

ФРЕДЕРИК ФОРСАЙТ

1900-1900

Велик майстор
на политическия трилър!
Ню Йорк Таймс

КОБРАТА

ИЗДАТЕЛСКА КУЩА БАРД

ФРЕДЕРИК ФОРСАЙТ КОБРАТА

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Велик майстор на политическия трилър!

Ню Йорк Таймс

из „ДОКЛАДА БЕРИГАН“

ПРОИЗХОД: Кокаинът се произвежда от растението кока, отглеждано в джунглата на Южна Америка.

ПЕЧАЛБАТА: Тя е най-високата в света. Един килограм чист кокаин, напуснал брега на Колумбия на цена 4000\$, се продава в Щатите за 70000\$.

ПРОЕКТ „КОБРА“ Един мъж получава картбланш...

Неназован американски президент, напомнящ Обама, отвратен от ужасите, причинени от наркотиците, решава да стовари цялата мощ на федералното правителство върху международната търговия с кокаин. Търговците и наркокартелите са обявени за терористи. В играта влиза бившият директор на ЦРУ Пол Деверо, поставен начело на екипа, който ще понесе бремето. Деверо, известен като Кобрата, е от старата школа — умен, безжалостен, неумолим и с извънредни пълномощия от президента. За разлика от друг път, сега няма граници, няма правила и никой не задава въпроси.

Войната пламва, но никой не може да каже кой ще е крайният победител...

На Джъстин и всички млади агенти, британски и американски, които с голям риск за живота си се борят под дълбоко прикритие с наркотиците.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Боб Бериган — Заместник-директор, Управление за борба с наркотиците.

Тим Менхайър — Митнически служител в оставка, Командир на ОАМЦ-Н.

Пол Деверо — Кобрата.

Джонатан Силвър — Началник на кабинета, Белия дом.

Калвин Декстър — Административен служител в проект „Кобра“.

Алваро Урибе — Президент на Колумбия.

Фелипе Калдерон — Началник на колумбийската полиция за борба с наркотиците.

Полк. Дос Сантос — Началник на разузнаването към колумбийската полиция за борба с наркотиците.

Дон Диего Естебан — Глава на кокаиновия картел.

Емилио Санчес — Производствен директор на Картела.

Родриго Перес Бивш терорист от ФАРК (Революционните въоръжени сили на Колумбия), Картела.

Хулио Лус — Адвокат, член на борда на Картела.

Хосе-Мария Ларго — Търговски директор на Картела.

Роберто Карденас — Член на борда на Картела.

Алфредо Суарес — Транспортен директор на Картела.

Пако Валдес — Главорез и наемен убиец на Картела.

Джереми Бишоп — Компютърен експерт.

Отец Карлос Руис — Йезуитски свещеник.

Уолтър Кемп — Служител в УНОДК.

Франсиско Ортега — Инспектор в отдела за борба с наркотиците на мадридската полиция.

Дънкан Макгрегър — Корабостроител, преоборудващ кораби.

Летиция Аренал — Студентка от Мадрид.

Франсиско Поне — Пилот, пренасящ наркотици.

Игнасио Ромеро — Представител на Картела в Гвинея-Бисау.

Диало Гомес — Командващ на армията на Гвинея-Бисау.

Отец Исидро — Свещеник в Картахена Хуан Кортес.

Заварчик Жоао Мендоса — Майор от запаса, Бразилски военновъздушни сили.

Бен Пикъринг — Майор от Специалните военноморски сили.

Кейси Диксън — Командир на втори отряд на „тюлените“.

отец Еузебно — Селски свещеник в Колумбия.

Еберхарт Милк — Митнически инспектор в Хамбург.

Йоахим Циглер — Отдел за митнически престъпления в Берлин.

Ван дер Мерве — Инспектор в отдел Разследване на митнически престъпления в Ротердам.

Бул Чадуик — Командир на трети отряд на „тюлените“.

СЪКРАЩЕНИЯ

ВВБ — Военновъздушна база.

ШИНАМОТ — Широкообхватно наблюдение над морска територия.

БКА — Федерална полиция в Германия (съкр. от Bundeskriminalamt).

ЦРУ — Централно разузнавателно управление на САЩ.

НБЛ — Надуваема бойна лодка.

УБН — Управление за борба с наркотиците на САЩ.

ФАРК — Въоръжена партизанска организация с марксистко-ленинска идеология в Колумбия (съкр. от Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia).

ФБР — Федерално бюро за разследване на САЩ.

ПОО — Правоохранителни органи.

ДУНВ — Данъчно управление на Нейно величество (Англия).

ИМК — Имиграционен и митнически контрол на САЩ.

ОАМЦ-Н — Оперативно аналитичен морски център — наркотици.

МИ-5 — Английска служба за сигурност (контраразузнаване) (съкр. от Military Intelligence, Section 5).

АНС — Агенция за национална сигурност на САЩ.

УП — Указ на Президента на САЩ (със силата на закон).

РПИ — Ракетно подпомогнато излитане.

РФА — Спомагателни кораби на Кралския флот (собственост на английското Министерство на отбраната, но изпълняващи спомагателни дейности по море като доставка на гориво, муниции и др.) (съкр. от Royal Fleet Auxiliary).

БНК — Бързоходен надуваем катер.

САС — Специална авиодесантна служба на Великобритания (елитни части, еквивалентни на американските Делта Форс).

СВМС — Специална военноморска служба (английска десантна служба, еквивалентна на американските „тюлени“).

„тюлени“ — Специални военноморски сили на САЩ.

АТОП — Агенция за тежка и организирана престъпност на Великобритания.

БЛА — Безпилотен летателен апарат.

УДИКО — Отдел за борба с наркотиците и организираната престъпност, Мадрид (съкр. от Unidad de Droga y Crimen Organizado).

УНОДК — Бюро за наркотиците и престъпността към ООН (съкр. от United Nations Office on Drugs and Crime).

ЦКА — Федерална митническа администрация на Германия (съкр. от Zollkriminalamt).

ЧАСТ 1

КЪЛБО

Хлапетото умираше... само. Никой не знаеше за това, но и никой не би се развълнувал. Лежеше като покрит с кожа скелет, унищожен от наркотиците, отпуснат върху вонящ сламеник в ъгъла на мръсна стая в изоставен блок. Порутената сграда бе част от поредния провалил се строителен проект в Анакостия — част от столицата Вашингтон, с която градът не се гордееше, а туристите отбягваха.

Дори момчето да знаеше, че смъртта му ще сложи началото на война, то едва ли щеше да разбере, а още по-малко щеше да го е грижа. Това причиняват наркотиците на младия мозък — унищожават го.

Късната лятна вечеря в Белия дом бе малка според стандартите на президентското гостоприемство. Само двајсет гости, поканени като десет двойки, седяха в приемната на по-питие преди вечерята и осемнайсет от тях бяха страшно впечатлени от обстановката.

Деветима от дошлите бяха видни доброволци, работещи за Администрацията на ветераните — национален орган, поставил си за цел грижата за благосъстоянието на онези, които са носили униформата на който и да било род американски въоръжени сили.

Деветте години, предхождащи 2010, бяха дали на света голям брой мъже и жени, завърнали се ранени или травмирани от Ирак и Афганистан.

Като върховен главнокомандващ президентът изказваше своята благодарност за онова, което деветимата от АВ бяха успели да сторят. Израз на тази благодарност бе поканата до тези достойни мъже и съпругите им да вечерят в компанията му там, където някога бе се бе хранил Ейбрахам Линкълн. Вече бяха приключили с обиколката из апартаментите със самата Първа дама в ролята на екскурзовод. Сега седяха под зоркия поглед на салонния управител в очакване да бъде поднесена супата. И затова бе малко притеснително, когато сервитьорката се разплака.

Не издаде звук, но ръцете ѝ се разтрепериха. Масата беше кръгла и Първата дама се намираше откъм далечната страна. Тя вдигна поглед

от чинията на госта, когото обслужваха в момента, и видя сълзите, стичащи се по бузите на възрастната жена.

Салонният управител, който не пропускаше нищо, което би могло по някакъв начин да подразни президента, проследи погледа ѝ и без да проговори, тръгна бързо да заобикаля масата. Кимна настойчиво на най-близкия сервитьор да вземе супника, преди да е станало невъобразимото, и внимателно, но с твърда ръка поведе жената покрай масата и към вратата за кухнята. Щом двамата излязоха, Първата дама попи деликатно устните си, извини се шепнешком на генерала от запаса, който седеше вляво от нея, и ги последва.

Жената седеше на един стол в помещението пред кухнята, раменете ѝ се тресяха и не спираше да повтаря:

— Съжалявам... страшно съжалявам...

Изражението на салонния управител издаваше, че не е в настроение да прощава. Недопустимо е да си изпуснеш нервите пред държавния глава.

Първата дама му направи знак да се върне при гостите, след това се наведе над ридеещата жена, която попиваше сълзите си с края на сервитьорската си престилчица и не спираше да се извинява.

След няколко тихи подпитвания Мейбъл обясни причината за необичайното си прегрешение. Полицията бе намерила тялото на единствения ѝ внук — била го отгледала след смъртта на баща му в руините на Световния търговски център преди девет години, тогава детето било само на шест.

Бяха ѝ обяснили причината за смъртта, както бе установена от патолога, и я бяха информирали, че трупът е в моргата и може да го вземе.

И така Първата дама на Съединените щати и една възрастна сервитьорка, и двете произлезли от робите, седяха една до друга и се утешаваха взаимно, докато на метри от тях дейците на АВ водеха скован разговор на супа с крутони.

Нищо повече не се каза по време на вечерята и едва два часа по-късно, докато събличаше фрака си в частния апартамент, президентът зададе очевидния въпрос.

Пет часа по-късно, в почти пълния мрак на спалнята, нарушаван само от слабата светлина от сиянието над Вашингтон, която се

процеждаше през непробиваемото стъкло и намираше път през процепа на пердето, Първата дама усети, че съпругът ѝ не спи.

Президентът бе отгледан най-вече от баба си, така че връзката между внук и баба му беше позната и за него бе много важна. И макар по природа да беше ранобуден и да имаше навика да прави енергична утринна гимнастика, този път не успя да заспи. Лежеше в мрака и мислеше.

Вече бе решил, че петнайсетгодишното момче, което и да бе то, няма да свърши в гроб за просяци, а по по-достоеен за човешко същество начин в прилично гробище. Но бе заинтригуван как подобна смърт е споходила младеж, израсъл в може би бедно, но свястно семейство.

Така че малко след три сутринта той измъкна дългите си тънки крака изпод завивката и посегна за халата си.

— Къде отиваш? — попита сънено Първата дама.

— Ей сега идвам — отговори той, завърза колана на халата и тръгна към дневната.

Реакцията последва само две секунди след като вдигна слушалката. Дори да беше изморена в този час на денонощието, когато човешкият организъм е в най-ниската точка от цикъла си, операторката с нищо не го издаде. Гласът ѝ беше жизнен и бодър.

— Да, господин президент?

Индикаторът на таблото пред нея ѝ казваше кой се обажда. Дори след две години живот в тази забележителна сграда мъжът от Чикаго трябваше да си напомня, че може да има всичко, което пожелае, по всяко време на деня или нощта, стига само да го поиска.

— Събуди, ако обичаш, директора на УБН в дома му или където и да се намира — каза той.

Операторката не се изненада. Когато си Шефа, дори да ти се прииска да размениш няколко любезни приказки с президента на Монголия, това може да се уреди.

— Веднага — отвърна младата жена в стаята за свръзка и бързо въведе нещо на компютъра пред себе си. Електронните схеми свършиха работата си мигновено и на екрана се изписа десетцифреният частен телефонен номер в елегантен дом в Джорджтаун. Операторката направи връзката и зачака. На десетото позвъняване се чу сънен глас.

— Търси ви президентът, сър — каза тя и сънливостта на висшия държавен служител на средна възраст мигновено изчезна. Операторката прехвърли шефа на онова, което официално бе известно като Управление за борба с наркотиците, към линията в стаята на горния етаж. Не остана да слуша. Индикаторът щеше да ѝ покаже кога разговорът е свършил, за да изключи.

— Съжалявам, че те безпокоя в този час — започна президентът и веднага получи уверение, че не може да става дума за никакво безпокойство. — Имам нужда от информация... може би съвет. Би ли дошъл в девет часа при мен в Западното крило, с каквото си успял да намериш?

Въпросът беше само от учтивост. Президентите издават заповеди. Директорът на УБН щеше да е в Овалния кабинет точно в девет. Президентът затвори и се върна в леглото. И най-сетне заспа.

Но в елегантната тухлена къща някъде из Джорджтаун светлините в спалнята не угаснаха и вместо това директорът риторично попита нищо неразбиращата си жена с ролки за къдрене в косата какво по дяволите означава всичко това. Когато бъдат събудени в три сутринта лично от Върховния, висшите служители в администрацията нямат друг избор, освен да предположат, че е станала някаква издънка. Голяма при това. Така че директорът изобщо не се върна в леглото си, а слезе в кухнята да си направи кафе и да започне да се безпокои за най-лошите варианти.

От другата страна на Атлантика се развиделяваше. В неприветливото, сиво и разкъсвано от дъжда море северно от германското пристанище Куксхаген на борда на търговския кораб „Сан Кристобал“ се качи лоцман. На руля застана шкиперът, капитан Хосе-Мария Варгас, а лоцманът до него тихо го напътстваше. Говореха на английски — общоприетия език във въздуха и морето. „Сан Кристобал“ завъртя нос и навлезе в едно от външните трасета в естуара на Елба. След шейсет мили щеше да стигне Хамбург — най-голямото речно пристанище на Европа.

Трийсет хиляди тонният „Сан Кристобал“ бе търговски кораб с общо предназначение, плаващ под панамски флаг. Пред мостика, откъдето двамата мъже се взираха в мрака, за да различат

маркиращите канала шамандури, имаше редици стоманени контейнери.

Под палубата, на която се намираха, имаше осем нива, а над нея — четири. По дължина имаше място за 14 редици, като се започнеше от носа и се стигнеше до мостика, а ширината бе достатъчна, за да поеме по осем контейнера от борд до борд.

В документите съвсем правилно бе вписано, че корабът е тръгнал от Маракайбо, Венесуела, после е продължил на изток, за да добави към каргото си още осемдесет контейнера банани в Парамарибо — столица и единствено пристанище на Суринам. Онова, което документите не казваха, бе, че един от тези последни контейнери е по-специален, понеже съдържаше и друга стока, освен бананите.

Допълнителното карго бе докарано със стар товарен самолет „Трансол“, купен втора ръка някъде в Южна Африка, излетял от отдалечена хасиенда в Северна Колумбия и прелетял над Венесуела и Гаяна, за да кацне в също така уединена бананова плантация в Суринам.

Товарът в стария самолет бе струпан „тухла“ по „тухла“ в най-задния край на един от стоманените контейнери. Тухлите бяха подредени плътно от стена до стена и от пода до тавана. Когато се получиха седем слоя в дълбочина, отделението бе запечатано със заварена фалшива задна стена, която после бе шлайфана и боядисана така, че да не се отличава от останалите. Едва след това идваше ред на твърдите, висящи на куки още неузрели, охладени, но не замразени банани, за да издържат дългото плаване до Европа.

Мощни товарни платформи бяха ръмжали през джунглата, за да докарат стоката за експортиране до брега, където „Сан Кристобал“ я бе приел на борда си, за да попълни празните места, а след това бе отплавал за Европа.

Капитан Варгас, честен до мозъка на костите си моряк, който нямаше представа за естеството на допълнителното карго, което бе приел, беше идвал в Хамбург и преди, но винаги се удивляваше на размера и ефективността на града. Старото ханзейско пристанище сякаш бе не един, а два отделни града. Единият бе самият град, където хората живееха по протежение на двата плавателни канала Вьншен и Вътрешен Алстер, а другият бе разпрострелият се във всички посоки

пристанищен град, дом на най-голямото в Европа съоръжение за обработка на контейнери.

Годишно тук акостираха 13000 кораба, на които се товареха и от които се разтоварваха 140 милиона тона товари, а имаше място за 320 котвени стоянки. Самото пристанище за контейнери разполагаше с четири терминала и „Сан Кристобал“ бе насочен към Алтенвердер.

Търговският кораб минаваше бавно — само с пет възела — покрай Харбург. Градът на западния бряг постепенно се събуждаше. Донесоха им силно колумбийско кафе. Лоцманът вдъхна аромата му и кимна одобрително. Дъждът бе спрял, слънцето се мъчеше да пробие облаците, екипажът с нетърпение чакаше да слезе в отпуск на брега.

Малко преди пладне „Сан Кристобал“ се швартова в отредената му стоянка и без никакво забавяне един от петнайсетте подежни крана на Алтенвердер започна да пренася до кея контейнерите от палубата.

Капитан Варгас се сбогува с лоцмана и той тръгна за дома си в Алтона, понеже смяната му бе изтекла. С изгасени двигатели, на генератор за поддържане само на минималните необходими функции и с екипаж с паспорти в ръка, готов да нападне баровете по Репербан, „Сан Кристобал“ изглеждаше омиротворен — точно както най-много харесваше на капитан Варгас, за когото корабът бе не само кариера, но и дом.

Той, разбира се, изобщо не подозираше, че четири редици пред мостика, два слоя надолу и три колони от щирборда има контейнер с необичайно карго. Човек трябваше специално да го търси, за да го открие сред морето контейнери, изподраскани, изпоцапани и маркирани с всевъзможни кодове и имена на собственици. Конкретното лого беше с формата на два концентрични кръга, във вътрешния имаше изрисуван малтийски кръст. Това бе тайният идентификационен код на Хермандад или Братството — отговорната за деветдесет процента от колумбийския кокаин банда. А на кея имаше само едни очи, способни да разпознаят този знак.

Кранът пренасяше контейнерите от палубата до цяла армия компютърно управлявани колесни машини — робокар. Насочваните от издигащата се над кея контролна кула робокари откарваха грамадните стоманени сандъци по складовете. Един служител, който незабелязано слаломираше между робокарите, забеляза логото с двата концентрични кръга, извади мобилния си телефон, обади се и побърза да се прибере в

офиса си. Една намираща се далеч от Хамбург товарна платформа пое към кея.

Именно в този час директорът на УБН бе въведен в Овалния кабинет. Беше идвал тук няколко пъти, но необятното едновременно писалище, окачените знамена и Печатът на републиката продължаваха да го впечатляват. Той уважаваше властта, а това място сякаш излъчваше чиста проба власт.

Президентът бе приветлив, разкършен след гимнастиката си, избръснат, закусил и неофициално облечен. Посочи му един от диваните и също седна.

— Кокаин — започна президентът. — Искам да знам всичко за кокаина. Сигурно имаш много материал за него.

— Огромно количество, господин президент. Положително ще мога да ви предложа цял метър висока купчина папки.

— Е, това е прекалено много — каза президентът. — Трябват ми десет хиляди думи. И не искам статистика на много страници. Само фактите. Синтезирано. Какво представлява, откъде идва — сякаш не знам, — кой го прави, кой го транспортира, кой го купува, кой го използва, колко струва, къде отива печалбата, как се разделя, кой губи и какво правим ние по въпроса.

— Само кокаинът ли, господин президент? Нищо друго? А хероин, РСР^[1], ангелски прах, метиламфетамин и вездесъщият канабис?

— Само кокаин. Само за мен. За еднократно прочитане. Трябва да знам основните факти.

— Ще възложа нов доклад, сър. Десет хиляди думи. Без разните му там термини. Строго поверително. Шест дни, господин президент?

Върховният главнокомандващ стана, усмихна се и му протегна ръка. Срещата бе приключила. Вратата вече бе отворена.

— Знаех, че мога да разчитам на теб. Три дни.

Колата му — „Краун Виктория“ — вече идваше към входа на Западното крило. След четиридесет минути той вече бе в Арлингтън и се качи в мансардния си офис на Арми Нейви Драйв номер 700.

Възложи задачата на заместника си, завеждащия оперативния отдел Боб Бериган. Доста по-младият мъж, чиято кариера до неотдавна се бе развивала на терен, а не зад бюро, кимна, но измърмори:

— Три дни?

— Да. Няма да ядеш и няма да спиш. Минаваш на кафе. И, Боб... не спестявай нищо. Покажи нещата толкова черни, колкото са. Току-виж зад всичко това се крие увеличение на бюджета.

Бившият оперативен агент тръгна по коридора, за да каже на секретарката си да отмени всичките му срещи, интервюта и ангажименти за следващите три дни. „Бюрократи нещастни — помисли си. — Прехвърли работата, поискай невъзможното, после излез на вечеря и плачи за пари“.

Към залез каргото на „Сан Кристобал“ беше на брега, но все още в периметъра на пристанището. Тежки платформи задръстваха трите моста, по които трябваше да минат, за да се доберат до товарите си. В колоната по Нийдерфелде Брюке чакаше реда си платформа с регистрационен номер от Дармщат. Зад волана седеше мургав мъж. Ако някой погледнеше документите му, щеше да разбере от тях, че е германец от турски произход. Турците са едно от най-многобройните малцинства в Германия. Това, което документите нямаше да покажат, бе, че мъжът е член на турската мафия.

В очертаанията на периметъра нямаше да има опашки и колони камиони. Освобождаването от митница на някакъв си контейнер с банани от Суринам не можеше да създаде никакъв проблем.

Толкова огромно е количеството товари, които влизат в Европа през Хамбург, че изчерпателният оглед на всеки контейнер е абсурден. Германската митница, съкратено ЦКА, прави каквото е по силите й. Около пет процента от пристигащите контейнери се подлагат на щателна проверка. Част от тези огледи са вследствие на случаен подбор, но повечето са в резултат на сигнал, нещо странно в описанието на каргото и пристанището, от което е отплавал корабът (например бананите не идват от Мавритания), или просто калпаво оформени документи.

Проверката може да се състои в разпечатване на контейнера, измерване на габаритите му, за да се открият скрити отделения, химически изследвания в лабораторията на пристанището, оглед със следово куче, обучено да открива наркотици, и дори инспекция на приемащия камион с рентгенови лъчи. Всеки ден на такъв преглед се

подлагат около 240 камиона. Но един контейнер с банани не може да предизвика такова внимание.

Контейнерът не бе откаран в хладилния склад, защото беше маркиран за незабавно вземане, което обезсмисляше складирането му. Освобождаването на товар в Хамбург се осъществява от компютъризираната система „Атлас“. Някой бе въвел 21-цифровия регистрационен номер на контейнера в компютъра на ЦКА и го бе освободил за вземане още преди „Сан Кристобал“ да бе заобиколил последния завой на Елба.

Когато турският шофьор най-сетне изпълзя в началото на колоната пред портала на кея, контейнерът вече бе обработен и го очакваше. Той представи документите си, служителят на ЦКА в будката до портала въведе данните в компютъра, видя, че става дума за малък внос на банани, осъществен от скромна малка фирма в Дармщат, търгуваща с плодове, и му кимна да действа. След трийсет минути турчинът беше отново на моста, но в обратна посока към гъстата мрежа германски аутобани.

Зад него бе натоварен един метричен тон чист колумбийски кокаин. Преди да попадне в ръцете на онези, за които бе предназначен, той щеше да бъде „разреден“ с примеси, които щяха да увеличат обема му 6–7 пъти. Използваха се най-различни вещества, като бензокаин, креатин, ефедрин и дори конският транквилизатор кетамин. Идеята бе консуматорът да се убеди, че получава по-голяма тръпка от онази, която може да очаква от инхалираното през носа количество кокаин. По-нататъшното увеличение на обема се постигаше с прости, но безвредни бели прахообразни вещества като сода бикарбонат и пудра захар.

Всеки килограм от хиляда грама се превръща в седем хиляди и тъй като клиентите „кихат“ по 10 американски долара на грам, това прави 70000 долара за един килограм чист кокаин. Шофьорът превозваше хиляда такива килограма, чиято улична цена съответно бе седемдесет милиона долара. Селяните в колумбийската джунгла продават изходната „паста“ за 1000 долара килограма, което оставя предостатъчно, за да се плати на транспортния самолет до Суринам, за таксата на банановата плантация, нищожната цена за превоза на контейнера от „Сан Кристобал“ и петдесетте хиляди долара, внасяни

по сметката на Голям Кайман на името на корумпирания митнически служител в Хамбург.

Европейските гангстери поемат цената за превръщането на твърдите „тухли“ във фин като талк прах, дозирането на целия обем и пласирането му по улици и барове. Но понеже разходите от джунглата до Хамбург са пет процента и разходите в Европа нови пет процента, това оставя цели деветдесет процента печалба, която се разпределя между картела, мафиите и гангстерите в Европа и Щатите.

Американският президент щеше да научи всичко това от „Доклада Бериган“, който щеше да бъде поставен на писалището му след три дни, както бе поискал.

Докато той четеше доклада, нови два тона чист колумбийски кокаин в пикап щяха да се промъкнат през тексаската граница недалеч от градчето Нуево Ларедо, за да изчезнат в необятното сърце на Америка.

Г-н Президент,

Имам честта да Ви представя доклад за наркотика кокаин, както бе поискано от Вас.

ПРОИЗХОД: Кокаинът се произвежда единствено от растението кока — невзрачен, подобен на плевел храст, — растящо от незапомнени времена по хълмовете и в джунглата на северозападната дъга на Южна Америка.

Никой не знае откога то се дъвче от местните племена, които случайно са открили, че това приглушава постоянния им глад и стимулира настроението им. Растението рядко цъфти или дава плодове, стъблото и клоните му не стават за нищо. Наркотикът се съдържа единствено в листата.

Даже и така наркотикът съставлява доста под един процент от теглото на листната маса. Нужни са 375 килограма събрани листа — количество, достатъчно да напълни каросерията на пикап, — за да се получат 2,5 килограма „паста“ — междинната фаза, — от която на свой ред може да се получи един килограм чист кокаин в познатата ни бяла прахообразна форма.

ГЕОГРАФИЯ: В глобален мащаб 10 процента от производството идва от Боливия, 29 процента от Перу и 61 процента от Колумбия.

Но колумбийските банди изземат продукцията на малките производители на кока паста, което означава, че са отговорни за практически 100 процента от рафинирането и пласмента.

ХИМИЯ: Нужни са само два химически процеса, за да се превърнат събраните листа в завършения продукт, и тези два процеса са изключително евтини. Това е обяснението защо въпреки отчайващата бедност на фермерите от джунглата, които се препитават с някакъв жилав дървесен плевел, изкореняването на източника до момента се е оказало невъзможно.

Суровите листа се накисват в стари варели от нефт в киселина — може да се използва дори евтина киселина за акумулатори, — която извлича кокаина. След това самите листа се изгребват и изхвърлят, а на тяхно място остава кафеникава „супа“. Тя енергично се разбърква с алкохол или дори бензин, което извлича алкалоидите.

Те на свой ред се обират както каймака от млякото и се обработват със силна основа, напр. натриев бикарбонат. Смесването произвежда белезникава пяна, която представлява основата за пастата. Кокаинът в Южна Америка се търгува под формата на паста. Точно нея купуват гангстерите от селяните. Около 150 кг листа се превръщат в 1 кг паста. Химикалите са леснодостъпни, а продуктът е лесен за транспортиране от джунглата до рафинерията.

ЗАВЪРШВАНЕ: В тайни рафинерии, обикновено скрити дълбоко в джунглата, пастата се превръща в прахообразен снежнобял кокаинов хидрохлорид (химическото наименование) чрез добавяне на нови химикали като солна киселина, калиев перманганат, ацетон, етер, амоняк, калциев карбонат, натриев карбонат, сярна киселина и още бензин. Сместа се редуцира, остатъкът се изсушава и онова, което остава, е прахът.

Всички използвани химикали са евтини и леснодостъпни, защото има множество съвсем законни начини на тяхната употреба.

СЕБЕСТОЙНОСТТА: Ако един отглеждащ кока селянин — наричат ги „кокалеро“ — работи като вол целогодишно, може да получи до шест реколти от своето парче джунгла, като всяка реколта се състои от около 125 кг листа на кока. Общата му продукция от 750 кг листа ще позволи произвеждането на 5 кг паста. След приспадане на незначителните му собствени разходи той може да спечели до 5000 долара годишно. След рафиниране до прах един килограм може да струва около 4000 долара.

ПЕЧАЛБАТА: Тя е най-високата за каквато и да било стока по света. Същият един килограм чист колумбийски кокаин повишава стойността си от 4000 до 60000–70000 долара след транспортирането му на 5 хиляди километра от брега на Колумбия до Съединените щати или на 8 хиляди километра до Европа. Но дори и това не е всичко. При купувача килограмът се разрежда, като теглото и обемът му се увеличават 6–7 пъти, без това да намалява цената му. Потребителите плащат на последния във веригата доставчици 70000 долара за скромния пакет кокаин, напуснал брега на Колумбия на цена 4000 долара.

РЕЗУЛТАТИТЕ: Гореописаната печалба гарантира на операторите възможността да си позволят най-добрата технология, оборудване, оръжие, знания. Те могат да наемат най-умните, да подкупят бюрократите — в някои случаи става дума до нивото на президенти на страни — и просто се чудят как да отказват на пълчищата желаещи да им помогнат в транспортирането и пласмента на продукцията, за да си гарантират дозата. Без значение колко на брой „мулета“ биват заловени и тикнати в затворите, винаги се намират хиляди мизерстващи и/или достатъчно глупави доброволци, готови да поемат рисковете.

СТРУКТУРИТЕ: След ликвидирането на Пабло Ескобар от Меделинския картел и оттеглянето от бизнеса

на братята Очоа от Кали, гангстерите в Колумбия се разцепиха в стотици миникартели. Но през последните три години започва да се оформя нов гигантски картел, който доминира над всички и ги обединява. Независимите, опитали се да устоят на натиска, биват откривани мъртви с явни следи от жестоки изтезания. Малко по малко съпротивата срещу „обединителите“ угасва. Мегакартелът се нарича Хермандад (в превод. Братството) и действа по подобие на голяма индустриална корпорация, използваща частна армия, за да охранява собствеността си, и отряд за психологически травмиращи наказания, налагащ дисциплина.

Братството не произвежда кокаин. То изкупува цялата продукция на всички миникартели под формата на завършен бял прах. Предлага „справедлива“ (по неговите критерии) цена на база не „Ако искаш“, а „Приемаш или умираш“. След това Хермандад пласира продукцията си по света.

КОЛИЧЕСТВО: Общата продукция е около 600 тона годишно и се разпределя на два пъти по 300 тона за Европа и Съединените щати — може да се каже единствените два континента, използващи този наркотик. При споменатата по-горе норма на печалба става дума за десетки милиарди долара.

ТРУДНОСТИТЕ: Поради огромната печалба е възможно да има до двайсетина посредника между картела и крайните потребители. Става дума за превозвачи, пласмент на едро и улични пласьори. Това силно затруднява ПОО (правоохранителните органи) на всяка страна да се доберат до големите играчи. Те са добре защитени, използват крайни форми на насилие с възпираща цел и никога не докосват продукта лично. „Дребните риби“ биват залавяни, съдени и вкарвани в затвора, но рядко „пропяват“ и веднага им се намират заместници.

ПРЕХВАЩАНЕ: Американските и европейските ПОО са в постоянно състояние на война с кокаиновата

индустрия, вследствие на което има непрестанни залавяния на карго в момент на транспортиране или на стока на склад. Но ПОО и на двата континента могат да контролират само 10–15 процента от кокаиновия пазар, което при съществуващата печалба изобщо не е достатъчно. Трябва да се повиши нивото на прехващане и конфискация до 80 процента, за да се удари индустрията в корен. Ако загубят 90 процента, картелите ще имплодират и кокаиновата индустрия най-сетне ще бъде унищожена.

ЗАКЛЮЧЕНИЯ: само преди 30 години на кокаина се гледаше като на „бонбонки за нос“, ползвани от хайлайфа, брокерите и музикантите. Днес това е повсеместно бедствие, което дълбоко наранява обществото. Според ПОО на двата континента около 70 процента от уличната престъпност (кражби на коли, грабежи, нападения) се извършват с цел набавяне на средства за поддържане на навика. А ако извършителят е под влияние на опасната странична форма на кокаина, известна като крек, към грабежа може да се прибави невъздържано насилие.

Освен това, след изпиране, печалбата от кокаина се използва за финансиране на други форми на престъпление, в частност трафик на оръжие (също използвано за насилие и тероризъм) и на хора, особено нелегални имигранти и отвлечени девойки, които стават сексробини.

РЕЗЮМЕ: Страната ни пострада тежко след унищожението през есента на 2001 година на Световния търговски център и атаката срещу Пентагона. Това ни струва 3000 човешки живота. Оттогава нито един американец на родна земя не е загинал от някаква форма на чуждестранен тероризъм, но войната срещу тероризма продължава и трябва да продължава. Дори една консервативна оценка би показала, че през изтеклото десетилетие сме загубили от наркотиците десетократно повече от онова, което в крайна сметка ни струваше 11 септември, а поне половината от тази загуба се дължи на кокаина.

Имам честта да остана искрено Ваш, г-н Президент:

Робърт Бериган Заместник-директор (Специални
операции) Управление за борба с наркотиците

Горе-долу по времето, когато „Докладът Бериган“ се доставяше със специален куриер в Белия дом, един бивш британски митнически служител гледаше с нарастващо чувство на безпомощност снимката на очукан стар траулер.

Тим Менхайър бе прекарал целия си живот на зрял мъж като служител на акцизните служби — вярно, невинаги най-популярната професия, но абсолютно необходима според него. Събирането на средства от алчното правителство за сметка на безпомощния турист може и да не беше най-възбуждащото нещо на света, но неговата работа по мръсните задни улици в района на лисабонските докове бе форма на реализация и това щеше да е вярно в още по-голяма степен, ако не бяха разочарованията от стария враг — липсата на ресурси.

Малката агенция, която оглавяваше, се наричаше ОАМЦ-Н — поредното съкращение в света на закона и реда. На човешки език това означаваше „Оперативно аналитичен морски център за наркотици“ и в него работеха експерти от седем различни страни. Шестте партньора на Великобритания бяха Португалия, Испания, Ирландия, Франция, Италия и Холандия. Португалия бе домакин, а директорът беше британец, прехвърлен от ДУНВ (Данъчното управление на Нейно величество) в АТОП (Агенция за тежка и организирана престъпност), за да поеме работата.

Работата на ОАМЦ бе да се опитва да координира усилията на европейските ПОО и военноморските им сили да попречат на контрабандата на кокаин от Карибския басейн до западните брегове на Европа и Африка.

Причината за чувството на безпомощност на Тим Менхайър в тази слънчева утрин бе, че той виждаше още една риба с голямо и ценно карго, върху която да се хвърли мрежата.

Снимката бе направена от въздуха, но освен да прави красиви снимки патрулният самолет бе безпомощен. Така че просто бе изпратил веднага снимката до намиращия се далече от мястото ОАМЦ.

Снимката показваше доста занемарен траулер, върху чийто нос беше изписано „Есмералда-Г“. Засичането му бе въпрос на чист

късмет в призрачната светлина на развиделяването, а отсъствието на килватерна следа подсказваше, че корабът е спрял, след като е плавал невидян от никого през нощта. Разделителната способност на снимката бе добра и Менхайър, който я разглеждаше под увеличително стъкло, без проблем забеляза, че екипажът се готви да „драпира“ траулера от носа до кърмата със синьо покривало. Това беше стандартната практика на контрабандистите на кокаин в морето, за да избегнат засичането, доколкото е възможно.

Пътуваха през нощта, а деня прекарваха, подскачайки по вълните под покривалото, чийто цвят се сливаше със заобикалящото ги море и правеше невъзможно забелязването им отвисоко. След залез екипажът събираше покривалото, сгъваше го и продължаваше по пътя си. Отнема време, но пък носи безопасност. Да бъдат хванати в момент на разпъване на покривалото беше много издайническо. Не можеше да става и дума, че това е риболовен кораб. Каргото се намираше в трюма му — вероятно около тон бял прах, опакован в няколко защитни слоя и балиран, за да се избегне повредата от солта и влагата — и без съмнение се намираше там от момента на натоварването му на някой прогнил пристан някъде из Венесуела.

„Есмералда-Г“ несъмнено се насочваше към Западна Африка, вероятно към наркодържавата Гвинея-Бисау. „Защо — простена наум Менхайър — не е малко по на север, край испанските Канарски острови, португалската Мадейра или Азорските острови?“ Всяка от тези страни можеше да изпрати крайбрежен катер в открито море и да прехванат трафиканта.

Но... корабът си плаваше много, много по на юг, на стотина мили северно от островите Кабо Верде, които не можеха да помогнат по никакъв начин. Защото нямаха оборудване. А нямаше никакъв смисъл да се молят провалилите се държави по брега от Сенегал до Либерия. Те бяха част от проблема, а не неговото решение.

Затова Тим Менхайър се бе обърнал към шестте европейски флотилии и Щатите, но никоя от тях нямаше наблизко фрегата, разрушител или кръстосвач. На „Есмералда-Г“ несъмнено бяха забелязали снимащия ги самолет, щяха да се досетят, че са разкрити, и щяха да зарежат номера с покривалото, за да се доберат колкото може по-бързо до суша. Имаха да изминат само двеста морски мили и дори

влачейки се с 10 възела, щяха да се мушнат в мангровите блата по крайбрежието на Гвинея.

Но дори и залавянето насред морето не слагаше край на разочарованията. При друго случайно засичане една френска фрегата бе откликнала на апела му и бе открила на подадените от ОАМЦ координати пренасящ кока търговски кораб на четиристотин мили в открито море. Само че французите се оказаха манияци на тема юридически тънкости. Според техния закон капитанът на контрабандистите трябваше да бъде изтеглен на буксир до най-близкото „приятелско“ пристанище. То обаче се оказа в друга провалена държава — Гвинея-Конакри.

След това се разбра, че трябва да се транспортира по въздух френски магистрат от Париж на борда на заловения кораб за *les formalites*. Нещо свързано с правата на човека — *les droits de l'homme*.

„*Droits de mon cul*“, ядосал се бе Жан-Луи, колега на Менхайър от френска страна. Дори англичанин можеше да си преведе това като „правата на задника ми“.

Така че търговският кораб бе взет на отговорно пазене, екипажът — задържан, а кокаинът — конфискуван. Само че не изтече и седмица и корабът се измъкна и отплава. На борда му беше целият екипаж, освободен под гаранция от съдия, сменил ръждясалото си пежо за нов мерцедес, а конфискуваните бали се бяха изпарили.

Затова директорът на ОАМЦ въздъхна, заведе нова папка на името на „Есмералда-Г“ и сложи снимката в нея. Ако корабът някога бъдеше засечен отново... Което едва ли щеше да стане. Прелетелият над него самолет щеше да ги накара да го префасонират като риболовен кораб и да го преименуват, преди пак да излезе в Атлантика. А дори и да излезеше, едва ли пак щеше да се намери удобно летящ наоколо самолет, принадлежащ на европейска флотилия, който да улучи момента, когато покривалото се развява от бриза. Хиляда към едно.

„Това — каза си Менхайър — е големият ми проблем. Нищожни ресурси и никакво наказание за контрабандистите. Дори ако бъдат заловени“.

Седмица по-късно американският президент седеше с директора на Националната сигурност — суперагенцията, обединила тринайсетте

основни разузнавателни агенции на САЩ. Директорът изумено изглежда своя върховен главнокомандващ.

— Сериозно ли говорите, господин президент?

— Мисля, че да. Какво ще ме посъветвате?

— Ами... ако искате да се опитате да унищожите кокаиновата индустрия, това означава да се изправите срещу най-злите, най-яроствните и най-безжалостните хора на света.

— В такъв случай ни трябва някой по-добър от тях.

— Искате да кажете по-лош, сър?

— Имаме ли такъв човек?

— Хм... хрумва ми едно име или по-скоро една репутация. Бил е години наред шеф на контраразузнаването в ЦРУ. Помогнал е да се постави капан на Олдрич Еймс^[2], когато най-сетне му разрешили да го направи. След това оглавил Специални операции. Едва не ликвидирал Осама бен Ладен, при това още преди 11 септември. Освободен е преди две години.

— Освободен?

— Уволнен.

— Защо?

— Твърде безжалостен.

— Към колегите си?

— Не, сър. Мисля, че по отношение на нашите врагове.

— Няма такова нещо. Искам да го върнете обратно. Как се казва?

— Не помня, сър. В Лангли е известен най-вече с прякора си — Кобрата.

[1] Съкращение за съединението фенилциклидин, известно с най-различни улични имена (ангелски прах, вода, мокро, L) — дисоциативен наркотик, използван официално като анестетик с халюциногенен и невротоксичен ефект — Б.пр. ↑

[2] Бивш контраразузнавач и аналитик на ЦРУ, обвинен през 1994 година в шпиониране за Съветския съюз и Русия, довело до компрометиране на над 100 американски разузнавателни операции и езекутирането на поне 10 американски информатори. В момента излежава доживотна присъда. — Б.пр. ↑

Търсеният от президента човек се казваше Пол Деверо и когато най-сетне го откриха, беше на молитва. За него молитвата бе изключително важно нещо.

Деверо бе потомък на цяла поредица фамилии, олицетворявали аристокрацията на щата Масачузетс още от 1776 година. От младини разполагаше с предостатъчно средства, но онова, което го отличаваше още тогава, бе интелектът му.

Беше учил в гимназията на Бостънския колеж — стъпалото за един от водещите йезуитски университети в Щатите — и още там го бяха набелязали като младеж с големи заложби. Беше колкото набожен, толкова и отдаден на науката и сериозно бе обмислял да стане на йезуитски духовник. Вместо това прие поканата да се присъедини към друго затворено общество — ЦРУ.

За двайсетгодишния младеж, издържал достойно всеки изпит, който му бяха измислили възпитателите му, и който научаваше по един чужд език годишно, въпросът опираше до това по какъв начин да служи на страната си: като се бори с комунизма или с атеизма. И той бе предпочел светския път пред църковния.

Във Фирмата напредна бързо, защото беше неудържим, и макар дистанцираният му интелектуализъм да не го правеше най-популярната личност в Лангли, това му бе дълбоко безразлично. Мина и през трите основни дирекции: Операции (One), Разузнаване (Анализ) и Контраразузнаване (Вътрешна сигурност). Видя края на Студената война през 1991 с рухването на Съветския съюз — цел, на която бе посветил 20 трудни години от живота си — и остана на работа до 1998, когато Ал Кайда взриви две американски посолства — в Найроби и Дар ес Салам.

Междувременно Деверо вече бе станал опитен арабист — резултат на вътрешната му убеденост, че в Съветския отдел има твърде много хора и нещата там се вършат прекалено открито. Зае се да усъвършенства арабския в няколко диалекта и в крайна сметка се оказа точният човек за задачата, когато Фирмата сформира към Специални

операции група, която да се съсредоточи върху новата заплаха — ислямския фундаментализъм и глобалния тероризъм, който щеше да се пръкне от него.

Оставката, която подаде през 2008 година, бе олицетворение на класическата гатанка: сам ли си бе тръгнал, или го бяха притиснали да го направи? Той, естествено, би заявил първото. По-снизходителният наблюдател би казал, че е по взаимно съгласие. Деверо бе от старата школа. Можеше да рецитира Корана по-добре от мнозина изследователи на исляма, а бе усвоил и поне хиляда от най-важните Коментари. Но бе заобиколен от умни младежи, чиито уши бяха залепени за смартфоните им, а „Блекбери“ бе дума, която той презираше.

Ненавиждаше т.н. „политическа коректност“ и предпочиташе добрите обноски, които прилагаше спрямо всички, стига да не бяха врагове на единствения истински Бог и/или на Съединените щати. Тези хора той унищожаваше без задръжки. Напускането му от Лангли съвпадна с изказването на новия директор на централното разузнаване, че в съвременния свят задръжките са задължителни.

Така че си тръгна след тихо и фалшиво парти — поредната условност, която не можеше да понася — и се прибра в елегантната си къща в историческия град Александрия. Където потъна в забележителната си библиотека и сбирката си от редки творби на ислямското изкуство.

Не беше нито гей, нито семеен — тема за спекулации в раздумките край охладителите за вода и по коридорите на Старата сграда в Лангли (той категорично бе отказал да се пренесе в Новата сграда). В крайна сметка клюкарите се видяха принудени да се примирят с очевидното. Йезуитският интелектуалец и бостънски брамин просто не се интересуваха. По това време някакъв остроумен бърборко, изглежда, бе подметнал, че Деверо има чара на кобра. И прякорът му се лепна.

Младият служител на Белия дом първо се отби в дома му на кръстовището на Саут Лий и Саут Феърфакс. Икономката — лъчезарната Мейси — му каза, че господинът е на църква, и му обясни къде да отиде. Младежът се върна при колата си и преди да потегли, се огледа. Стори му се, че се е върнал два века в миналото.

И наистина можеше да е точно така. Основаната от английски търговци през 1749 г. Александрия си беше предвоенна не само в смисъл че е съществувала преди Гражданската война — не, тя предхождаше и Войната за независимостта. Някога речно пристанище на Потомак, градът бе процъфтявал от търговията със захар и роби. В корабите със захар, пълзящи срещу течението от залива Чесапийк, с облекчение оставили бурния Атлантис зад кърмата си, за баласт се използвали стари английски строителни тухли и търговците използвали точно тези тухли, за да вдигнат красивите си домове. Ефектът напомняше повече за Старата Европа, отколкото за Новия свят.

Служителят на Белия дом се качи в колата, седна до шофьора и му обясни как да отиде до Саут Роял Стрийт и къде да намери католическата църква „Света Мария“. Когато пристигнаха, отвори тихо вратата, остави зад себе си шума на улиците, за да го смени с тихото спокойствие на нефа, огледа се и видя един-единствен човек, коленичил пред олтара.

Тръгна по централната пътека покрай осемте стъклописа, предлагащи единственото осветление тук. Беше баптист и носът му долови слабата миризма на тамян и топлия аромат от нагретия восък на запалените свещи, докато приближаваше среброкосия мъж, който се молеше пред покрития с бяла тъкан олтар, над който се издигаше прост златен кръст.

Мислеше, че не е издал никакъв звук, но мъжът предупредително вдигна ръка — знак да не нарушава тишината. Когато свърши молитвата си, мъжът стана, сведе глава, прекръсти се и чак тогава се обърна. Дошлият от Пенсилвания Авеню понечи да отвори уста, но отново видя вдигната ръка и я затвори. Двамата заедно минаха през нефа и чак когато стигнаха до вратата, по-възрастният мъж го погледна и му се усмихна. Отвори тежката врата и веднага забеляза лимузината от другата страна на улицата.

— Идвам от Белия дом, сър — обясни служителят.

— Много неща се променят, млади приятелю, само не прическите и колите — каза Деверо. Ако служителят бе смятал, че думите „Белия дом“, които обожаваше, щяха да имат обичайния си ефект, трябваше да се разочарова.

— И какво има да каже Белият дом на един пенсиониран старец?

Това озадачи служителя. В днешното вманиачено на тема младост общество никой не наричаше себе си старец, та дори да е на седемдесет. Той, разбира се, нямаше представа, че в арабския свят възрастта се почита.

— Сър, президентът на Съединените щати иска да ви види.

Деверо мълчеше, сякаш обмисляше чутото.

— Веднага, сър.

— В такъв случай, предполагам, е уместно да облека тъмен костюм с вратовръзка, ако можем да спрем при дома ми. А понеже не шофирам, нямам кола. Да смятам ли, че ще ме откарате дотам и ще ме върнете?

— Да, сър. Естествено.

— В такъв случай да вървим. Шофьорът ви знае къде живея. Явно вече сте разговаряли с Мейси...

Срещата в Белия дом бе кратка и се състоя в офиса на началника на кабинета — обръгнал на всякакви интриги илинойски конгресмен, близък с президента от години.

Президентът се здрависа и представи най-доверения си съюзник в целия Вашингтон.

— Имам едно предложение за вас, господин Деверо — каза върховният представител на изпълнителната власт. — Може да се каже дори молба. Да, определено настойчива молба. За съжаление в момента ме чака заседание, от което не мога да отсъствам. Но това няма значение. Джонатан Силвър ще ви обясни всичко. Ще съм много благодарен, ако ми отговорите, когато ви бъде възможно.

Усмивка, ново стискане на ръката и президентът излезе. Господин Силвър не се усмихваше. Нямаше подобен навик. Всъщност правеше го изключително рядко и само когато научеше, че противник на президента сериозно е загази. Извади от бюрото си папка и я предложи на госта.

— Президентът би бил благодарен, ако първо прочетете това. Тук. Сега. — И направи знак към едно от дълбоките кожени кресла в дъното на стаята.

Пол Деверо взе папката, седна, кръстоса обутите си в елегантен панталон крака и се вгълби в „Доклада Бериган“. След десет минути

свърши и вдигна поглед.

Джонатан Силвър — работеше над някакъв документ — долови погледа на стария таен агент и остави химикалката.

— Какво мислите?

— Интересно, но нищо ново. Какво искате от мен?

— Президентът се интересува от следното... Би ли било възможно с помощта на цялата ни съвременна технология и специалните ни сили да се унищожи кокаиновата индустрия?

Деверо вдигна поглед към тавана.

— Отговор след пет секунди би бил безполезен. Надявам се, че това е очевидно и за двама ни. Трябва ми време да направя онова, което французите наричат *projet d'étude*.

— Пет пари не давам как го наричат французите — бе отговорът. Джонатан Силвър рядко напускаше Щатите, освен в посока на любимия си Израел, а когато му се наложеше да замине, мразеше всяка минута от отсъствието си, особено ако ставаше дума за Европа и най-вече за Франция. — Време за анализ значи? Колко време?

— Минимум две седмици. Освен това ще ми трябва упълномощаващо писмо, което да задължава всички държавни органи или институции да отговарят на въпросите ми откровено и без преиначаване на истината. Предполагам, че нито вие, нито президентът бихте желали да губите време и да прахосвате пари за обречен на провал проект.

Началникът на кабинета го гледа втренчено няколко секунди, после стана и излезе. След пет минути се върна с исканото писмо. Деверо го прочете и бавно кимна. Държеше в ръцете си таран срещу всяка мислима бюрократична бариера в страната. Началникът на кабинета му подаде и визитната си картичка.

— Частните ми номера — у дома, в кабинета и мобилния. Шифровани. Абсолютно надеждни. Можете да ми се обаждате по всяко време, но само ако има сериозна причина. От този момент нататък президентът няма нищо общо с това. Искате ли да задържите „Доклада Бериган“?

— Не — отговори Деверо. — Запомних го. Както и трите ви номера.

И му върна картичката. Вътре в себе си се отнасяше с насмешка към фрази от рода на „абсолютно надеждни“. Само преди няколко

години британски компютърен маниак с лека форма на аутизъм бе пробил всички защити на НАСА и бе проникнал в базите данни на Пентагона като горещ нож в масло. При това с помощта на евтина техника от спалнята си в Северен Лондон. Кобрата знаеше какво означава истинска тайна — трима души могат да опазят тайна само ако двама от тях са мъртви. Номерът беше да влезеш и излезеш, преди лошите да са се усетили.

Седмица след срещата Деверо-Силвър президентът беше в Лондон. Не беше държавно посещение, а следващото по значение — официално. Въпреки това той и Първата дама бяха приети от кралицата в Уиндзорския замък, което опресни старото им и искрено приятелство.

Освен тази среща имаше няколко работни дискусии, на които бе обърнато по-специално внимание на Афганистан, икономиките на двете страни, ЕС, глобалното затопляне и изобщо промяната на климата, и естествено — търговията. Президентът и съпругата му се съгласиха да прекарат уикенда в компанията на премиера в официалната правителствена резиденция — величествено имение, наричано просто Чекърс. Съботната вечер завари двете двойки на кафе след вечерята в Дългата галерия. Камината беше напалена с дебели цепеници и светлината от пламъците на огъня играеше по гърбовете на подвързаните в марокен стари томове.

Дали двама правителствени глави някога ще се сближат като хора и дали между тях ще се развие емпатията на искрено приятелство е абсолютно непредсказуемо. При някои това се случва, при други — не. Историята помни, че Франклин Д. Рузвелт и Уинстън Чърчил, за които не може да се каже, че не са имали различия, са се харесвали. Роналд Рейгън и Маргарет Тачър също били искрени приятели въпреки пропастта, разделяща твърдите убеждения на англичанката и простодушния хумор на калифорниеца.

Между британци и европейци на това ниво рядко се получава нещо повече от официална учтивост, а често дори и до това не се стига. Помни се обаче как веднъж германският канцлер Хелмут Кол довел със себе си съпругата си, която била толкова ослепителна, че Харолд Уилсън, докато слизал по стълбището за вечеря, в рядък за

него изблик на хумор съобщил на събралите се съветници: „Е, размяната на съпруги е изключена“.

Харолд Макмилан не можел да понася Шарл дьо Гол (впрочем, чувството било взаимно), но изпитвал бащинска обич към много помладия Джон Кенеди. Причината — съвсем незадължително — може да е била общият език.

Предвид пропастта в биографиите на двамата мъже, споделящи топлината на огъня в камината тази есенна вечер, докато сенките навън се издължаваха, а американската Сикрет Сървис патрулираше в имението съвместно с английската САС, сигурно трябваше да се приеме за изненадващо, че за три срещи — една във Вашингтон, една в ООН и сега в Чекърс — между тях се бе създадо приateľство на лична основа.

Американецът имаше обременено минало — баща кениец, майка родом от Канзас, детство в Хавай и Индонезия, борба от ранна възраст с расовия фанатизъм. Англичанинът произхождаше от семейство на борсов агент, женен за областен съдия, като малък бе имал детегледачка, а после се бе радвал на образование в двете най-скъпи и престижни училища в страната. Подобна съдба на младини може да се развие до непосредствен чар, маскиращ желязна непоколебимост. При някои това се случва, при други — не.

Привидно двамата имаха много общи неща: и двамата бяха все още под 50-те, бяха женени за красиви съпруги, имаха деца все още далеч от дипломиране в училище, гордееха се с престижно висше образование и бяха прекарвали целия си съзнателен живот в политиката. Освен това и двамата бяха сериозно загрижени за климатичните промени, бедността на Третия свят, националната сигурност и тежката орис на онези, които Франц Фанон бе нарекъл „клетниците на света“.

Докато съпругата на министър-председателя показваше на Първата дама някои от най-старите книги в колекцията, президентът прошепна на премиера:

— Намери ли време да прегледаш доклада, който ти дадох?

— Разбира се. Много впечатляващ... и обезпокоителен. При нас проблемът е жесток. Страната ни е най-големият потребител на кокаин в Европа. Преди два месеца АТОП — това са нашите хора, които се

занимават с тежката престъпност — ме информира за съпътстващите консумацията на кокаин престъпления. Защо?

Президентът се загледа в огъня. Трябваше внимателно да подбере думите си.

— Имам един човек, който в момента се занимава с осъществимостта на една идея: възможно ли е с помощта на цялата ни технология и поддръжката на специалните ни сили тази индустрия да се унищожи?

Премиерът бе явно озадачен. Изглежда американеца и попита:

— И този човек... стигна ли до някакво заключение?

— Не засега. Но всеки момент трябва да ми съобщи мнението си.

— И ще приемеш ли съвета му?

— Мисля, че да.

— Дори ако прецени, че е изпълнимо?

— Предполагам, че в този случай страната ни ще трябва да приеме предизвикателството.

— И двамата даваме ужасно много пари за борба с наркотиците. Всичките ми експерти са единодушни, че пълното унищожение е невъзможно. Да, залавяме пратки, хващаме контрабандисти и гангстери, хвърляме ги в затвора задълго. И толкова... Нищо не се променя. Наркотиците продължават да ни наводняват. На местата на затворниците се появяват доброволци. А апетитът на хората расте.

— И все пак, ако моят човек каже, че може да се направи, ще застане ли Великобритания до нас?

Няма политик, който да харесва удари под пояса, дори нанесени от приятел. Та ако ще този приятел да е президентът на САЩ. Министър-председателят реши да отложи вземането на окончателно решение.

— Трябва да има реален план. Подкрепен финансово.

— Ако преценим, че ще действаме, план ще има. Както и средства. Онова, което ще ми е нужно, са вашите специални сили. Агенциите ви за борба с престъпността. Опитът ви в разузнаването.

— Ще трябва да се консултирам със съответните хора — каза премиерът.

— Добре — съгласи се президентът. — Аз пък ще те уведомя какво е казал моят човек и дали ще има развитие.

Четиримата се приготвиха да си лягат. На сутринта щяха да посетят службата в местната норманска църква. Цяла нощ охраната щеше да патрулира, да наблюдава, да проверява, да оглежда и пак да проверява. Хората бяха въоръжени и защитени със специално облекло, носеха очила за нощно виждане, бяха екипирани с инфрачервени скенери, датчици на движение и детектори на човешка топлина. Щеше да е много нездравословно за всяко живо същество, решило да влезе точно сега в охранявания периметър. Дори специално докараните американски лимузини щяха да останат под наблюдение и никой нямаше да може да се доближи до тях.

Американската двойка — както се полагаше на всички държавни глави — щеше да се усамоти в „Стаята на Лий“, носеща името на филантропа, дарил на нацията Чекърс след пълната му реставрация през 1917 година. В спалнята все още се намираше огромното легло с балдахин, датиращо може би не много дипломатично от времето на Джордж III. По време на Втората световна война съветският външен министър Молотов бе спал в него с пистолет под възглавницата. Но тази нощ през 2010 под възглавницата нямаше пистолет.

На двайсетина мили южно от колумбийския пристанищен град Картахена се намира заливът Ураба, чийто бряг е осеян от непроходими маларични затлачени с тропическа растителност блата. Докато „Еър Форс 1“ захождаше за кацане след полета от Лондон, два странни плавателни съда се измъкнаха от практически невидим залив и поеха курс на юг.

Бяха алуминиеви, дълги почти двайсет метра и приличаха на плаващи във водата игли. На кърмата на всеки имаше монтирани един до друг четири извънбордови мотора „Ямаха 200“. В кокаиновата общност ги наричаха „бързоходки“, защото и конструкцията им, и инсталираната на тях мощност имаха една-единствена цел — да оставят зад себе си всеки друг плавателен съд.

Въпреки дължината им на тях беше тясно. Грамадните резервоари за допълнително гориво заемаха почти всичкото свободно място. И все пак всеки от тях превозваше още и по 600 килограма кокаин, разпределен в 10 големи бели пластмасови варела, запечатани херметично, за да се избегне повредата на стоката от морската вода. За

по-лесна работа с варелите всеки бе обвит в мрежа от синьо полиетиленово влакно.

Екипажите — от по четирима души — клечаха неудобно между варелите и резервоарите. Но пък те не бяха тук, за да им е удобно. По един на лодка беше кормчията — изключително опитен моряк, способен да маневрира с бързоходката при скорост от 40 възела и готов да изтръгне от нея максималната възможна скорост от 60 — стига условията в морето да позволяват това, — ако някой помисли да ги преследва. Останалите трима бяха „мускули“ и по техния стандарт щяха да получат цяло състояние за 72 часа неудобство и риск. В действителност общото възнаграждение на четиримата бе нищожна част от процента на цената на онова, което се пренасяше в двайсетте варела.

След като напуснаха плитчините, капитаните поеха в дългото плаване из спокойното море с 40 възела. Дестинацията им бе точка в океана на 70 морски мили от Колон, Панама. Там имаха среща с товарния кораб „Вирген де Валме“, който щеше да заходи западно от Карибите в посока към Панамския канал.

Бързоходките трябваше да изминат 300 морски мили до мястото на срещата и дори с 40 възела това означаваше, че е невъзможно да стигнат преди изгрев-слънце. Така че следващия ден щяха да прекарат в дрейф, тоест да подскачат под сини покривала по вълните в изпепеляващата жегата в очакване да падне нощта. Тогава можеха да продължат и да извършат прехвърлянето на каргото към полунощ. Това бе крайният срок...

Товарният кораб ги очакваше: показваше правилната последователност от бордови светлини в очакваната подредба. Идентификацията завърши с размяната на извикани в тъмнината предварително договорени безсмислено звучащи изречения. Едва тогава бързоходките се приближиха и спряха успоредно на борда. Силни ръце бързо издърпаха двайсетте варела нагоре в тъмнината. Последваха ги празните резервоари за гориво, които след малко бяха спуснати обратно пълни догоре. След няколко разменени на испански прощални фрази „Вирген де Валме“ продължи към Колон, а бързоходките обърнаха към дома. Очакваше ги още един ден невидимо подскачане по вълните, но още преди зората на третия ден, някакви си 60 часа след потеглянето си, те щяха да се скрият в мангровите блата.

Всеки член на екипажа щеше да получи по 5000 долара, а всеки капитан — по 10000 долара и това за тях бе царско възнаграждение. Но онова, което бяха пренесли, щеше да се продаде на крайните клиенти в Щатите за около 84 милиона долара.

Когато навлезеше в Панамския канал, „Вирген де Валме“ щеше да е един от многото, очакващи реда си, освен ако някой не се спуснеше в скулата под пода на най-долния трюм. Никой не го направи. Беше невъзможно човек да оцелее там без леководолазно оборудване, а екипажът показваше своето оборудване като противопожарно.

След като излезе от Панамския канал в Тихия океан, товарният кораб пое на север. Мина покрай Централна Америка, Мексико и Калифорния. Накрая, пред крайбрежието на Орегон, двайсетте варела бяха изнесени на палубата и скрити под брезентови покривала. „Вирген де Валме“ заобиколи Кейп Флатери в безлунната нощ и се насочи в пролива Хуан де Фука: по документи превозваше бразилско кафе за изтънчените ценители в американската столица на кафето.

Преди корабът да обърне, екипажът разтовари двайсетте варела зад борда, като коригира плаваемостта им с вериги, достатъчно тежки, за да ги спуснат плавно на дъното, на шейсет метра дълбочина. След това капитанът направи едно-единствено обаждане по мобилния си телефон. Дори техниката на Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, да слушаше в момента (а беше точно така), изречените думи бяха напълно безобидни и лишени от особен смисъл. Нещо за самотен моряк, който щял да намери приятелката си след няколко часа.

Двайсетте варела бяха маркирани с малки, но ярко оцветени шамандури, които подскачаха в сивата вода на утринта. Точно там ги намериха четиримата мъже на кораба за улов на раци и в това нямаше нищо подозрително, понеже те търсеха точно маркери на кошове за раци. Разбира се, никой не ги видя да изтеглят варелите от дъното. Ако радарът им бе засякъл друг морски съд наблизо, те изобщо нямаше да се приближат до това място. Но джипиес позицията на кокаина бе точна до няколко метра, така че те можеха да изберат най-подходящия момент.

От пролива Фука контрабандистите се отправиха в лабиринта от островчета северно от Сиатъл и акостираха на място, където до самия

кей стигаше дъсчена пътека. Там ги очакваше камион за превоз на бира. С него варелите щяха да поемат към вътрешността и да станат част от стотиците тонове бира, внасяни ежегодно в Щатите. На всички щеше да бъде платена по сметка предварително договорената сума. Ловците на раци никога нямаше да узнаят името на кораба или на собственика на камиона за бира. Не че се интересуваха.

С достигане на американска земя обаче собствеността върху наркотика се променяше. До този момент той бе принадлежал на Картела и на всички замесени дотук се плащаше от Картела. След натоварването му на камиона за бира собственик ставаше американският „вносител“, който от този момент нататък дължеше на Картела огромна сума, която трябваше да се плати.

Цената бе договорена за 1,2 метрични тона чист кокаин още преди доставката. Дребната риба щеше да плаща по 100% от стойността на поръчката. Купувачите на едро плащаха 50%, като дължаха остатъка при доставка. Вносителят щеше да продаде кокаина на чувствителна печалба от натоварването му на камиона до достигането му в човешките ноздри от Спокейн до Милуоки.

Щеше да се наложи да се разплати с няколко йерархични нива на разпространители и пласъори, които го изолираха от хватката на ФБР или УБН. И всичко щеше да бъде в налични. Но даже след като Картелът получеше дължимите му 50% от цената на купуване, американският гангстер щеше да разполага с огромна сума, която трябваше да се изпере. И тя щеше да поеме към стотици други незаконни начинания.

А в Америка безброй нови нещастници щяха да бъдат похабени от смятания за безобиден бял пращец.

Пол Деверо установи, че му трябват четири седмици за възложеното му проучване. Джонатан Силвър му се обаждат два пъти, но Пол не допусна да го припира. Когато бе готов, отново се срещна в Западното крило с началника на кабинета на президента. Носеше тъничка папка. Той презираше компютрите — за него те бяха връх на несигурността — и помнеше всичко, а когато му се налагаше да общува с по-нискокачествен мозък, подготвяше писмени доклади, написани в съдържан английски стил.

— Е? — осведоми се Силвър, който се гордееше с праволинейния си подход и безкомпромисното си отношение, намирани от другите за чиста проба грубост. — Стигнахте ли до извод?

— Да — отговори Деверо. — Ако бъдат стриктно спазени някои задължителни условия, кокаиновата индустрия може да бъде унищожена като индустрия за масово пласиране на наркотици.

— Как?

— Най-напред, как няма да стане. В самия източник производителите са недосегаеми. Хиляди така наричани кокалероси, които са обикновени селяни, по-бедни и от църковни мишки, отглеждат плевела на малки парчета земя — някои с площ под четири-пет декара — под покрива на джунглата. И докато съществува картел, готов да изкупува отвратителната им „паста“, те ще я произвеждат и ще я носят на купувачите в Колумбия.

— Значи смазването на селяните се изключва?

— Колкото и да се опитва това, а настоящото колумбийско правителство наистина полага усилия, за разлика от предшествениците си и почти всичките съседни държави. Но Виетнам ни преподаде няколко скъпо струващи елементарни истини за джунглите и хората, които ги обитават. Да се опитваме да смажем мравките с навит на руло вестник не е опция.

— Значи рафинериите? Картелите?

— И те не са опция. Това е като да измъкнеш с голи ръце мурена от собствената ѝ дупка. Това си е тяхна територия, не наша. В Латинска Америка те са господарите, не ние.

— Окей — съгласи се Силвър, вече на края на нищожните си запаси от търпение. — Тогава в Щатите, след като стоварят боклука си на наша земя? Имате ли представа какви пари, колко долари на данъкоплатците харчим в национален мащаб за обезпечаване на закона? Петдесет щата плюс федералния окръг^[1]. Говорим за националния дълг, по дяволите!

— Именно — потвърди Деверо, невпечатлен от раздразнителността на Силвър. — Доколкото ми е известно, само федералното правителство харчи 14 милиарда долара годишно, за да води войната с наркотиците. И тази сума дори не докосва дупките в

щатските бюджети, при това и петдесетте. Това е причината, поради която решението по суша също е невъзможно.

— Къде тогава е ключът?

— Ахилесовата им пета е водата.

— Водата? Искате да сложите вода в кокаина?

— Не, водата под кокаина. Морската вода. Като се изключи единственият сухопътен маршрут от Колумбия до Мексико по извития гръбнак на Централна Америка, който е толкова лесен за контролиране, че картелите не го използват, всеки грам кокаин, изпращан за Съединените щати или Европа...

— Забравете Европа, те не играят — отсече Силвър.

— ... трябва да премине над, по или под морето. Дори от Колумбия до Мексико се минава по море. Това е съзнателна артерия на Картела. Прережем ли я, пациентът умира.

Силвър изсумтя и втренчи поглед в пенсионирания шпионин. Мъжът спокойно отвърна на погледа му. Беше повече от очевидно, че изобщо не го вълнува ще бъдат ли приети изводите му, или не.

— Значи мога да предам на президента, че проектът стартира и сте готов да се включите?

— Не съвсем. Има някои условия, които, опасявам се, не подлежат на преговаряне.

— Това звучи като заплаха. Никой не може да заплашва Овалния кабинет. Внимавайте, господине!

— Не става дума за заплаха, а за предупреждение. Ако условията не бъдат изпълнени, проектът просто ще се провали по скъпо струващ и злепоставящ ви начин. Ето какви са условията...

И Деверо плъзна тънката папка по бюрото. Началникът на кабинета я отвори. Две страници, които изглеждаха напечатани на пишеща машина. Пет абзаца. Номерирани. Той прочете първия.

1. Ще се нуждая от абсолютна независимост на моите действия при спазването на абсолютна секретност. Никой друг, освен възможно най-малка група хора от най-близкото обкръжение на Главнокомандващия не трябва да знае какво се случва и защо, без значение чия гордост е накарвана и чий нос е разбит. Всеки под нивото на

Овалния кабинет трябва да знае само онова, което пряко се отнася до него, а ще му се съобщава минимално необходимото за извършване на изискваната от това лице задача.

— При федералните и военните няма изтичане на информация — отсече Силвър.

— Има — невъзмутимо възрази Деверо. — Прекарал съм половината си живот в опити да предотвратя именно това или да закърпя щетите вследствие на такова изтичане.

2. Ще ми бъде нужно пълномощно от името на Президента, даващо ми неограничена власт да изисквам и получавам без колебание пълното сътрудничество на всяка друга агенция или военна единица, чието сътрудничество сметна за жизненоважно. Това трябва да започне с безусловното подаване на всяка информация, достигаща до всяка агенция в течение на кампанията, до Централата на онова, което искам да назова „Проект Кобра“.

— Ще подскочат — изръмжа Силвър, който отлично знаеше, че информацията е сила и че никой не се разделя доброволно дори с частица от своята сила. И това се отнасяше до ЦРУ, УБН, ФБР, АНС и естествено, военните.

— Това всичко е предмет на Закона за борба с тероризма — отбеляза Деверо. — И те ще се подчинят на президента.

— Законът за борба с тероризма има за обект тероризма — сръза го Силвър. — Контрабандата на наркотици е престъпление от общ характер.

— Четете нататък — тихо го подкани ветеранът от ЦРУ.

3. Ще трябва да вербувам свой екип. Нужни са ми малко на брой хора, но те трябва безусловно и без забавяне да бъдат зачислени към проекта.

Началникът на кабинета не възрази, но следваше точка 4.

4. Нужен ми е бюджет от два милиарда долара, които да бъдат разходвани без проверка и проучване. След това ще ми трябват девет месеца, за да подготвя атаката, и още девет месеца за унищожаване на кокаиновата индустрия.

И преди бе имало секретни проекти със секретно финансиране, но този път сумата бе огромна. Началникът на кабинета още отсега виждаше запалени червени светлини. И за сметка на чий бюджет щеше да стане това? ФБР? ЦРУ? УБН? Или от хазната щеше да бъде поискано да се бръкне за извънбюджетни пари?

— Ще трябва да има контрол на разходите — каза той. — Хората, които отговарят за отчетността, няма как да понесат изпаряването в чистото синьо небе на два милиарда долара просто защото искаш да напазаруваш.

— В такъв случай няма да стане — спокойно констатира Деверо. — Цялата идея е, когато дойде моментът да се предприеме нещо срещу Картела и индустрията, те да нямат представа какво ги чака. Да предупредиш някого е все едно да го въоръжиш. Самото естество на закупеното оборудване и наетия персонал ще издаде замисъла, а няма никакво съмнение, че планът ще излезе наяве и ще стигне до някой разследващ журналист или блогър в мига, в който контрол над нещата поемат счетоводители и деловодители.

— Нищо няма да поемат, само ще наблюдават.

— И каква е разликата, господин Силвър? Вкараме ли ги, не може да става дума за никакво прикритие. А гръмне ли прикритието, това е смъртна присъда за преките участници. Повярвайте ми. Знам го от личен опит.

Това беше област, в която бившият конгресмен не се чувстваше в свои води, така че той премина на петото условие.

5. Ще е необходимо да се прекатегоризира кокаинът от наркотик клас А, чийто внос е престъпление по смисъла

на гражданското право, в национална заплаха, чийто внос или възнамеряван внос е терористичен акт.

Джонатан Силвър скочи от стола си.

— Вие луд ли сте?! Това е промяна на закон!

— Не, изисква се само наредба на Конгреса. Става дума за промяна на категорията на химическо съединение. Това може да стане с инструментите на изпълнителната власт.

— Какво химическо съединение?

— Кокаиновият хидрохлорид е химикал. По стечение на обстоятелствата той е забранен химикал, чийто внос противоречи на Наказателния кодекс на Съединените щати. Антраксът също е химикал, както и нервнопаралитичният газ VX. Но първият е категоризиран като бактериологично оръжие за масово поразяване, а VX е химическо оръжие. Ние нападнахме Ирак, защото пародията на онова, което се нарича национално разузнаване, след като напуснах службите, позволи да бъде убедено, че нещастната страна ги притежава.

— Беше различно.

— Не, съвсем същото е. Прекатегоризирайте кокаиновия хидрохлорид в национална заплаха и всички плочки на доминото рухvat последователно. Ежегодното изсипване на хиляди тонове върху главите ни вече не е престъпление от общ характер, а терористична заплаха. А това ни развързва ръцете да реагираме адекватно по законен начин. При това разполагаме с всички нужни ни закони.

— Няма да ни трябва нищо допълнително?

— Имаме си всичко. С разликата, че ще го прилагаме извън териториалните ни води и въздушното ни пространство. Невидимо за останалите.

— Ще третираме Картела по същия начин, по който гледаме на Ал Кайда?

— Грубо казано, но по същество напълно вярно — съгласи се Деверо.

— Какво в такъв случай се очаква да...

Побелелият бостънчанин стана.

— Онова, което трябва да направите, господин Силвър, е да решите колко сте гнуслив и още по-важно — колко гнуслив е човекът в дъното на коридора. След като решите това, няма какво повече да говорим. Вярвам, че задачата е решима, но ви дадох условията, без чието изпълнение работата не може да се свърши. Или поне не от мен.

И си тръгна, без да се сбогува. На прага спря.

— Уведомете ме в разумен срок за решението на главнокомандващия. Ще си бъда у дома.

Джонатан Силвър не бе свикнал да стои и да зяпа затворената си врата.

В Съединените щати върховният административен декрет е Президентският указ. Тези заповеди по правило се правят публично достояние, защото няма как хората да им се подчиняват, ако не знаят за тях, но има ПУ, които остават свършено секретни и в юридически смисъл представляват „основание“.

Макар да не можеше да го знае, отшелникът от Александрия бе успял да убеди раздразнителния началник на кабинета, който на свой ред убеди президента. След консултация с един изключително изненадан професор по конституционно право кокаинът тихомълком бе прекатегоризиран като токсин и национална заплаха. И така влезе в обхвата на войната срещу заплахите за безопасността на нацията.

Доста на запад от португалското крайбрежие и почти срещу испанската граница товарният кораб „Балтазар“ пореше вълните по курс на север с обявено карго от общ характер, предназначено за ротердамското пристанище. Корабът не беше голям, с товароподемност някакви си 6000 тона, капитан и екипаж от осем души... до един контрабандисти. Криминалната страна на онова, с което се занимаваха тези хора, бе толкова изкусителна, че капитанът се готвеше да се пенсионира до две години в родната си Венесуела като много богат човек.

Изслуша прогнозата за времето в района на Кап Финистер, който се издаваше в морето на петдесетина морски мили пред тях. Очакваше се вятър със сила 4 бала и неспокойно море, но капитанът знаеше, че

испанските рибари, с които имаше среща, са корави моряци и могат да работят при много по-сурови условия от някакво си вълнение.

Когато подминаха португалския град Оporto — испанският Виго оставаше скрит на изток, — капитанът заповяда на хората си да изнесат четирите големи бали от трети трюм, където ги бяха натоварили от кораб за улов на скариди на сто мили в морето от Каракас.

Капитан Гонкалвес бе предпазлив. Беше отказал да влиза или напуска пристанище с контрабанда на борда, особено такава, каквато пренасяше в момента. Съгласен бе само да товари и разтоварва в открито море и по един и същи начин. Ако не го издадеше информатор, подобна предпазливост практически изключваше уличаването му. Шест успешни прекосявания на Атлантика му бяха дали хубава къща, възможност да отгледа две дъщери и осигурена издръжка за сина му Енрике в колежа.

Двата испански риболовни кораба се появиха малко след Виго. Капитанът настоя на безобидно звучащите, но жизненоважни поздрави-пароли, защото бе напълно възможно в екипажите да са се внедрили испански митничари. Реалистично погледнато, ако бе така, те в момента щяха да превземат кораба му на абордаж, но мъжете се оказаха точно онези, с които бе дошъл да се срещне.

Контактът бе осъществен, паролите изречени и рибарите се наместиха в килватера му. Минути по-късно балите цопнаха през тафарела в морето. За разлика от онези при Сиатъл, тези бяха предназначени да плават. Така че заподскачаха във вълните зад отпавилия се на север „Балтазар“. Рибарите ги изтеглиха на борда — по две на кораб — и ги скриха в трюмовете за риба. Изсипаха върху тях по десет тона скумрия и корабите поеха за дома, към малкия рибарски град Мурос на галисийския бряг, където бяха регистрирани. Когато влязоха в сумрака във вътрешното пристанище, двата кораба пак бяха „чисти“: пред пристанището други мъже бяха изтеглили балите от морето на брега, където ги чакаше трактор с ремарке. От ремаркетото балите попаднаха в затворен пикап, рекламиращ атлантически скариди, който пое за Мадрид.

Представителят на мадридската гангстерска бригада се разплати с всички в наличност, след което отиде в пристанището, за да плати и

на рибарите. Поредният тон колумбийски кокаин бе пристигнал в Европа.

Телефонното обаждане на началника на кабинета донесе новината, а специален куриер донесе и самия документ. Указът упълномощаваше Пол Деверо с повече власт, отколкото бе имал от десетилетия човек извън Овалния кабинет. Паричният превод щеше да бъде направен по-късно, когато той ги уведоми къде иска да бъдат внесени парите.

Сред първите неща, които направи, бе да изрови един телефонен номер, който пазеше от години, но така и не бе използвал. Сега го използва. Позвъняването отекна в малко бунгало на странична уличка в скромния градец Пенингтън, Ню Джързи. Имаше късмет. Някой отговори на третия сигнал.

— Господин Декстър?

— Кой се обажда?

— Глас от миналото. Казвам се Пол Деверо. Мисля, че ще си спомните.

Дълга пауза, като замълчаване на човек, ударен с все сила в слънчевия сплит.

— Чувате ли ме, господин Декстър?

— Да, чувам ви. Добре помня името ви. Откъде взехте номера ми?

— Не е важно. Както сигурно също помните, дискретната информация е сред моите инструменти.

Мъжът в Ню Джързи помнеше много добре. Преди девет години той бе най-успешният ловец на глави, появявал се в Съединените щати. Без да знае това, беше ядосал „Бостънския брамин“, който работеше от Централата на ЦРУ в Лангли, Вирджиния, и Деверо се бе опитал да го убие.

Двамата се различаваха като сирене и тебешир. Кал Декстър, жилив, сламенорус, дружелюбен, усмихнат адвокат в дълбоко провинциалния Пенингтън, бе роден през 1950 година в гъмжащо от хлебарки предградие на Нюарк. Баща му бе строителен работник, прекарал на пълен работен ден Втората световна и Корейската война в

строеж на хиляди нови фабрики, депа и административни офиси все по крайбрежието на Джързи.

Но с края на Корейската война работата бе попресъхнала. Кал беше на пет, когато майка му напусна лишения от всякаква любов брачен съюз и остави момчето на грижите на баща му. Той бе корав мъж, и бърз с юмруците — те бяха единственият закон в неговата среда. Но не беше лош човек и се опитваше да живее по правилата и макар и в лишения да отгледа син, който да обича родината си и бейзболиста Джо Димаджо.

За две години Декстър-старши успя да събере пари за каравана и вече можеше да ходи там, където се предлагаше работа. Така бе отгледано момчето — в пътуване от една строителна площадка на друга, в десетки различни училища. Това бе епохата на Елвис Пресли, Дел Шанън, Рой Орбисън и „Бийтълс“ — последните от страна, за която Кал дотогава не бе чувал. Беше още епохата на Кенеди, Студената война и Виетнам.

Образованието му бе толкова фрагментарно, че не беше сигурно дали изобщо съществува, но той помъдря в други отношения: научи закона на улицата и как да се бие. Беше се метнал на заминалата си майка, не порасна висок и не наследи тежкото мускуесто телосложение на баща си, но в слабото му тяло се криеше изненадваща издръжливост, а юмруците му можеха да убият.

На седемнайсет изглеждаше, сякаш животът му ще повтори този на баща му и ще премине в копаене на канавки и събиране на боклука от строителните площадки. Освен ако...

През януари 1968 навърши осемнайсет, а Виетконг започна офанзивата Тет. Веднъж момчето гледаше телевизора в един бар в Камдън. Показваха документален филм, обясняващ как се кандидатства в армията. Във филма се споменаваха, че ако се запишеш доброволец, армията ще ти даде образование. На другия ден Кал осъмна пред пункта за набиране на доброволци.

Сержантът скучаеше — писнало му беше да изслушва житейските истории на младежи, съчинени с единствената цел да ги спасят от заминаване за Виетнам.

— Искан да се запиша доброволец — каза младежът пред него.

Сержантът му побутна формуляра, без да го изпуска от поглед, както порът не иска да изпусне заека да избяга. После — опитваше се

да говори дружелюбно — предложи на момчето да се съгласи на тригодишна вместо двегодишна служба.

— Така ще имаш по-добър шанс за откомандироване на хубаво място — обясни му. — По-добър избор на кариера. Ако избереш три години, можеш дори да избегнеш заминаване за Виетнам.

— Но аз искам да отида във Виетнам — увери го хлапето с мръсните дънки.

Желанието му бе изпълнено. След тренировъчния лагер отчетоха на опита му в каране на булдозери и го изпратиха в инженерния батальон на Голямата червена — Първа пехотна дивизия, базирана в самия Железен триъгълник. Там Кал кандидатства за тунелен плъх и така опозна страховитата мрежа от черни като нощта смъртно опасни тунели, изкопани от Виетконг под Кучи.

След две години почти самоубийствени мисии в адските дупки той се върна в Щатите с пълна с медали шапка и Чичо Сам удържа на обещанието си. Кал избра правото и получи диплома във Фордам, Ню Йорк.

Нямаше нито връзките, нито лустрото, а най-малко от всичко парите, нужни за постъпване в големите фирми по Уол Стрийт. Стана член на Правна помощ и започна да отстоява правата на обречените да заемат най-ниските стъпала в американската правна система. Много от клиентите му бяха латиноамериканци, от които научи перфектно испански. Ожени се и му се роди дъщеря, която боготвореше.

Можеше да прекара целия си трудов живот сред онеправданите, но точно когато навърши четиридесет, дъщеря му бе отвлечена, вкарана насила в проституцията и по-късно садистично убита от сводника гангстер. Трябваше да разпознае изтерзаното й тяло върху мраморната плоча в моргата във Вирджиния Бийч. Изживяното събуди в него спомена за тунелния плъх — за убиеца, който действа изненадващо.

Той използва старите си умения, проследи двамата сводници, отговорни за смъртта на дъщеря му, и ги разстреля заедно с телохранителите им на един тротоар в Панама Сити. Когато се върна в Ню Йорк, разбра, че жена му е поела по свой път.

Кал Декстър заряза съдилищата и подаде молба за напускане с цел да стане защитник по гражданските дела в малкия град Пенингтън, Ню Джързи. На практика това се оказа началото на третата му кариера.

Той се превърна в ловец на глави, но за разлика от почти всички други, практикуващи този занаят, оперираше предимно извън страната. Специализира се в проследяването, залавянето и изправянето пред правосъдието на Съединените щати на извършилите зловещи престъпления, които мислеха, че са се измъкнали от закона чрез търсене на убежище в страни, с които Щатите нямаха подписан договор за екстрадиране. Започна да рекламира услугите си дискретно под псевдонима Отмъстителя^[2].

През 2001 година един канадски милиардер го нае да издири садистичен сръбски наемник, убил някъде в Босна неговия внук, работещ за хуманитарна организация. Онова, което Декстър не знаеше, бе, че Пол Деверо използваше убиеца Зоран Жилич, в онзи момент търговец на оръжие на свободна практика, като примамка да измъкне Осам бен Ладен на среща, където терористът щеше да бъде ликвидиран с ракета „круз“.

Но Декстър отиде там пръв. Намери Жилич, окопал се в някакво подобие на отвратителна южноамериканска диктатура, промъкна се, отвлече го убиеца, за да върне със собствения си самолет в Кий Уест, Флорида. Деверо, който междувремежно бе опитал да ликвидира намесилия се ловец на глави, се изправи пред две унищожени години грижливо планиране. Скоро, разбира се, всичко това щеше да стане без значение — 11 септември щеше да направи ясно за всички, че Бен Ладен няма да рискува да напусне пещерите си за нищо на света.

А Декстър отново изчезна, превъплътил се в ролята на безобиден дребен адвокат от Пенингтън. По-късно Деверо се пенсионира. Вече разполагаше с много време и го използва, за да издири ловеца на глави, наричан Отмъстителя.

Оказа се, че и двамата са в пенсия: бившият тунелен плъх и аристократът-денди от Бостън. Декстър погледна слушалката в ръката си и попита:

— Какво искате, господин Деверо?

— Извадиха ме от пенсия, господин Декстър. Лично върховният главнокомандващ. Възлага ми една задача. Става дума за нещо, което сериозно застрашава страната. Както казах, помоли ме да се заема. Нуждая се от първи заместник и старши помощник. Ще съм ви изключително признателен, ако обмислите възможността да приемете поста.

Декстър не пропусна да забележи използвания речник. Не „искам“ или „предлагам ви“, а „ще съм ви изключително признателен“.

— Трябва да знам повече. Много повече.

— Естествено. Ако ме посетите във Вашингтон, с удоволствие ще ви обясня почти всичко.

Декстър се премести на предния прозорец в скромната си къща в Пенингтън, загледа се в окапалите листа и обмисли предложението. Беше на шейсет и една. Поддържаше се във форма и въпреки няколко съвсем прозрачни намека беше отказал да се ожени повторно. Общо взето животът му бе удобен, лишен от стрес, кротък и провинциално буржоазен.

— Ще дойда и ще ви изслушам, господин Деверо. Само ще ви изслушам. Тогава ще реша.

— Много мъдро, господин Декстър. Ето адреса ми в Александрия. Да ви очаквам ли утре?

И му издиктува адреса си. Преди да затвори, Кал Декстър имаше един последен въпрос.

— Като имам предвид общото ни минало, защо избрахте точно мен?

— Много просто. Вие сте единственият, който някога ме е изигравал.

[1] Вж. речника на използваните съкращения в началото на романа — Б.пр. ↑

[2] Вж. едноименния роман на Фредерик Форсайт, изд. „Бард“, 2003 г. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 2

СЪСКАНЕ

Поради съображения за сигурност Братството — суперкартелът, контролиращ цялата кокаинова индустрия — се събираше в пленарна сесия рядко. Преди години нещата бяха много по-лесни.

Настаняването в президентството на Колумбия на яростния противник на наркотиците Алваро Урибе бе променило това. Под негово ръководство бе извършено прочистване на някои елементи в националната полиция с последващо издигане на върха на генерал Фелипе Калдерон и забележителния началник на разузнаването в отдела за борба с наркотиците — полковник Дос Сантос.

И двамата бяха доказали, че може да се живее на полицейска заплата и да останеш неподкупен. Картелът не бе свикнал на това и бе направил няколко грешки, довели до загубата на ключови фигури, но накрая урокът бе научен. След което започна безмилостна война. Но Колумбия е огромна страна и има безброй места, където да се скриеш.

Неоспоримият шеф на Братството бе дон Диего Естебан. За разлика от бившия властелин на кокаина Пабло Ескобар, дон Диего не беше главорез-психопат, издигнал се от тъмните улички на предградията. Беше от старата аристокрация — образован, вежлив, с изискани маниери, истински испански възпитаник, наследник на няколко поколения идалго. Всичко го наричаха просто Дона.

Именно той, в този свят на убийци, бе събрал в един синдикат безнадеждно различните бандити в света на кокаина и бе започнал да го управлява като съвременна корпорация. Преди две години последният противопоставящ се на обединението отцепник беше екстрадиран във вериги за Щатите, за да не се завърне никога. Казваше се Диего Монтоя, шеф на Картел дел норте дел валле, и се гордееше, че е продължител на традициите и мрежата на Кали и Меделин.

Така и не се разбра кой точно бе направил телефонното обаждане до полковник Дос Сантос, довело до атаката срещу Монтоя, но след показването му в медиите с оковани ръце и крака опозицията срещу Дона престана да съществува.

Колумбия се разсича от североизток на югозапад от две високи планински вериги, разделени от извиращата се между тях река Магдалена. Всички реки на запад от веригата Оксидентал се вливат в Тихия океан или Карибско море, а реките източно от веригата Ориентал се втичат в Ориноко или Амазонка. Тази източна територия, обхващаща басейните на петдесетина реки, представлява хълмиста местност, „набодена“ тук-там от хасиенди с площта на държави. Дон Диего притежаваше поне пет, за които можеше да се докаже, че е собственик, и други десет, за които това не бе възможно. И всяка от тях разполагаше с няколко самолетни писти.

Срещата през есента на 2010 бе в Ранчо де ла Кукарача в покрайнините на Сан Хосе. Останалите седем членове на борда бяха привикани с лични емисари и пристигнаха с частни самолети, излетели сред десетки други, поели за различни заблуждаващи местоназначения. Макар използването на мобилни телефони за един-единствен разговор да се смяташе за изключително сигурно, Дона предпочиташе да изпраща съобщенията си с внимателно проверени куриери. Беше старомоден, но пък не беше залавян и никога не беше подслушван.

Тази слънчева утрин Дона лично приветства екипа си в господарската къща, в която вероятно спеше не повече от десетина пъти годишно, но която винаги се поддържаше за него като постоянна резиденция.

Сградата бе със староиспанска архитектура, подът беше теракотен, вътрешността прохладна в горещо време, във вътрешния двор бликаха фонтани, а под навесите дискретно сновяха сервитьори с бели униформи и разнасяха подноси с напитки.

Първият пристигнал от пистата бе Емилио Санчес. Като другите шефове на отдели, и той отговаряше за една-единствена функция — в неговия случай производството. Задачата му бе да контролира всеки аспект, свързан с работата на десетките хиляди крайно бедни селяни, кокалеросите, отглеждащи храсти в Колумбия, Боливия и Перу. Той изкупуваше пастата, проверяваше качеството ѝ, разплащаше се с тях и доставяше до вратата на рафинерията тонове колумбийско „пуро“ — пакетирано и балирано.

Всичко това се нуждаеше от непрестанна охрана не само от силите на реда и закона, така наречените ПОО, но и от всевъзможни

живеещи из джунглите бандити, винаги готови да откраднат продукцията и да се опитат да я препродадат от свое име. Частната армия се ръководеше от Родриго Перес — бивш терорист от ФАРК. Страховитата някога марксистка революционна група толкова често бе привиквана да въдворява ред, че на практика работеше за Братството.

Печалбата от кокаиновата индустрия бе толкова астрономическа, че самият океан от пари се превръщаше в проблем, който трябваше да се разрешава единствено чрез изпирането на доларите. Едва след това те можеха да се реинвестират в хилядите напълно законни компании навсякъде по света, но това ставаше след изваждане на разносните и специалната част лично за Дона, който вече разполагаше със стотици милиони.

Натовареният с „прането“ бе толкова бандит, колкото бе и самият Дон. Беше адвокат, специализирал финансово и банково право. Кантората му в Богота беше престижна и дори полковник Дос Сантос да имаше свое мнение по въпроса, съмненията му така и не бяха намерили някакво потвърждение. Сеньор Хулио Лус пристигна трети и Дона го приветства топло, докато от пистата приближаваше четвърти джип.

Хосе-Мария Ларго бе „супремо“ на пласмента. Неговата арена на действие бе светът на консуматорите на кокаин и стотиците банди и мафии, които бяха клиенти на доставяния от Братството бял прах. Той бе човекът, който сключваше сделки с бандите в Мексико, Щатите и Европа. Негова бе отговорността за преценката за платежоспособността на отдавна утвърдилите се банди и постоянния приток новодошли, които идваха, за да запълнят нишата, оставена след арестуването и затварянето на предшествениците им. Лично той бе решил да предостави европейския монопол на внушаващата ужас Ндрангета — италианската мафия в „пръстите“ на италианския ботуш Калабрия, притисната в сандвич между неаполитанската Камора и сицилианската Коза Ностра.

Понеже самолетите им бяха кацнали почти едновременно, Ларго бе споделил джипа си с Роберто Карденас — корав, нашарен с белези уличен боец от Картахена. Задържанията от митническите и полицейски власти в стотиците пристанища и летища на Щатите и Европа щяха да са поне пет пъти повече, ако не бе „подпомагащата“

работа на подкупени служители. Ролята им бе критично важна и той отговаряше за тях — вербуване и заплащане.

Последните двама се забавиха заради времето и разстоянията. Всъщност, когато от поредния джип слезе извиняващият се Алфредо Суарес, вече сервираха обяда. Вежливостта на Дона обаче бе неизменна и той благодари на подчинения си, сякаш последният бе имал избор дали да дойде, или да откаже.

Суарес и уменията му бяха жизненоважни. Специалността му бе транспортът. Негов бе рискът в осигуряването на безопасното и незабележимо транзитно преминаване на всеки грам от вратата на рафинерията до точката на доставка. Всеки куриер, всяко „муле“, всеки търговски кораб, лайнер или яхта, всеки по-голям или по-малък самолет и всяка подводница му бяха подчинени, заедно с целия си екипаж, стюардеси, пилоти и така нататък.

От години се спореше коя от двете философии е по-правилна: превозване на кокаина в малки количества, но с участието на хиляди отделни куриери, или транспортиране на огромни пратки, много по-малко на брой.

Според някои Картелът трябваше да неутрализира защитата на двата големи континента с хиляди нищо незнаещи „мулета“ за еднократна употреба, пренасящи по 1–2 килограма в куфар или само по един в глътнат пакет. Да, някои щяха да бъдат заловени, но много щяха да преминат. И щяха да пометат преградите чрез този начин на пренос. Или поне такава бе теорията.

Суарес обаче бе привърженик на алтернативата. При годишна норма от 300 тона на континент той предпочиташе по стотина операции годишно срещу Щатите и пак толкова срещу Европа. Каргото бе между един и десет тона и това оправдаваше големите инвестиции и грижливото планиране. А ако получаващите банди, след като платяха стоката, имаха желание да я разпределят в малки пакетчета, това вече си бе тяхна работа.

Но станеше ли провал... загубата бе тежка. Преди две години английската фрегата „Железният херцог“, патрулираща из Карибите, бе прехванала търговски кораб и бяха конфискувани пет и половина тона чист кокаин. Оценката му беше за 400 милиона долара, при това не улична цена, защото това бе преди разреждането му 6:1.

Суарес не беше спокоен. Бяха се събрали да обсъдят друго голямо прехващане. Катерът „Далас“ на американската брегова охрана бе иззел два тона от риболовен кораб, опитал да се промъкне покрай него нагоре по тясно речно корито край Корпус Кристи, Тексас. Така че сега се налагаше Суарес да защити пред Дона своята философия възможно най-убедително.

Онзи, от когото Дона се държеше на хладна дистанция, бе седмият му гост — нисичкият, почти джудже Пако Валдес. Външността му може и да бе нелепа, но никой и не помисляше да се засмее. Нито тук, нито никъде. Никога. Защото Валдес беше Главореза.

Беше само метър и шейсет дори със специалните си кубинки с дебела подметка. Главата му бе несъразмерно голяма, а лицето му имаше бебешки черти. Черната му коса бе зализана по темето, устните му бяха вечно недоволно нацупени. Единствено празните му очи издаваха садистичния психопат, обитаващ това дребно тяло.

Дона го приветства с официално кимване и мила усмивка. Въздържа се от ръкостискане. Знаеше, че мъжът пред него, познат в подземния свят с прякора Ел Анимал, Животното, веднъж бе измъкнал със същата тази ръка червата на жив човек, за да ги хвърли на мангала. Дона не беше сигурен дали изобщо си е мил ръцете след това, а бе гнуслив.

Храната бе прекрасна, вината подбрани, а дискусиата разгорещена. Алфредо Суарес надделя. Философията му на големи пратки правеше нещата по-лесни за пласмента, обслужващите лица и прането на пари. Гласовете на тримата, отговарящи за тези дейности, му спечелиха мнозинството. Така че напусна хасиендата жив. Главореза бе разочарован.

Британският министър-председател проведе съвещание със „съответните хора“ същия следобед, отново в Чекърс. Докладът на Бериган бе раздаден и прочетен в пълна тишина. Същото стана и с покъсия документ на Кобрата, излагащ неговите условия. Накрая дойде време за изказване на мнения.

Край масата в елегантната дневна, която се използваше и за заседания, седеше секретарят на кабинета и началник на администрацията, от когото не можеше да бъде скрита никаква

инициатива. До него седеше директорът на Тайната разузнавателна служба, неправилно наричана от медиите МИ-5 и по-позната сред работещите в нея и колегите като Фирмата.

След пенсионирането на сър Джон Скарлет, кремлинолог, прозвището Шефа (никога „генерален директор“) се падна на друг арабист — с перфектен арабски и пуцу и с многогодишен стаж в Близкия изток и Централна Азия.

Присъстваха и трима представители на военните: министърът на отбраната, който по-късно щеше да информира, ако се наложеше, началника на генералния щаб (сухопътни войски), началника на военновъздушните сили и Първия лорд на адмиралтейството (флота). Останалите двама бяха директорът на военните операции и директорът на специалните сили. Всички присъстващи знаеха, че и тримата военни са прекарвали част от кариерата си в Специалните сили. Премиерът, по-висш от тях по ранг, но по-млад, бе преценил, че ако тези тримата плюс Шефа не са в състояние да разиграят гаден номер на неприятен чужденец, значи работата е безнадеждна.

Обслужването в Чекърс винаги се извършва от Кралските ВВС. Когато сержантът сервира кафето и се оттегли, това бе знак за начало на дискусиата. Секретарят на кабинета се спря на правните последици.

— Ако това лице, наричано Кобрата, желае да... — замълча, за да намери точната дума, — подпомогне кампанията срещу кокаиновата търговия, която вече е доста могъща, съществува опасността да поиска от нас да нарушим международното право.

— Доколкото разбирам, американците нямат проблем с това — отговори премиерът. — Те смятат да променят класифицирането на кокаина от „наркотик клас А“ в „национална заплаха“. Това прави терористи Картела и всичките им контрабандисти. В териториалните води на Съединените щати и Европа те си остават гангстери. Извън тях стават терористи. В този случай ние имаме правото да постъпваме, както правим в момента и както сме правили след 11 септември.

— Не можем ли и ние да го променим? — попита министърът на отбраната.

— Изглежда, ще се наложи — отговори секретарят на кабинета. — И отговорът е „да“ — това ще означава регламентиращ инструмент, а не нов закон. Ще мине тихомълком. Освен ако не надушат медиите. Или онези, дето се гушкат със зайчета или прегръщат дърветата.

— Поради това ще се придържаме към принципа за „нужда от информиране“, за да запазим минимална групата на запознатите със ситуацията — подчерта министърът. — И дори в този случай операцията ще трябва да бъде легендирана много убедително.

— Провели сме толкова черни операции срещу ИРА — намеси се директорът на специалните сили, — а след това и срещу Ал Кайда. Не знам дали някой е надушил дори върха на айсберга.

— А какво точно искат Братовчедите от нас? — попита министърът на отбраната.

— Доколкото ми е известно лично от президента: разузнаване, сведения и опит в тайните операции — отговори премиерът.

Дискусията продължи с много въпроси и малко отговори.

— Какво искате от нас, господин премиер? — Въпросът бе на министъра на отбраната.

— Съвет, господа. Може ли да се направи и трябва ли да се забъркваме?

Първи кимнаха тримата военни. После разузнаването. Накрая секретарят на кабинета, който мразеше този вид ситуации. Ако някога се разчуеше...

По-късно същия ден, след като Вашингтон бе известен, а премиерът предложи на гостите си печено говеждо, от Белия дом се получи отговор. В него се казваше: „Радвам се, че сте с нас“, и се предлагаше да бъде изпратен емисар, който да бъде приет в Лондон и да му бъде оказана първоначална помощ под формата на съвет... нищо повече на този етап. Беше приложена и снимка, като бе раздадена в допълнение на следобедния портвайн.

На снимката бе Кал Декстър, някогашен тунелен плъх.

Докато най-различни хора разговаряха в дебрите на Колумбия или сред овощните дръвчета в Бъкингамшир, мъжът с кодово име Кобра имаше проблем във Вашингтон. Подобно на директора на специалните сили от другата страна на Атлантика той също бе загрижен с измислянето на подходяща маскировка на операцията.

Вече бе регистрирал благотворителен фонд в помощ на бежанците от Третия свят и на негово име бе подписал дългосрочен договор за наемане на невзрачен паянтов склад в Анакостия, на

няколко преки от Форт Макнеър. Тук, най-горе, над няколко етажа, задръстени с дрехи, брошури, брезентови тенти и одеяла, щеше да има офиси.

Не че в тях щеше да се разгръща някаква офис дейност от класически тип. Пол Деверо бе прекарал години в борба срещу трансформирането на ЦРУ от сериозно работеща шпионска организация в необятна бюрокрация. Ненавиждаше бюрокрацията, но онова, което му бе нужно и което бе твърдо решен да създаде, бе комуникационен център на невиджано ниво.

След Кал Декстър първият му служител беше Джереми Бишоп, който също бе пенсионер, но беше един от най-способните асове на компютрите и комуникацията, работил някога във Форт Мийд, Мериленд, централата на Агенцията за национална сигурност — огромен комплекс за електронно подслушване, известен още като Замъка на загадките^[1].

Бишоп започна с това да проектира комуникационен център, в който по силата на президентския указ да постъпва всяка дори привидно най-незначителна информация за Колумбия и кокаина, попаднала в която и да било от 13-те разузнавателни агенции на Съединените щати. За този център щеше да е нужно друго благовидно обяснение. На останалите агенции беше съобщено, че Овалният кабинет е разпоредил изготвянето на обобщаващ доклад върху кокаина и че сътрудничеството им е задължително. Агенциите изръмжаха недоволно, но се примириха. „Поредният двутомен доклад, който никой никога няма да прочете? Знаем как стават тия неща...“

След това идваше ред на парите. Докато работеше за отдел СИЕ (Съветите/Източна Европа) на ЦРУ, Деверо се бе запознал с Бенедикт Форбс — бивш banker от Уолстрийт, кооптиран към ЦРУ уж само за една операция, но установил, че работата там е безкрайно по-интересна, отколкото да предупреждава хората за лица като Бърни Мейдоф^[2], и останал. Беше по време на Студената война. Сега беше пенсионер, но не бе забравил нищо.

Тясната му специалност бяха тайните банкови сметки. Поддържането на агенти е скъпо удоволствие. Има разноски, заплати, премии, покупки, рушвети. За всичко това е нужно да се депозират пари, до които да имат достъп както собствените, така и вербуваните агенти. Достъпът до тези пари става чрез секретни кодове за

идентифициране. И тук в работа влизаше геният на Бишоп. Никой никога не бе успял да надуши скътаните от него „златни яйца“, а от КГБ бяха положили специални усилия. Защото паричната следа обикновено води до предател.

Форбс започна да тегли отпуснатите долари от озадачената хазна и да ги разпределя по сметки, където да бъдат достъпни, както и когато се наложи. В компютърната ера това означаваше „навсякъде и винаги“. Хартията бе отживелица. Няколко чуквания по клавиатурата можеха да донесат спокойни старини на всеки... стига да са натиснати правилните клавиши.

Докато щабът му все още се организираше, Деверо изпрати Кал Декстър в първата му трансконтинентална задача.

— Отиваш в Лондон и купуваш два кораба — нареди му той. — По всичко изглежда, че британците са в играта. Нека ги използваме. Те са добри в тези неща. В ход е регистриране на фиктивна компания. Ще й бъдат преведени пари. Тя ще стане собственик на корабите. После ще изчезне.

— Какви кораби по-точно? — поинтересува се Декстър.

Кобрата му подаде един-единствен лист, напечатан лично от него.

— Запомни и изгори. Остави британците да те съветват. На листа имаш името и личния телефонен номер на човека, с когото да се свържеш. Нищо няма да записваш, още по-малко да въвеждаш в компютър или в мобилен телефон. Всичко трябва да е само в главата ти. Това е единственото лично място, което ни е останало.

Нямаше начин Декстър да знае това, но позвъняването на дадения му номер щеше да стигне до голям блок, облицован със зелени плочи от пясъчник, на брега на Темза на място, наричано Воксхол Крос. Само че работещите вътре никога не го наричаха така — за тях то бе Офиса. Това бе централата на британската Тайна разузнавателна служба.

Името на листа, който трябваше да бъде изгорен, бе Медликот. Мъжът, който щеше да отговори на позвъняването, бе заместник-директор и изобщо не се казваше Медликот. Но използването на точно това име щеше да покаже на „Медликот“ кой му се обаждат — един янки, който пък наистина се казваше Декстър.

А Медликот щеше да покани Декстър в клуб за джентълмени на улица „Сейнт Джеймс“ в компанията на колега на име Кранфорд, чието истинско име не беше Кранфорд. Тримата щяха да обядват, като третият щеше да знае всичко за корабите.

Тази „византийска“ процедура бе резултат от сутрешна оперативка в „офиса“ два дни по-рано. След изчерпване на служебните въпроси Шефа бе подметнал:

— Между другото след два дни ще дойде един американец. Премиерът ме помоли да му помогнем. Искал да купи кораби. Тайно. Някой от вас да разбира от кораби?

Пауза за размисъл.

— Познавам един човек, директор на голяма брокерска фирма за „Лойдс“ в Сити — обади се контролерът за Западното полукуълбо.

— Добре ли го познаваш?

— Веднъж му счупих носа.

— Наистина доста близко познанство. Ядосал те е, предполагам?

— Не, играехме на „стена“.

Във въздуха появя хлад. Фразата означаваше, че двамата са учили в Итън Колидж — единственото място на света, където се играеше ексцентричната игра без правила, известна като „стена“.

— Добре де... покани го на обяд с твоя приятел и виж дали брокерската фирма може да му помогне да си купи корабите, без да се вдига много шум. Предполагам, че комисионата ще си заслужава труда. А и ще е компенсация за счупения нос.

И това сложи край на оперативката. След два дни Декстър се обади от стаята си в дискретния Монткалм Хотел. „Медликот“ прехвърли американеца на колегата си „Кранфорд“, който взе номера му и обеща да се обади. Така и направи един час по-късно, за да уговори обяд на следващия ден със сър Абхей Варма в Брукс Клъб.

— Там обаче държат на костюм и вратовръзка — извини се „Кранфорд“.

— Няма проблем — успокои го Декстър. — Мисля, че още не съм забравил как се връзва възел.

„Брукс“ е доста малък клуб на източната страна на Сейнт Джеймс. Като другите подобни на него, и той няма табела на входа. Логиката е, че ако сте член или сте поканени, ще знаете къде се намира, а ако не сте — местонахождението му е без значение за вас.

Във всеки случай входът лесно се намира по саксиите с храсти от двете му страни. Като всички клубове на Сейнт Джеймс той има собствен стил и посетители и публиката му се състои основно от висши правителствени служители и по някой шпионин.

Оказа се, че сър Абхей Варма е директор на „Стейпълхърст & къмпани“ — сериозна брокерска фирма, специализирана в корабен транспорт и намираща се на средновековна уличка недалеч от Олдгейт. И той като „Кранфорд“ бе 45-годишен, възпълен и общителен. Преди да качи килограмите благодарение на многобройните обяди с гилдията на Сити, беше играч на скоуш от шампионска класа.

Както си му е редът, мъжете сведоха разговора на масата до баналните теми — времето, „как мина полетът“ и т.н., — след което се изнесоха в библиотеката за кафето и портвайна. Далеч от чужди уши вече можеха да се отпуснат и да поговорят по същество.

— Искам да купя два кораба. Много тихо, много дискретно, като собственик ще стане фалшива компания в данъчен рай.

Сър Абхей изобщо не се смути. Това се случваше през цялото време. По данъчни въображения, естествено.

— Какви кораби по точно? — попита той. Самоличността на американеца бе извън съмнение. Не че го интересуваше — за него гарантираше „Кранфорд“ и това бе предостатъчно. В крайна сметка не бяха ли учили заедно?

— Не знам — чистосърдечно призна Декстър.

— Забавно — коментира сър Абхей. — Имам предвид, че не знаете. Защото има много видове и размери, нали разбирате?

— Нека бъда откровен с вас, сър. Искам да ги откарам в дискретна корабостроителница, където ще бъдат реконструирани.

— А-а... преоборудване. Няма проблем. Как ще изглеждат накрая?

— Това си остава между нас, сър Абхей, нали?

Брокерът недоумяващо погледна шпионина, сякаш го питаше: „Ама що за хора си мислите, че сме ние?“

— Каквото се каже в „Брукс“, си остава в „Брукс“ — тихо напомни „Кранфорд“.

— Добре тогава... всеки кораб ще се превърне в плаваща база на американските „тюлени“. Безобиден на външен вид, не толкова отвътре.

Лицето на сър Абхей просветна.

— Аха, за това значи. Е, нещата се изясняват. Пълно преоборудване. Не бих съветвал да са танкери. Формата им не е подходяща, изчистването е почти невъзможно, да не говорим колко тръби има на борда. Същото се отнася и до рудовозите. Формата им е добра за тези цели, но обикновено са огромни, много по-големи, отколкото изисква вашите нужди. Бих предложил бълкери^[3], превозвачи на зърно. Чисти, сухи, лесни за преоборудване, с подвижни палуби, които ще помогнат за бързото излизане или влизане на вашите момчета.

— Ще ми помогнете ли да купя два?

— Не през „Стейпълхърст“, защото се занимаваме със застраховка, но разбира се, ние познаваме всички на пазара... навсякъде по света, искам да кажа. Ще ви свържа с моя управителен директор Пол Егит. Млад, но безкрайно умен.

Стана и подаде визитната си картичка.

— Отбийте се утре в офиса. Пол ще ви приеме веднага. Гарантирам ви най-добрата консултация в Сити. За сметка на фирмата. Благодаря за обяда, Бари. Поздрави Шефа от мен.

Излязоха заедно на улицата и се разделиха.

Хуан Кортес свърши работата си и излезе от търбуха на 4000-тонния трампер^[4], върху който прилагаше магията си. След тъмнината на долния трюм лятното слънце беше ослепително и той си сложи слънчевите очила.

Изцапаният му работен комбинезон беше залепнал за потното му тяло. Под него носеше само гащета. Жегата долу наистина бе жестока.

Излишно беше да чака. Онези, които го бяха наели, щяха да дойдат чак сутринта. Щеше да им покаже какво е направил и как да използват тайната врата. Кухината зад обшивката на вътрешния корпус беше неоткриваема. Щяха да му платят добре. Какъв вид контрабанда щяха да пренасят в тайното отделение, което бе направил, не го интересуваше, а ако тъпите гринго смятаха да натъпчат ноздрите си с бял прах, това също си бе тяхна работа.

Неговата работа бе да облече вярната си съпруга Ирина, да сложи на масата храна и да купи учебници за раничката на сина си Педро. Прибра оборудването си в отделеното му шкафче и тръгна към скромния „Форд Пинто“. В подреденото бунгало — гордост за

работник като него — в красивия жилищен комплекс в полите на хълма Серо Ла Попа го очакваше дълъг освежаващ душ, целувка от Ирина, прегръдка от Педро, вкусен обяд и няколко бири пред плазмения телевизор. Щастлив от живота, най-добрият заварчик на Картахена тръгна към дома си.

Кал Декстър познаваше Лондон, макар и не особено добре, но търговският възел, наричан Сити или Квадратната миля, му бе напълно непознат. Черното такси обаче, шофирано от млад кокни, роден и израсъл само на миля източно от Олдгейт, нямаше никакви проблеми с адреса. В единайсет без пет колата спря пред вратата на брокерска фирма за морски застраховки, намираща се в сграда, по времето на Шекспир сигурно била манастир. Усмивната секретарка го съпроводи до втория етаж.

Пол Егит работеше в малък отрупан с папки кабинет. Стените бяха украсени с поставени в рамки снимки на товарни кораби. Беше трудно човек да си представи милионите от застрахователен бизнес, които минаваха през тази бърлога. Единствено екранът на съвсем съвременния компютър доказваше, че Чарлс Дикенс не си е тръгнал оттук преди малко.

По-късно Декстър щеше да осъзнае колко заблуждаващ е външният вид на този вековен пазар на пари, чийто ежедневен оборот от покупки, продажби и комисиони се измерваше с десетки милиарди. Егит бе към 40-годишен, с разкопчана на врата риза с къси ръкави. Излъчваше приветливост. Сър Абхей Варма го бе информирал, но само за най-основното. Беше му казал, че американецът представлява нова компания за рисково инвестиране, която търсела да купи два излишни някому бълкера, по възможност за превоз на зърно. Обясни, че не знаел за какво ще бъдат използвани. Не било нужно да знае. Но му обещал „Стейпълхърст“ да предложи консултация, препоръки и някакви контакти в света на търговските кораби. Американецът бил приятел на сър Абхей. Така че услугата нямало да се фактурира.

— Бълкери? — поиска да се увери Егит. — С които се е превозвало зърно? Е, улучили сте точния момент. При това състояние на световната икономика има доста свободен тонаж в момента, както в

морето, така и по сухите докове. Но ще ви трябва брокер, за да не ви одерат жив. Познавате ли такъв?

— Не — призна Декстър. — Кого бихте ми препоръчали?

— Ами, това е малък свят, в който всички се познаваме. Само на половин миля оттук са „Кларксън“, „Бремер-Сийскоп“, „Голбрайт“ и „Гибсънс“. Всички те се занимават с покупко-продажби и чартиране. Срещу заплащане, естествено.

— Разбира се. — Неотдавна получено шифровано съобщение от Вашингтон го известяваше, че има новооткрита сметка на о-в Гърнзи, в Ламанша — дискретен данъчен рай, който Европейският съюз безуспешно се опитваше да закрие. Съобщението съдържаеше също името на банковия служител, към когото следваше да се обърне, и кодовото число, нужно за освобождаване на средствата в сметката.

— От друга страна, добрият брокер вероятно ще спести на купувача на кораба повече, отколкото е таксата за услугата. Имам добър приятел в „Парксайд&Ко“. Да му се обадя ли?

— Да, ако обичате.

Егит проведе петминутен разговор по телефона.

— Вашият човек се казва Саймън Линли — каза той и написа адреса на едно листче. — На една крачка оттук е. Като излезете, завийте наляво. На Олдгейт отново наляво. После право напред и питайте за Джупитер Хаус — всички ще ви ориентират. Успех.

Декстър допи кафето си, стана, стисна ръката на Егит и си тръгна. Указанията бяха перфектни. Стигна за петнайсет минути. Джупитер Хаус беше пълна противоположност на „Стейпълхърст“ — свръхмодерна сграда от метал и стъкло. Безшумни асансьори. „Парксайд“ се намираше на 11-я етаж и от панорамните прозорци на три километра в западна посока се виждаше куполът на катедралата „Свети Павел“. Линли го посрещна при асансьора и го въведе в малка заседателна зала. Веднага им донесоха кафе и сладки.

— Искате да купите два бълкера, вероятно за превоз на зърно? — поиска да се увери Линли.

— Такова е желанието на моите началници — поправи го Декстър. — Те са базирани в Близкия изток. Изключително много държат на дискретността. Оттук и идеята с представителната компания, оглавявана от мен.

— Разбира се, разбира се — съгласи се Линли веднага. Арабски бизнесмени, издоили местния шейх, които не искат да свършат в някой от доста неприятните затвори в страните от Залива. До болка познато.

— От колко големи кораби се нуждаят вашите хора?

Декстър не знаеше много за тонажа на плавателните съдове, но му бе известно, че в основния трюм ще трябва да се побере малък хеликоптер с разтворен винт. Така че изрецитира списък на габаритите.

— Около 20000 брутен тонаж или 28000 тона водоизместване — резюмира Линли и започна да въвежда нещо в компютъра. В края на заседателната маса имаше голям екран, на който започнаха да се показват възможностите: Фриймантъл, Австралия... фарватерът на Сейнт Лорънс, Канада... Чесапийк Бей, Щатите.

— Най-голямо разнообразие има при COSCO. Това е „Чайна Оушън Шипинг Къмпани“, базирана в Шанхай, но ние работим с офиса им в Хонконг.

— Комунисти? — попита Декстър. Беше убил много комунисти в Железния триъгълник.

— О... това вече не ни тревожи — отговори Линли. — В наши дни те са най-големите капиталисти на света. Но са безупречни — кажат ли, че ще доставят нещо, доставят го. А, излезе Игъл Бълк, Щатите. По-близо ви е. Не че има някакво значение, разбира се. Или има...?

— Клиентите ми се интересуват само да се запази дискретност по отношение на истинския собственик — подчерта Декстър, — а самите кораби ще отидат в дискретна корабостроителница за реконструиране и обновяване.

„Банда мошеници — помисли Линли. — Вероятно искат да превозват много съмнително карго, за което им е необходимо корабите да се преконфигурират, да се преименуват и да се снабдят с нови документи, за да са неразпознаваеми. И какво от това? В Далечния изток е пълно с такива. Времената са трудни, а парите са си пари“.

Затова каза:

— Естествено. В Южна Индия има няколко много добри и изключително дискретни корабостроителници. Имаме контакт с тях чрез наш човек в Бомбай. Ако пожелаете да действаме от ваше име, ще трябва да подпишем споразумение за съгласие с авансово изплащане на част от комисионата. Предлагам следното: след като купите

корабите, ги прехвърляме документално на управляващата компания „Тейм“ в Сингапур. В този момент и с новите си имена старите кораби практически изчезват. „Тейм“ никога не обсъждат клиентите си. Как да се свържа с вас, господин Декстър?

Съобщението от Деверо съдържаше още пощенския адрес, телефона и имейл адреса на новозакупена конспиративна квартира във Феърфакс, Вирджиния, която щеше да се използва като пощенска кутия и пункт за получаване на съобщения. Дело на самия Деверо, тя бе непроследима и можеше да престане да се използва само за шейсет секунди. Декстър даде адреса. В рамките на 48 часа споразумението бе подписано. „Парксайд“ можеше да започне търсенето.

Отне два месеца, но преди края на годината двата кораба за превоз на зърно бяха налице.

Единият дойде от Чесапийк Бей, Мериленд, а другият се оказа на котва в пристанището на Сингапур. Деверо нямаше никакво намерение да задържа екипажите, така че на хората беше платено щедро и бяха освободени.

Американската покупка мина лесно, може би защото наистина бе по-близо до дома. Нов екипаж от военноморския флот, представящ се за моряци на търговски кораб, се качи на борда, запозна се с особеностите на кораба и се отправи през Атлантика.

Екипаж от моряци на Кралския флот излетя за Сингапур, също така като моряци на търговски кораб, пое командването и се отправи през пролива Малака. Тяхното пътуване по море беше по-кратко. Но и двата кораба поеха към малка смърдяща корабостроителница на индийския бряг, южно от Гоа — място, използвано основно като корабно гробище, където морските съдове бавно се разфасоваха на съставните им части и където цареше престъпно пренебрежение към здраве, безопасност и опасност от непрекъснато изтичащите токсични химикали. Над мястото се стелеше непоносима воня, което бе причината тук да не идва никой, за да види какво се върши.

Щом влязоха в залива и хвърлиха котва, двата кораба на „Кобра“ практически престанаха да съществуват, но новите им имена с новите документи бяха дискретно регистрирани в списъка на „Лойдс“ за международно корабоплаване. Там бе отбелязано, че са зърновози под управлението на „Тейм“, Сингапур.

Според желанието на нацията-дарител церемонията се състоя в американското посолство на улица „Абилио Маседо“ в Прая, на остров Сантяго, република Кабо Верде. Нейно превъзходителство посланик Мариан Майлс председателстваше с обичайния си чар. Присъстваха кабовердските министри на природните ресурси и на отбраната.

За да се придаде тежест на събитието, със самолет долетя американски адмирал, който трябваше да подпише от името на Пентагона. Той нямаше ни най-малка представа за какво е тук, но блестящите чисто бели тропически униформи, в които двамата с адютанта му бяха наконтени, изглеждаха много впечатляващо.

Посланик Майлс предложи бюфет, а на заседателната маса бяха разстлани нужните документи. Присъстваше и военният аташе към посолството, както и гражданско лице, представляващо Държавния департамент, в чиито безукорни документи за самоличност пишеше, че се казва Калвин Декстър.

Министрите подписаха първи, след това адмиралът, накрая и посланикът. Върху всяко копие бяха положени печатите на република Кабо Верде и на Съединените щати, което бе последната формалност за влизане в сила на споразумението за помощ. Вече можеше да се започне работа по прилагането му.

Приключването на официалната част бе сигнал да се налее шампанско, след което се вдигнаха очакваните тостове. По-възрастният министър произнесе на португалски очакваната от него — така смяташе само той — реч. Речта се стори безкрайна на измъчения адмирал, още повече че той не разбра нито дума от нея. Затова само се усмихваше с флотската си усмивка и се чудеше за какъв дявол го бяха измъкнали от голф игрището край Неапол и го бяха пратили на тия бедни острови, заврени в Атлантическия океан на триста мили от африканското крайбрежие.

Причината, беше се опитал да му обясни неговият адютант, бе, че Съединените щати в акт на обичайната си щедрост към Третия свят бяха решили да помогнат точно на република Кабо Верде. Островите не разполагаха с никакви природни ресурси, освен един: океанът наоколо гъмжеше от риба. Републиката притежаваше флот, състоящ се от един катер, но нямаше никакви военновъздушни сили.

С разрастването в световен мащаб на риболовното пиратство и покрай неутолимия апетит на Далечния изток за прясна риба

кабовердското море в двестамилните териториални води, които по силата на всички закони принадлежаха на републиката, беше обект на нашествие от браконieri.

Съединените щати щяха да получат контрол над летището на отдалечения остров Фого, чиято писта съвсем наскоро бе удължена благодарение на финансова помощ от страна Европейския съюз. Там американският флот щеше да изгради център за обучение на пилоти, естествено под формата на дарение.

Когато това приключеше, екип бразилски (заради общия португалски език) военни инструктори щеше да се нанесе с дузина самолети за обучение „Тукано“ и щеше да създаде Въздушен контрол на риболовната зона, като обучи за пилоти подходящо избрани кабовердски кадети. С помощта на версията „Тукано“ с далечен обсег на действие момчетата щяха да патрулират океана, да засичат нарушителите и да насочват към тях катера на бреговата охрана.

Прекрасна идея, съгласи се адмиралът, макар да продължаваше да недоумява какво точно бе наложило да бъде отвлечен от голф игрището в момент, когато му оставаше един удар, за да вкара топката.

След поредица ръкостискания, адмиралът напусна посолството, като взе със себе си човека от Департамента в лимузината, която трябваше да го върне на летището.

— Можете да летите с мен и до Неапол, ако пожелаете, господин Декстър — вече в по-добро настроение предложи той.

— Много любезно от ваша страна, адмирале, но ще пътувам обратно до Вашингтон през Лисабон и Лондон.

Разделиха се на летището в Сантяго. Военният самолет на адмирала излетя за Италия. Декстър изчака излитащия по разписание полет на португалските авиолинии ТАР.

Месец по-късно първият огромен кораб на спомагателните части към флота докара военни инженери на коничния изгаснал вулкан, обхващащ деветдесет процента от площта на Фого, наречен така, защото за португалците „фого“ означава „огън“. Корабът се установи на дрейф, като плаваща база за инженерите — късче от Америка с всички домашни удобства.

Военноморските инженери се гордеят с това, че могат да построят всичко навсякъде, но е крайно неразумно да бъдат разделяни от прославените канзаски говежди пържоли от специално узряло месо,

пържените картофки и бурканите горчица с обем по един галон. В крайна сметка всичко работи най-добре с правилното гориво.

Щеше да им отнеме шест месеца, но в края на този период съществуващото летище щеше да може да приема транспортни самолети „Херкулес С130“, което ликвидираше досадния проблем със зареждането с гориво и отпуските. От друга страна, по-малки снабдяващи кораби щяха да доставят фермени конструкции, греди, цимент и всичко нужно за построяването на сградите, плюс храна, сокове, безалкохолни напитки и дори вода.

Шепата живеещи на Фого креоли се събраха силно впечатлени да наблюдават как армията строители дебаркира и превзе малкото им летище. Веднъж дневно от Сантяго пристигаше „совалката“ и излиташе обратно, когато пистата се освободеше от строителните елементи.

Когато всичко приключеше, центърът за обучение на пилоти щеше да разполага — съвсем отделно от бараките за цивилни пасажери — с модулно сглобяеми общежития за кадетите, вили за инструкторите, работилници за ремонт и поддръжка, резервоари за авиационно гориво за турбовитловите „Тукано“ и комуникационна кабина.

Дори някой от инженерите да бе забелязал нещо странно, никой не си позволи да го коментира. Няколко други съоръжения бяха построени и приети от цивилния представител на Пентагона, който се казваше Декстър и който пристигаше и си заминаваше със самолет на гражданската авиация. В каменната стена на вулкана бе издълбан допълнителен хангар с желязна врата, а освен него голям резервоар за гориво JP5 и оръжеен склад.

— Направо да си помисли човек — промърмори главен старшина О'Конър, докато проверяваше надеждността на желязната врата в тайния скален хангар, — че някой ще води война тук.

[1] По заглавието на документалната книга (1982) на Джеймс Бамфорд за АНС — Б.пр. ↑

[2] Американски борсов брокер, инвестиционен съветник и доказан организатор на най-голямата измамническа схема тип „Понци“ в историята, завършила с ограбване на 18 милиарда долара от

наивните участници. В момента излежава най-голямата възможна присъда от 150 години затвор. — Б.пр. ↑

[3] Специализирани кораби за превоз на сухи насипни товари — Б.пр. ↑

[4] Трамперите обикновено пренасят насипни хомогенни товари и плават без график, като всяко тяхно пътуване се договаря поотделно през брокер между собственика и превозвача. — Б.пр. ↑

На Плаза де Боливар — площадът носи името на великия освободител — се издигат някои от най-старите сгради не само в Богота, но и в цяла Южна Америка. Това е центърът на Стария град.

Тук са били конквистадорите, довели със себе си в своята неистова страст към Бога и златото първите католически мисионери. Някои от тях — до един йезуити — през 1604 година основали училището „Свети Бартоломей“ в един от ъглите на площада, съвсем наблизо до църквата „Свети Игнатий“ в чест на техния основател Лойола. В друг ъгъл се издига оригиналният Национален провинциалат на Обществото на Исус.

От няколко години провинциалатът официално е преместен в съвременна сграда в по-новата част на града. Но в изпепеляващата жегата, въпреки богатата на модерната технология в лицето на климатиците, провинциалният епископ брат Карлос Руис продължаваше да предпочита студените камъни и подови плочи в старите сгради.

Точно тук бе избрал той да посрещне американския посетител в едно влажно декемврийско утро. Седнал зад дъбовото си писалище, докарано преди много години от Испания и вече почерняло от времето, отец Карлос отново отвори писмото, съдържащо молбата за тази среща. То идеше от неговия брат во Христе директора на Бостънския колеж и беше невъзможно да се откаже, но любопитството не е грях. Какво би могъл да иска този човек?

Пол Деверо бе въведен от млад послушник. Провинциалът стана и прекоси стаята, за да го поздрави. Посетителят бе на възраст близка до неговата — библейските седемдесет години. Беше възслаб и изискано облечен: копринена риза, клубна вратовръзка и кремав ленен костюм. Никакви джинси или щръкнали изпод яката косми. Руис си помисли, че за първи път вижда американски шпионин, но писмото от Бостън казваше нещата пределно прямо.

— Отче, правя го с нежелание, но се налага да започна с една молба: възможно ли е да гледаме на всичко казано в тази стая като на

изповед?

Брат Руис наклони глава и покани с жест госта си да седне на един от тапицираните изцяло с кожа кастилски столове. После се върна на мястото си зад писалището.

— С какво мога да ти помогна, синко?

— Помолен съм от не кой да е, а лично от моя президент, да се опитам да ликвидирам кокаиновата индустрия, която нанася тежки поражения на моята страна.

Нямаше нужда повече да обяснява защо е дошъл в Колумбия. Думата „кокаин“ бе предостатъчна.

— Това вече е опитвано многократно. Не преувеличавам. Но апетитът на страната ви е огромен. Ако не съществуваше този ненаситен и прискърбен апетит към белия прах, нямаше да има и производство.

— Така е — призна американецът, — търсенето винаги води до предлагане. Но е вярно и обратното: предлагането създава търсене. Ако не веднага, то след време. Ако предлагането замре, апетитът постепенно ще угасне.

— Не стана така по време на прохибиционизма.

Този финт бе познат на Деверо. Забраната на алкохола се бе оказала катастрофа. Тя просто бе създавала огромен подземен свят, който след отмяната ѝ се бе прехвърлил във всички останали престъпни дейности. И с годините за Съединените щати цената на това неразумно решение се измерваше с трилиони.

— Смятаме, че сравнението е неудачно, отче. В крайна сметка чаша вино или уиски могат да се налят от хиляди бутилки.

Намекът беше: „Но кокаинът идва само оттук“.

— Синко, ние в Обществото на Исус се опитваме да бъдем сила на доброто. Но знаем от горчив личен опит, че забъркването в политиката или държавните дела обикновено води до катастрофални резултати.

Деверо бе прекарал целия си живот в шпионажа. И отдавна бе разбрал, че най-голямата разузнавателна агенция на света е Римокатолическата църква. Благодарение на вездесъщото си присъствие тя виждаше всичко, а чрез изповедите чуваше всичко. Самата идея, че в течение на хилядолетие и половина тя никога не е

поддържала императори и принцове или не им се е противопоставяла, бе най-малкото забавна.

— Но видите ли някъде зло, се борите с него, нали така?

Провинциалът бе прекалено опитен, за да се хване.

— Какво очакваш да получиш от Обществото, синко?

— Вие сте навсякъде в Колумбия, отче. Младите ви служители са във всяко кътче на всеки град и село...

— И очаквате от тях да станат информатори? За вас? Които се намирате далече във Вашингтон? Да не забравяме, че и за тях тайната на изповедта е свята. Онова, което чуват в тясната стаичка, не може никога да бъде разкрито.

— Но ако отплава кораб с товар отрова, която ще унищожи безброй младежи и ще остави след себе си само нещастие, нима и това знание е твърде свято?

— И двамата знаем, че изповедта е свещена.

— Но един кораб не може да се изповяда, отче. Давам ви думата си, че нито един моряк няма да пострада. Залавянето и конфискацията са абсолютната граница, която няма да прекосим.

Той знаеше, че ще му се наложи да се изповяда, че е лъгал. Но този грях щеше да бъде признат пред друг свещенослужител. Не тук. И не сега.

— Това, което искате, е крайно рисковано. Хората зад тази отвратителна търговия са зли и не знаят милост.

Вместо отговор американецът извади от джоба си нещо: малък мобилен телефон.

— Отче, и двамата сме израсли дълго преди появата на тези неща. Сега вече ги притежават и млади, и стари. За да се изпрати късо съобщение, дори не се налага човек да говори...

— Знам за текстовите съобщения, синко.

— Вероятно знаете и за шифроването. С помощта на този апарат съобщенията се кодират по начин, изключващ прехващането им от Картела. Нужно ми е само името на кораба, пренасящ отровата към моята страна. С цел облага... за пари.

Провинциалът си позволи тънка усмивка.

— Добре защитавате тезата си, синко.

Кобрата имаше още един последен коз.

— В град Картахена има статуя на свети Петър Клавер от Обществото на Исус.

— Да. Той е сред най-почитаните ни светци.

— Преди стотици години той се е борил срещу робството. А търговците на роби са го направили мъченик. Отче, умолявам ви... Търговията с наркотици е зло, сравнимо с търговията с роби. И двете печелят от човешкото нещастие. Но онова, което поробва, не е задължително да е човек — то може да е и наркотик. Търговците на роби са вземали телата на младите хора и са злоупотребявали с тях. Наркотиците вземат душите им.

Провинциалният епископ се загледа през прозореца към площада на Симон Боливар, човека, освободил ближните си.

— Искам да се помоля, синко. Ела пак след два часа.

Деверо си поръча лек обяд под навеса в заведение на една от малките улички, започващи радиално от площада. Когато се върна, водачът на йезуитите в Колумбия бе взел решение.

— Не мога да разпоредя онова, което искаш. Но мога да обясня на енорийските свещеници какво ти е нужно. Стига да не се нарушава святата неприкосновеност на изповедта, нека преценяват сами. Можете да раздадете малките си машинки.

Измежду всичките си колеги в Картела онзи, с когото Алфредо Суарес трябваше да работи в най-тясно сътрудничество, бе Хосе-Мария Ларго, който отговаряше за пласмента. Ставаше дума за това да се държи отчетност за всяко карго, до последния килограм. Суарес можеше да изпраща стоката, но беше жизненоважно да се знае колко е пристигнало в точката на предаване на закупуващата мафия и каква част е била прехваната от органите на закона и реда.

За щастие всеки голям успех по залавяне се разтръбваше незабавно по медиите от ПОО. Те искаха заслугите и очакваха похвали от правителствата си, като се възползваха от всичко това, за да си увеличат бюджета. Правилата на Ларго бяха прости и налагани с желязна неумолимост. На големите купувачи се позволяваше да заплатят 50% от цената на доставката (това беше и цената на Картела) при самото ѝ заявяване. Остатъкът се изплащаше при получаване и

това бе моментът на смяна на собствеността. От друга страна, малките играчи трябваше да платят цялата стойност наведнъж.

Националните банди, групировки и мафии можеха да налагат астрономически цени на улицата и това си бе тяхна работа. Ако бъдеха небрежни, допуснеха сред хората им да бъдат внедрени информатори или загубеха по някакъв начин стоката... е, това също си беше лично техен проблем. Но конфискуването на товара след предаването му не ги освобождаваше от задължението да заплатят остатъка.

Имаше един преходен период, през който, след като чуждестранните банди все още дължаха 50-те процента, но по някаква причина загубеха стоката си в резултат на полицейска операция и откажеха да платят, се налагаше да се използва принуда. Дона беше непреклонен относно стойността на ужасните уроци, които трябваше да се дават заради другите. А и Картелът беше наистина параноичен по отношение на две неща: кражбите на активи и предателството от информатори. Това не се прощаваше, не се забравяше и цената на възмездието бе без значение. Такъв бе законът на Дона... и този закон работеше.

Суарес можеше да разбере с точност до килограм каква част от неговите доставки е прехваната преди пункта за предаване единствено от разговор с колегата си Ларго. Само това можеше да му подсказва кои методи на изпращане имат най-голям шанс да пробият и кои не.

По негова оценка към края на 2010 година прехващането успяваше в 10-15% от случаите. Това се смяташе за приемливо, но той не спираше да мечтае да свали загубите от прехващане до едноцифрен процент. Ако кокаинът се прехващаше, докато все още бе собственост на Картела, загубата бе изцяло тяхна. И това никак не се нравеше на Дона.

След влизането в новото хилядолетие предшественикът на Суарес — отдавна разчленен и изгнил под основите на някой от по-новите жилищни блокове — бе заложил изцяло на подводниците. Действително оригиналната идея включваше построяването в скрити из джунглите речни докове на задвижвани от дизелови двигатели подводници, които можеха да поемат екипажи от по четирима и товар до десет тона, включително храна и гориво, след което се потапяха на перископна дълбочина.

Не се спускаха дълбоко. Не се налагаше. Над водата се показваше „мехурът“ на купол от перспекс, през който надничаше главата на капитана, водещ съда. Отделно стърчеше тръба за засмукване на въздух за екипажа и двигателя.

Идеята бе тези невидими подводници да се прокрадват бавно покрай крайбрежието до Северно Мексико и да доставят там огромни количества стока на мексиканските мафии, които довършваха работата чрез контрабандирането на стоката през границата с Щатите. И това бе работило прекрасно... известно време. След това се бе разразила катастрофата.

Геният зад проектирането и изработването им бе Енрике Портокареро, представящ се за дребен ловец на скариди по крайбрежието южно от Бонавентура. Но един ден полковник Дос Сантос се бе добрал до него.

Дали Портокареро бе „пропял“ под натиск, или обискът на жилището му бе довел до разкриването на някакви следи, така и не се разбра, но скоро след това бе разкрита основната база за строеж на подводниците и флотът нанесе удар по нея. Когато капитан Герман Бореро си свърши работата, от шейсетте корпуса в различна фаза на строеж бяха останали само димящи развалини. Загубата за Картела бе неизчислима.

Втората грешка на предшественика на Суарес бе в това, че изпращаше до Европа и Щатите изключително голям процент от общата продукция чрез единични „мулета“, пренасящи по 1–2 килограма всеки. Това означаваше използването на буквално хиляди хора, за да се транспортират някакви си два тона.

Само че ислямският фундаментализъм доведе до затягане на мерките за сигурност по границите, в резултат на което все повече куфари на пътници се подлагаха на сканиране с рентген и все по-често се разкриваше нелегалното им съдържание. Това доведе до превключване към „гълтачите“. Всевъзможни идиоти се подготвяха да поемат риска да парализират вътрешностите си с новокаин, за да могат да глътнат до стотина пликчета с по десет грама стока всяко.

При някои се случваха спуквания и нещастниците умираха на пода на различни летища в гърчове и с пяна на устата. Други биваха издавани от наблюдателни стюардеси, че отказват да пият или ядат по време на продължителни презокеански полети. Подобни пътници

вежливо биваха изтегляни встрани, даваха им слабително и им предоставяха тоалетна с филтър на дъното. Американските и европейски затвори гъмжаха от тях. Дори и при това положение около 80% преминаваха, защото ставаше дума за наистина огромен брой хора, а Западът бе наистина вманиачен на тема човешки права. Само че точно тогава късметът за втори път се бе извърнал от предшественика на Суарес.

Нововъведението бе изпробвано за пръв път в Манчестър, Англия, и се бе оказало много практично. Това бе нов виртуално „разсъбличащ“ рентген, който не само показваше пътника все едно че е без дрехи, но и разкриваше всичко останало от импланти и предмети в ануса до съдържанието на червата. Машината бе безшумна и се монтираше под гишето на паспортния контрол, така че пасажерът да бъде огледан от гръдния кош до глезените от друг служител в съседна стая. Все повече и повече западни летища и терминали на пристанища инсталираха тази техника, в резултат на което броят на заловените „мулета“ скочи драстично.

Накрая на Дона му писна и той нареди смяна на отговарящия за тази дейност — окончателна смяна!

Суарес бе заклет привърженик на концепцията за големите пратки. Събраните статистически данни ясно показваха кои са най-добрите маршрути.

За Щатите това бе по суша или със самолет през Карибите до Северно Мексико или по южната напречна граница с Щатите, откъдето каргото през по-голямата част от пътя се превозваше основно с товарни кораби на търговския флот, а на финала се прехвърляше за кратко на морски съдове от онези, които кръстосват по двете крайбрежия — рибарски кораби, моторници и частни яхти.

За Европа Суарес отдаваше предпочитание на новите маршрути — не директно от Карибите до Западна и Северна Европа, където прехващанията достигаха до 20%, а на изток през пръстена провалени държави по западноафриканското крайбрежие. Когато каргото там сменеше собственика си и Картелът получи дължимото, вече бе грижа на новите собственици да дозират доставената им стока и да я прехвърлят на север в курортите на Средиземноморието и по-нататък в Южна Европа. А предпочитаната от него дестинация бе малката бивша

португалска колония и пародия на държава, разкъсваната от гражданска война наркодупка Гвинея-Бисау.

Същата картина се оформяше и в главата на Кал Декстър, който беше във Виена на посещение при канадския нарколовец Уолтър Кемп, УНОДК — Бюрото за наркотиците и престъпността към ООН. Числата на УНОДК доста точно пасваха с онези на Тим Менхайър в Лисабон.

Само допреди няколко години през Западна Африка минаваха около 20% от колумбийския кокаин, предназначен за Европа, но сега количеството надвишаваше 50%. Онова, което и двамата мъже, седнали край масичка за кафе в Пратера, не подозираха, бе, че Алфредо Суарес е увеличил този дял на 70%.

В Западна Африка имаше няколко републики с излаз на море, отговарящи на полицейската дефиниция за „заинтересувана страна“: Сенегал, Гамбия, Гвинея-Бисау, Гвинея-Конакри (бивша френска колония), Сиера Леоне, Либерия и Гана.

След като пристигнеше по въздух или по море през Атлантика, кокаинът поемаше на север по стотици различни пътища, като се използваша разнообразни хитрости. Някои го прекарваха с рибарски лодки нагоре покрай мароканското крайбрежие и после следваха стария път на канабиса. В други случаи товарът се прехвърляше със самолет през Сахара до северноафриканското крайбрежие и оттам стигаше с малки морски съдове до испанската мафия на другата страна на Херкулесовите стълбове или попадеше в ръцете на калабрийската ндрангета, чакаща в пристанището на Джоя.

А понякога товарът потегляше по най-изтощителния начин — с керван през Сахара от юг на север. Особен интерес представляваше либийската авиокомпания „Африкия“, свързваща дванайсет големи западноафрикански града с Триполи от другата страна на Средиземно море точно срещу Европа.

— Когато става дума за транспорт на север, към Европа — отбеляза Кемп, — не можем да правим сериозно разграничаване. Но за получаване на стоката след прекосяване на Атлантика Гвинея-Бисау е с едни гърди пред останалите.

— Дали да не се поразходя дотам да разгледам — замислено каза Декстър.

— Ако се решиш да го направиш — предупреди го канадецът, — бъди много предпазлив. Използвай добър претекст. И няма да е

излишно да те съпровожда някой по-внушителен. Разбира се, най-добрата маскировка би била да е чернокож. Можеш ли да направиш нещо по въпроса?

— Не и от тази страна на Гьола.

Кемп надраска на една салфетка име и номер.

— Изпробвай го в Лондон. Мой приятел. Работи за АТОП. И късмет... Ще ти трябва.

До този момент Кал Декстър не беше чувал за британската Агенция за тежка и организирана престъпност, но му предстоеше да научи за нея.

Поради старите си колониални връзки португалската авиокомпания ТАР беше единственият удобен превозвач. С виза с джоба, ваксиниран и инжектиран срещу всичко описано в учебниците по тропическа медицина, и най-сетне с акредитация от „Бърд Лайф Интернешънал“, представяща го за изтъкнат орнитолог, специализирал в изучаването на блатните и водоплаващи птици, зимуващи в Западна Африка, седмица по-късно „д-р“ Калвин Декстър излетя от Лисабон с нощен полет на ТАР до Гвинея-Бисау.

Два реда седалки зад него седяха двама ефрейтори от британския парашутен полк. Междувременно му се бе изяснило, че АТОП обединява почти всички агенции, имащи някакво отношение към едрата престъпност и антитероризма. В социалната мрежа от познати на приятеля на Уолтър Кемп беше старши по ранг военен, прекарал по-голямата част от кариерата си в Трети батальон на полка — Трети пара. Именно той бе намерил Джери и Бил, базирани в щаба в Колчестър. Те на свой ред бяха дали съгласието си да участват.

Само че вече не бяха Джери и Бил. Сега бяха Кваме и Кофи. В паспортите им недвусмислено пишеше, че са ганайци, а имаха и допълнителни документи, в които се твърдеше, че работят в „Бърд Лайф Интернешънал“ в Акра. В действителност, разбира се, бяха толкова британци, колкото е и Уиндзорския дворец, но родителите им бяха емигрирали от Гранада. Ако някой не започнеше да ги разпитва на туй, ивей или ашанти, щяха да бъдат приети за местни. Не говореха и креолски или португалски, но определено изглеждаха като африканци.

Самолетът на ТАР кацна на пистата в Бисау посред нощ. Повечето пасажери продължаваха за Сао Томе и Принсипи, така че

само шепа хора подминаха залата за транзитни пътници в посока на паспортния контрол. Декстър вървеше най-отпред.

Паспортният служител сканира съвестно всяка страница на новия канадски паспорт, разгледа ганайската виза, ловко прибра банкнотата от двайсет евро и му кимна, че може да минава. Декстър махна към двамата си спътници и каза:

— Aves moi. — И допълни: — Con migo.

Френският не е португалски, испанският също, но смисълът беше пределно ясен. Освен това Декстър излъчваше добронамереност. Дружелюбността обикновено върши работа. Към тях се приближи по-старши служител и попита:

— Qu'est que vous faites en Guinée?

Декстър — престори се, че въпросът му доставя неимоверно удоволствие — бръкна в чантата, която носеше през рамо, и извади наръч брошури, изобразяващи чапли и какви ли не други представители на безбройните водоплаващи птици, зимуващи в огромните блата и водни площи на Гвинея-Бисау. Погледът на служителя се замъгли от скука и той им махна да си вървят.

Отвън нямаше таксита. Но имаше камион с шофьор, а банкнотата от 50 евро тук явно много се уважаваше.

— Хотел „Малайка“? — с надежда попита Декстър.

Шофьорът кимна.

Когато наближиха града, Декстър забеляза, че над него цари непрогледен мрак. Виждаха се само няколко светли точки. Комендантски час? Не — просто нямаше електричество. Само сградите със самостоятелни генератори можеха да се радват на светлина и електроенергия по всяко време. За щастие „Малайка“ бе сред тях. Тримата се регистрираха и легнаха да поспят през остатъка от нощта. А преди изгрев-слънце някой застреля президента.

Името бе забелязано от компютърния експерт на проект „Кобра“ Джереми Бишоп. Точно както манияците на тема състезания със задаване на въпроси на общи теми с тривиален характер ровят из всякакви енциклопедични справочници, речници и атласи за факти, за които никой никога няма да попита, така и Бишоп, който не общуваше с никого, прекарваше времето си в киберпространството. Не

сърфираше в интернет — това за него беше прекалено елементарно. Имаше навика да прониква незабелязано и без усилия в личните бази данни на други хора просто за да разбере какво има в тях.

Така че една съботна вечер, когато всички във Вашингтон бяха извън домовете си, за да се насладят на началото на културния сезон, той седеше пред монитора и разглеждаше списъците на пристигащите и заминаващите на летището в Богота. Направи му впечатление, че едно име се появява периодично. Който и да бе този човек, той редовно — на всеки две седмици — летеше между Богота и Мадрид.

Връщаше се след не повече от три дни, което му позволяваше да прекара в испанската столица по-малко от 50 часа. Крайно недостатъчно за туризъм, но и прекалено дълго за транзит към друго място.

Бишоп пусна името в базата данни, съдържаща информация за онези, за които бе известно, че имат някакво отношение към кокаина. Тази база данни бе предоставена от колумбийската полиция на УБН и впоследствие копирана за нуждите на „Кобра“. Но името не фигурираше в нея.

Затова той проникна в базата данни на авиокомпания „Иберия“, която мъжът използваше винаги. Този път името излезе като „често летящ“ със специални привилегии и приоритет при полети с дълги списъци на чакащите. Лицето винаги пътуваше в първа класа, а резервациите му за обратния полет се правеха автоматично, освен ако той лично не ги отменеше.

Бишоп използва специалния си статус, за да се свърже с хората на УБН в Богота и дори с екипа на британската АТОП в столицата. Никой не го познаваше лично, но от УБН услужливо му направиха справка от местни източници, че става дума за адвокат с престижна клиентела, който никога не се е явявал в съда по криминални дела. Това беше задънена улица и неудовлетвореният от проучванията си Бишоп се свърза с Деверо.

Кобрата прие информацията, но сметна, че не заслужава по-нататъшни усилия. Нищо не можеше да се изключи, разбира се, но вероятността изглеждаше минимална. И все пак едно запитване до Мадрид не можеше да навреди. Чрез екипа на УБН в Мадрид Деверо направи официална молба при следващата визита на човека той да бъде дискретно проследен. Той, Кобрата, щял да е благодарен, ако се

разбере къде е отседнал, къде е ходил, какво е правил и с кого се е срещал. Макар и с явно неудоволствие американците в Мадрид се съгласиха да поискат тази услуга от испанските си колеги.

Борбата с наркотиците в Мадрид се води от Unidad de Drogas y Crimen Organizado или УДИКО. Заявката попадна на бюрото на инспектор Франсиско Ортега, наричан от приятелите и колегите си Пако.

Като всички полицаи и Ортега смяташе, че от него се иска много, а му се дава малко. Но знаеше, че когато американците искат проследяване на колумбиец, отказът е недопустим. Най-големият консуматор на кокаин в Европа може и да бяха англичаните, но Испания си оставаше основното място, където пристигаше стоката, при това не без помощта на огромен и жесток подземен свят. А американците, благодарение на неизчерпаемите си ресурси, понякога се натъкваха на истински късчета самородно злато, които охотно споделяха с УДИКО. Затова Пако парафира заявката с бележка, че след 10 дни, когато пристигне, колумбиецът дискретно трябва да бъде проследен.

Нито Бишоп, нито Деверо, а най-малко Ортега можеха да знаят, че Хулио Лус бе единственият член на Братството, останал някак извън вниманието на колумбийската полиция. Полковник Дос Сантос знаеше отлично кои са всички останали, но не и адвоката и перача на пари.

Към пладне в деня след пристигането на Кал Декстър и екипа му в Бисау случаят с мъртвия президент бе разрешен и паниката поутихна. Оказа се, че не става дума за пореден държавен преврат.

Стрелецът беше любовник на много по-младата съпруга на стария тиран. Още сутринта и двамата бяха изчезнали в джунглата на север и повече никой нямаше да ги види. Племенната солидарност щеше да ги защитава, сякаш изобщо не са съществували на този свят.

Президентът бе от племето папел, а трофейната му жена и младият ѝ приятел бяха баланта.

Армията също бе основно от баланта и нямаше никакво намерение да преследва свои хора. На всичко отгоре президентът не се бе радвал на особена популярност. Щяха да изберат нов. Какво толкова? Новият бе военен, при това началник-щаб, и имаше истинска власт.

Декстър нае бял джип от „Мавегро Трейдинг“, чийто услужлив холандски собственик го свърза с човек, даващ под наем малка яхта. Яхтата имаше извънбордови двигател и теглеше лодка и определено подходеше за обикаляне из лабиринта на крайбрежния архипелаг Бижагош в търсене на водоплаващи птици.

Освен всичко това Декстър нае усамотено бунгало срещу спортния стадион, построен неотдавна от китайците, които методично реколонизираха африканската шир, и той и двамата му помощници се изнесоха от хотела в новата си резиденция.

По пътя към нея ги засече джип „Ранглър“ — профуча пред тях на едно кръстовище. През изтеклите два дни Декстър бе научил, че тук няма такова нещо като пътна полиция, а светофарите рядко работят.

Двете коли се разминаха на сантиметри. Пътникът на предната седалка в джипа изглежда Декстър отблизо през слънчевите си очила. Подобно на шофьора си той не бе нито африканец, нито европеец — мургав и чернокос, с хваната на опашка коса и кичозна златна верига на шията. Колумбиец.

Над кабината на джипа имаше хромирана рамка, върху която бяха монтирани четири мощни прожектора. Декстър знаеше защо. В много случаи кокаинът се пренасяше по море, без да стига до жалкото пристанище на Бисау: балите се прехвърляха в протоците между мангровите острови.

Или пък товарът идваше по въздух и го прехвърляха в морето близо до очакваща го рибарска лодка и по-рядко във вътрешността. Двайсетгодишната партизанска война за независимост на Гвинея-Бисау срещу Португалия беше довела до наследяването на петдесетина самолетни писти в „буша“. Понякога самолетите с кокаина кацаха направо там, преди да отлетят за презареждане с гориво към летището — празни и „чисти“.

Нощното кацане бе по-безопасно, но понеже никоя от тези писти в джунглата нямаше електрическа инсталация, нямаше и ориентиращи светлини. Затова посрещашата група от 4–5 пикапа и джипа включваше прожекторите над кабините си и осигуряваше ярко осветена пътека за кацане през няколкото критично важни минути.

Работата върху двата зърновоза в убийствената среда на корабостроителницата „Капур“, южно от Гоа, беше в разгара си. Ръководителят на всичко, канадецът от шотландски произход Дънкан Макгрегър, бе прекарал живота си в подобни места из тропиците, в резултат на което имаше кожа с цвета на летална жълтеница и очи, подхождащи на външния му вид. Ако блатната треска не го вкараше в гроба, един ден щеше да го направи уискито.

Кобрата обичаше да наема пенсионирани експерти. Такива хора имаха по четиридесет години трудов стаж, нямаха семейни връзки и не се нуждаеха отчаяно от пари. Макгрегър знаеше какво се иска от него, но не и защо. Но при парите, които му се плащаха, нямаше никакво намерение да тъне в догадки и определено не смяташе да пита.

Заварчиците и шлосерите бяха местни, монтажниците бяха докарани от Сингапур и Макгрегър ги познаваше добре. Беше ги настанил в няколко наети каравани, защото знаеше, че никога не биха влезли в копторите на местните.

Беше получил инструкции външният облик на корабите да остане непроменен. Реконструирането трябваше да обхване само необятните трюмове. Най-отпред трябваше да има карцер за затворниците, но той не знаеше тази подробност. Пак тук бяха нужни още койки, тоалетни, камбуз, душ-кабини и каюткомпания с климатици и дори телевизор.

По-назад идваше друга зона за обитаване — подобна, но по-люксовата. Един ден тук щяха да се нанесат или британските командоси от СВМС, или американските „тюлени“.

Третият трюм трябваше да е по-малък за сметка на съседното помещение. Стоманената вътрешна преграда между трюмове три и четири трябваше да се изреже и премести. На това място трябваше да има окомплектована с всичко работилница с общо предназначение. Предпоследният трюм, опрян в кърмовата надстройка, оставаше празен. В него щяха да се скрият изключително бързите атакуващи НБЛ, задвижвани от грамадни двигатели. Над този трюм трябваше да се монтира единственият мачтов кран.

Най-голям обем работа имаше по най-големия трюм. На дъното му се монтираше стоманена плоча, която трябваше да се издига вертикално с четири хидравлични крика — по един във всеки ъгъл, — докато не се изравни с палубата горе. Това щеше да изнесе на открито

обекта, фиксиран към плочата. Всъщност този обект щеше да е атакуващият хеликоптер на бойната група.

През цялата зима под все така изпепеляващото карнатаканско слънце окисжените съскаха, дрелките пробиваха, металът оглушително дрънчеше и малко по малко двата безобидни зърновоза се превръщаха в два смъртоносни плаващи капана. Далеч оттук имената на корабите бяха сменени с други при прехвърлянето на собствеността на невидима компания, управлявана от сингапурската „Тейм“. Малко преди приключване на реконструкцията тези имена щяха да се появят на кърмите, екипажите щяха да се качат на борда и корабите щяха да отплават по предназначение — каквото и да бе то — на другия край на света.

Преди да се качи на яхтата и да се отправи в сърцето на Бижагош, Кал Декстър прекара цяла седмица в аклиматизация. Облепи джипа с далновидно донесените стикери, рекламиращи Бърд Уърлд Интернешънал и Америкън Одюбон Сосайъти. „Захвърлени“ на задната седалка, така че всеки любопитко да може да ги види, лежаха копия от последните отчети на Гана Уайлдлайф Сосайъти и жизнено необходимият за всеки орнитолог справочник, приложение към „Птиците на Западна Африка“ от Бороу и Димей.

В действителност след почти сблъсък с ранглера двама мургани мъже дойдоха да слухтят в района на бунгалото, но в крайна сметка се върнаха да докладват на господарите си, че любителите на птици са безобидни идиоти. Само че на територията на врага „идиот“ е най-доброто прикритие.

Първата задача на Декстър бе да намери място за яхтата. Откара екипа си западно от Бисау Сити, дълбоко в буша в посока на Куинхамел — главен град на племето папел. След Куинхамел намери река Мансоа, която се спускаше към морето, а на брега на реката откриха хотел-ресторанта „Мар Азул“. Тук той скри яхтата в един от речните ръкави и закотви Джери в хотела със задачата да се грижи за нея. Преди двамата с Бил да потеглят нататък, групата си направи угощение с раци и разкошно португалско вино.

„Е, по-добре е от Колчестър през зимата“ — съгласиха се двамата командоси.

Шпионирането на офшорните острови започна на следващия ден.

Има четиринайсет основни Бижагош, но целият архипелаг се състои от 88 късчета суша, разположени на двайсет до трийсет морски мили от брега на Гвинея-Бисау. Агенциите за борба с кокаина ги бяха снимали от космоса, но до момента никой не бе стигал дотук с яхта.

Декстър установи, че всички островчета са бластисти, скрити под гъста тропическа гора, където човек можеше да се разболеет от всички видове треска. И все пак четири-пет от най-отдалечените бяха украсени с луксозни снежнобели вили, окичени с големи „чинии“ на ТВ антени, окомплектовани с последната дума на технологията и с радиомачти за улавяне на сигнала на намиращия се далеч оттук доставчик на услуги за мобилни телефони Ем Ти Ен. Към всяка вила имаше частен пристан с швартована на него моторница. Това бяха резиденциите на „заточените“ тук колумбийци.

Останалите наброяваха двайсет и три махали на рибари, водещи съществуване на ръба на оцеляването, и из тях се надбягваха прасета и кози. Но имаше и къмпинги за риболовци, където идваха чужденци, за да осквернят гъмжащите от риба резервати на страната. Можеха да се видят двайсетметрови канута от Гвинея-Конакри, Сиера Леоне и Сенегал, заредени с храна и гориво за петнайсетдневни пътешествия по море.

Те обслужваха южнокорейски и китайски риболовни кораби бази, чиито хладилници можеха да замразят рибата и да я запазят, докато стигне далеч на изток. По над четиридесет канута обслужваха един кораб-майка.

Каргото, което интересувахе Декстър, пристигна чак на шестата вечер.

Яхтата беше закотвена в тесния речен ръкав, така че прекосиха острова пеша и се скриха сред мангровата растителност по брега. Американецът и двамата британски командоси легнаха под маскировъчната мрежа и извадиха мощни бинокли. Слънцето залязваше пред тях. От последните медночервени лъчи на залеза изплава товарен кораб, който определено не беше кораб-майка за помалките риболовни съдове, плъзна се между два острова и те чуха издрънчаването на веригата на котвата. Появиха се канутата.

Бяха местни, а не с чужденци, и не бяха съоръжени за риболов. Пет на брой — всяко с екипаж от четирима местни, но в две от тях на руля стояха латино.

До перилата на товарния кораб се приближиха мъже с вързани на въжета бали. Бяха достатъчно тежки, за да изискват усилията на по четирима души, за да прехвърлят всяка бала през перилата и да я спуснат в очакващите я канута, които се разлюляха и потънаха по-дълбоко под тежестта.

Нямаше никаква нужда от криене. Екипажът се смееше, над водата се носеха думи на някакъв източен език. Един от латиносите се качи на борда, за да разговаря с капитана. Куфар, явно пълен с пари, смени собственика си — вътре беше таксата за превоза през Атлантика, само нищожна част от уличната цена в Европа.

По тежестта на балите и по броя им Декстър пресметна, че са разтоварени два тона чист кокаин. После се спусна мракът. На кораба включиха част от светлините. Когато цялата трансакция приключи, канутата форсираха двигателите си и изпърпориха в далечината. Товарният кораб вдигна котва и използва отлива, за да направи маневра за насочване в открито море.

Декстър видя червено-синия флаг на Южна Корея и успя да разчете името на кораба — „Хай Шин“. Даде им час, за да се изтеглят на спокойствие, после се върна в „Мар Азул“.

— Виждали ли сте някога сто милиона лири стерлинги, момчета?

— Не, шефе — отговори Бил.

— Е, сега видяхте. Това е цената на два тона кокаин.

Те го гледаха навъсено.

— Раци за вечеря — каза Декстър. — Последната тук.

Това им върна настроението. След двацет и четири часа бяха върнали вилата, яхтата и джипа и дори бяха излетели обратно през Лисабон за Лондон. Същата нощ мъже с черни маски нападнаха вилата, разграбиха каквото имаше в нея, след което я подпалиха. Един от местните после каза, че бил видял белокож сред мангровите дървета.

Докладът на инспектор Ортега беше немногословен и съдържаше само фактите. В този смисъл заслужаваше отлична оценка. В него колумбийският адвокат Хулио Лус се наричаше „Обект“.

Обектът пристигна по разписание с дневния полет на „Иберия“, който кацна в 10:00. Беше идентифициран в

ръкава за слизване от вратата на първа класа до совалката между „Терминал 4“ и основната зала. Един от моите хора в униформа на стюард на „Иберия“ го следеше през цялото време. Обектът не го забеляза и не взе никакви предпазни мерки. Носеше дипломатическо куфарче и пътна чанта. Нямаше основен багаж.

Мина през паспортния контрол, избра зеления изход на митническата проверка и не беше спрян. Чакаше го лимузина, като шофьорът бе на изхода с табела „Вия Реал“. Това е голям мадридски хотел, който изпраща лимузини за ВИП гостите си.

Мой колега в цивилни дрехи последва Обекта с кола, която не се отдели от лимузината на хотела. Обектът не се срещна с никого и не говори с никого до пристигането си във „Вия Реал“ на Плаза де лас Кортес 10.

Посрещнаха го подчертано сърдечно. Той спомена „обичайната стая“ и го увериха, че е готова за него. Обектът отиде в стаята си, поръча на румсървиса лек обяд и доколкото може да се прецени, реши да компенсира разликата във времето със сън. Поръча си чай в кафето за гости „Ист 47“ и беше поздравен с добре дошъл от директора на хотела сеньор Феликс Гарсия.

Върна се в стаята си, където е чут да резервира маса за вечеря в гурме-ресторанта на първия етаж. Един от хората ми чул през вратата на стаята му звук от футболен мач, който той явно е гледал по телевизията. Понеже бяхме инструктирани по никакъв начин да не събуждаме подозренията му, не можехме да проследяваме телефонните му разговори — входящи и изходящи (бихме могли, разбира се, да получим списък, но това не можеше да остане в тайна от персонала).

В девет вечерта слезе за вечеря. Към него се присъедини млада жена на възраст малко над 20-те, на външен вид студентка. Можеше да се заподозре, че е момиче за забавление, но в отношенията между тях не се забеляза и намек за такова нещо. Той извади писмо от вътрешния си джоб. Кремава хартия от най-високо

качество. Тя му благодари, прибра го в чантичката си и си тръгна. Той се върна в стаята си и прекара нощта сам.

Закусва в осем часа на вътрешната веранда, пак на първия етаж, отново в компанията на същата млада жена (вж. по-долу). Този път тя не се задържа, а само му връчи писмо, изпи едно кафе и си тръгна.

Бях отделил допълнителен човек и той проследи младата жена. Оказа се, че се казва Петиция Аренал, на 23 години, студентка по изобразително изкуство в Универсидад Комплутенсе. Собственик е на скромно студио в Монклоа, до кампуса, живее доста скромно сама и изглежда абсолютно почтено момиче.

Обектът напусна хотела с такси в 10 сутринта и бе откаран в Банко Гузман на Кале Серано. Това е малка частна банка, обслужваща заможни клиенти, и за нея няма никаква компрометираща информация. Обектът прекара там сутринта и както изглежда, е обядвал с директорите. Тръгна си в три часа, като на вратата бе съпроводен от банкови служители с два големи куфара „Самсонайт“ с твърд корпус. Не изглеждаше способен да ги носи сам, но не се и налагаше.

Появи се черен „Мерцедес“, вероятно извикан предварително, и от него слязоха двама души, които прибраха тежките куфари в багажника и отпътуваха. Обектът не ги придружи, а си поръча такси. Моят човек е успял да снима двамата с мобилния си телефон. Те са известни като гангстери. Не можахме да проследим мерцедеса, понеже колата на моя човек е била паркирана чак зад ъгъла. Затова той е предпочел да остане с обекта.

Обектът се върна в хотела, отново си поръча чай, отново гледа телевизия, отново обядва (този път сам, обслужван от салонния управител Франсиско Патон). Спа сам и в девет часа тръгна за летището с лимузина на хотела. В безмитния магазин си купи литър от възможно най-добрия коняк, качи се в самолета и излетя по разписание за Богота в 0:20.

С оглед появата на двамата главорези (членове на банда в Галисия) ние вече проявяваме интерес към следващото посещение на сеньор Лус. Повече от очевидно е, че куфарите могат да съдържат достатъчно количество банкноти от 500 евро и така това да бъде разплащането между Колумбия и някой от нашите основни вносители. Очакваме вашето мнение.

— Какво мислиш, Калвин? — попита Деверо при посрещането на Декстър от Западна Африка.

— Повече от сигурно е, че адвокатът е част от схемата на Картела по пране на пари, но както изглежда, само за Испания. От друга страна, възможно е другите европейски банди да се издължават, като носят на Серано остатъка от сумите. Все пак бих искал УДИКО да имат търпение и при следващото му посещение.

— Биха могли да заловят с една операция двамата гангстери, адвоката престъпник, парите и корумпираната банка. Защо да не го направят?

— Защото още не знаем всичко: писмото, момичето, защо точно той е пощальонът, за кого? — започна да изброява Декстър.

— Сигурно е нечия племенница. Услужва на приятел.

— Не, господин Деверо. Налице е поща, регистрация на доставка, ако трябва да прецизираме, имейли, факсове, текстови съобщения, телефонни обаждания. Има личен елемент, обгърнат в голяма потайност. Когато следващия път нашият приятел Лус кацне в Мадрид, бих искал и аз да съм там. Заедно с малък екип, разбира се.

— Значи да кажем на испанците да не предприемат нищо, докато не си готов? И какво цели цялата тази предпазливост?

— Никога не подплашвай страхливия дивеч — поясни бившият войник. — Убий животното с един изстрел в главата. Без усложнения. Без кръв. Без пропуснати изстрели. Без доубиване. Без безсмислени рани. Ако арестуваме Лус сега, така и няма да разберем кой и до кого изпраща кремавите пликове. А това няма да ми даде мира много дълго.

Пол Деверо замислено изглежда бившия тунелен плъх.

— Започвам да разбирам защо Виетконг така и не са те заловили в Железния триъгълник. Ти продължаваш да мислиш като животно в

джунглата.

Гай Досън изправи самолета, плавно намали скоростта, огледа още веднъж блещукащия панел, хвърли поглед на блестящата под слънцето писта, направи заявка до кулата и зачака разрешение за излитане.

Когато го получи, плавно увеличи тягата. Зад него двата турбореактивни двигателя „Ролс-ройс Спей“ смениха тона от вой на рев и старият „Блекбърн Буканиър“ се понесе напред. Това беше моментът, който и досега носеше на ветерана пилот върховно наслаждение.

След отделянето си от пистата бившият лек военноморски бомбардировач стана податлив на командите, друсането от колелата изчезна и самолетът вдигна нос към безкрайното синьо африканско небе. Долу и назад се смеляваше Тъндър Сити — анклавът за частни самолети на „Кейп Таун Интернешънал“. Като продължаваше да набира височина, Досън пое курс към първата си дестинация — Виндхук, Намибия, късата и най-лесна отсечка по дългия път на север.

Досън бе само една година по-възрастен от бойната машина ветеран, на която летеше. Беше роден през 1961 — годината, през която „Буканиър“ бе само прототип. Началото на необичайната му кариера започна през следващата година, когато самолетът започна да се използва в оперативни задачи от Авиационната група на Британския флот. Създаден първоначално за противодействие на съветските кръстосвачи клас „Свердлов“, той се оказа толкова добър, че остана на въоръжение чак до 1994.

Авиационната група на Британския флот го използва на самолетоносачите си до 1978 година. Към 1969 инженерите разработиха версията, базирана на суша, която излезе от обръщение през 1994. Междувременно Южна Африка бе закупила 16 машини, които се използваха до 1991. Онова, което малко експерти по история на авиацията знаят, е, че точно това беше самолетът, въоръжен с атомните бомби на ЮАР до навечерието на „разноцветната“ революция, когато страната унищожи и шестте си бомби (като остави

три от тях изтърбушени за музеите), след което пенсионира и буканиъра. Машината, на която Гай Досън излетя в януарското утро на 2011 година, бе една от само трите спасени от ентузиастите на военната авиация, останали в обращение за туристически цели на разположение в Тъндър Сити.

Като все още набираще височина, Досън изви встрани от синия Южен Атлант и се насочи почти право на север към голите охрени пясъци на Намакваленд и Намибия.

Някогашната бойна версия S.2 щеше да се издигне на височина над 10000 метра и да гълта жадно по 360 литра гориво на минута. Но горивото беше предостатъчно за късата отсечка, която предстоеше. Не само осемте набордни резервоара бяха пълни, но и резервоарът до вратата на някогашния бомбен отсек, както и двата външни резервоара под крилата. Пори това положение „Бук“ можеше да прелети с пълно натоварване от над 10 тона и при оптимален режим на полет цели 4200 километра, докато Виндхук отстоеше на само 1800.

Гай Досън беше щастлив човек. Като млад пилот в южноафриканските военновъздушни сили, през 1985 година той бе разпределен в 24-та ескадрила — абсолютния каймак сред пилотите, макар на въоръжение да бяха и по-бързите френски „Мираж“. Но „Бук“ — ветеран с 20-годишна служба — си оставаше много специален.

Една от най-странните му характеристики бе изцяло изолираният бомбен отсек с въртяща врата. На лек бомбардировач със същите размери боеприпасите се носят под крилата. Но скриването на бомбите вътре подобряваше аеродинамиката и позволяваше по-висока скорост и по-далечен обseg на действие.

Южноафриканците обаче бяха разширили този бомбен отсек още повече, за да могат да вкарат в него изработените си с израелска помощ атомни бомби. Имаше вариант, при който в скрития бомбен отсек се монтираше огромен допълнителен резервоар, който даваше на „Бук“ ненадминат обseg. Именно обsegът и автономността, позволяващи на „Бук“ да се „шляе“ високо в небесата с часове, привлякоха вниманието на непривличащия внимание жилав американец Декстър, който бе посетил Тъндър Сити през декември.

Досън изобщо не искаше да дава „детето“ под наем, но глобалната кредитна криза бе пресушила инвестициите му до

нищожна част от очакванията му за безгрижно пенсиониране, а предложението на американеца се оказа адски примамливо. В резултат Досън сключи едногодишен лизингов договор за сума, която щеше да го измъкне от дупката.

Щеше да пилотира самолета си по целия път до Англия. Знаеше, че там има частна група „Бук“-ентусиасти, базирани в старо военно летище от времето на Втората световна война в Скамптън, Линкълншир. Те също възстановяваха два буканиъра, но още не бяха готови. Всичко това му бе известно, защото двете групи ентусиасти поддържаха връзка, а американецът знаеше и това.

Полетът щеше да е дълъг и изнурителен. Досън беше използвал някогашната кабина за навигатора за заможни туристи, но благодарение на джипиес технологията щеше да извърши полета сам над Южния Атлантис до малкия остров Асеншън — британска собственост в средата на нищото.

Щеше да пренощува и дозарежи с гориво, след което щеше да продължи към летището на Сал, островите Кабо Верде, а после към испанския Гран Канария, за да кацне накрая в Скамптън, Великобритания.

Гай Досън знаеше, че американският му покровител е организиран на всяка спирка кредитни линии, които да покрият разходите за гориво и нощувка. Но не знаеше защо Декстър бе избрал бойния самолет на военноморските сили.

Всъщност причините бяха три.

Декстър бе търсил много и най-вече в родната си Америка, където съществуваше истинска култура на ентусиазъм към стари бойни самолети в готовност за полет. Беше се спрял на южноафриканския „Буканиър“, защото бе малко известен. Можеше да мине за изваден от обращение музеен експонат, който се прехвърля от едно място на друго за нуждите на някаква тематична експозиция.

Самолетът бе лесен за поддържане, а здравата му конструкция създаваше усещане за неунищожимост. Освен това можеше да остане във въздуха с часове.

Това, което знаеха само той и Кобрата, докато Гай Досън връщаше „детенцето“ си в неговата родина, бе, че буканиърът изобщо няма да е музеен експонат. Самолетът се връщаше за бой.

Когато на 11 февруари 2011 сеньор Хулио Лус кацна на Терминал 4, летище „Барахас“, Мадрид, групата посрещачи бе малко по-многочислена.

Кал Декстър вече бе там, чакаше в залата и в компанията на инспектор Пако Ортега спокойно наблюдаваше потока пътници през изхода на помещението за митнически контрол. И двамата стояха при стойките за вестници, като Декстър беше с гръб към пристигащия обект, а Ортега със скучаещо изражение прелистваше някакво списание.

Още преди години, след армията и след дипломирането си като правист, когато работеше в Ню Йорк като консултант по юридически въпроси, Кал Декстър бе установил, че испаноговорящите „клиенти“ са толкова много, че има смисъл да научи, испански. И го беше направил. Дори Ортега бе впечатлен. Толкова рядко бе да попаднеш на янки, който говори сносен кастилски. Нямаше смисъл да изтезава английския си. Без да помръдва, той прошепна:

— Ето го.

Декстър нямаше никакъв проблем с идентифицирането. Колегата му Бишоп бе изтеглил снимката към молбата за членство от архива на адвокатската колегия в Богота.

Колумбиецът се придържаше към обичайната си процедура. Качи се в лимузината на хотела, като задържа дипломатическото куфарче, но позволи на шофьора да сложи пътната му чанта в багажника, след което се отпусна на задната седалка по пътя до „Плаза де лас Кортес“. Полицейската кола без отличителна маркировка изпревари лимузината и по този начин Декстър — той вече се бе регистрирал в хотела — пристигна първи.

Декстър бе довел в Мадрид екип от трима души, все взети „назаем“ от ФБР. Бюрото беше откровено любопитно, но всички техни въпроси и възражения нямаха никаква сила пред президентския указ. Единият от екипа преминаваше през всяка заключваща система без никакви проблеми. При това бързо. Декстър бе подчертал важността на бързината. Беше описал проблемите, на които може да се натъкнат, и разбивачът на ключалки бе свил пренебрежително рамене. Нещо друго?

Вторият можеше да разпечатва пликове, да сканира съдържанието за секунди и пак да запечатва пликове. Третият бе

просто часови. Не бяха отседнали във „Вия Реал“, а двеста метра по-нататък, но бяха в състояние на постоянна готовност и чакаха обаждане по мобилния телефон.

Когато колумбиецът пристигна, Декстър бе във фоайето. Знаеше коя е стаята на адвокатата и вече бе проверил начините за достъп до нея. Имаха късмет. Намираше се в края на дълъг коридор, възможно най-далече от асансьора, което намаляваше опасността от неочаквано и нежелано прекъсване.

Декстър отдавна бе разбрал, че когато става дума за наблюдение на обект, човекът с шлифер, който чете вестник в ъгъла или безцелно виси на входа, е точно толкова забележим, колкото носорог на църковна морава. Така че предпочиташе да се крие пред очите на всички.

Затова облече пъстра риза в ярки цветове, сгърби се над лаптопа си и подхвана разговор на висок глас с някой, когото наричаше „сладурче“. Лус го погледна преценяващо за момент и загуби всякакъв интерес.

Този човек беше като метроном. Регистрира се, поръча си лек обяд в стаята и остана там за дълга сиеста. В четири следобед се появи в кафето „Ист 47“, поръча си каничка „Ърл Грей“ и резервира масата за вечеря. Фактът, че в Мадрид има и други превъзходни ресторанти, изглежда, не го интересуваше.

След минути Декстър и екипът му бяха в коридора. Часовият остана при асансьора. Всеки път, когато кабината спреше и вратата се разтвореше, той показваше със знаци, че е за надолу. На партера театърът се повтаряше. Нямаше никакво достойно за съжаление връзване и развързване на връзките за обувки.

На ключаря му бяха нужни осемнайсет секунди и някакво много авангардно приспособление, за да се справи с електронната врата на апартамента. След като влязоха, тримата се развихриха. Пътната чанта вече бе грижливо разопакована и съдържанието ѝ или висеше в гардероба, или бе сгънато в чекмеджетата. Куфарчето бе върху нисък шкаф.

Ключалката му бе комбинационна и се състоеше от пет колелца с цифри от 0 до 9. Ключарят опря върху нея слушалката на стетоскоп и започна внимателно да върти колелцата, като се вслушваше. Една по една позициите бяха разкрити и след малко ключалката се отвори.

Съдържанието бе предимно документи. Вторият от екипа включи скенера и започна да копира всичко на флашка. Вземаше и връщаше всеки лист с копринени ръкавици. Не се виждаше писмо. Декстър, който също си бе сложил ръкавици, прегледа страничните отделения. Но и в тях нямаше писмо. Той кимна към шкафчетата. В шкафа под плазмения телевизор бе личният сейф.

Сейфът бе добър, но не дотам, че да се опре на технологията, уменията и опита на експерта, който преподаваше теория и провеждаше практически упражнения по техники на взлома в лабораторията в Куонтико. Кодът се оказа, че са първите четири цифри на членската карта на Хулио Лус за Асоциацията на адвокатите в Богота. Писмото бе вътре — дълго, твърдо, в кремав Илик.

Пликът беше залепен не само със собственото си лепило, а и с прозрачно тиксо. Експертът по документите гледа това предизвикателство няколко секунди, после извади от куфарчето си някакъв инструмент и разглади с него като с ютия ръба така, както се глади яката на риза. Когато свали инструмента, гърбът на плика се отвори самичък.

Белите ръкавици извадиха отвътре три сгънати листа. С лупа в ръка специалистът провери за наличието на косъм или свръхтънка памучна нишка, която можеше да е сложена за проверка. Нямаше нищо подозрително. Изпращачът явно разчиташе на куриера да предаде посланието му непокътнато в ръцете на сеньорита Летиция Аренал.

Писмото бе копирано и върнато в плика, който на свой ред бе запечатан с помощта на прозрачна течност без миризма, бе върнат в сейфа и оставен в него точно както го бяха намерили. Сейфът бе затворен, а ключалката върната в изходното ѝ положение. Тримата прибраха инструментите си и излязоха.

Часовият при асансьора поклати глава. От обекта нямаше и следа. В този момент асансьорът се качи и спря на етаж. Четиримата бързо се вмъкнаха във вратата на стълбището и се спуснаха на партера пеша. Всичко бе свършено в последния момент, защото от асансьора слезе сеньор Лус — връщаше се в стаята си за вана с ароматни масла и малко телевизия преди вечерята.

Декстър и екипът му се качиха в неговата стая и прехвърлиха съдържанието от флашката на неговия лаптоп. Декстър щеше да даде на инспектор Ортега всичко без писмото, което се залови да прочете.

Не присъства на вечерята, но изпрати двама от екипа си на маса близо до масата на Лус. Те съобщиха, че момичето пристига, вечеря, получава писмото, благодари на куриера и си тръгва.

На следващата сутрин Декстър пое първа смяна. Проследи Лус да слиза на закуска и да избира маса за двама до стената. Момичето дойде, предаде му писмо и Лус го сложи във вътрешния си джоб. След бързо кафе момичето се усмихна благодарно и си тръгна.

Декстър изчака колумбиеца да стане и да се отдалечи, след което, преди обслужващият персонал да се залови с освободената маса, мина покрай нея, спъна се и събори на пода почти празната каничка с кафе на колумбиеца. Като проклинаше непохватността си, взе от масичката салфетка, за да попие петното. Появи се сервитьор и настоя, че това е негова работа. Щом младежът се наведе, Декстър хвана чашката, използвана от момичето със салфетката, и я пусна в джоба на самото си.

Последваха нови извинения и след няколко уверения от рода на „де нада, сеньор“ той напусна салона за закуска.

— Бих искал — каза Пако Ортега, докато седяха в колата и наблюдаваха Лус да потъва в прохладата на „Банко Гузман“, — да ни оставите да ги приберем.

— И това ще стане един ден, Пако — успокои го американецът. — Ще дойде и твоят час. Но не още. Това пране на пари е голяма операция. Много, много голяма. Има и други банки в други страни. Искаме да се доберем до тях. Нека координираме нещата и заловим всички.

Ортега изсумтя в знак на съгласие. Като всички детективи, и той бе прекарвал месеци в пасивно наблюдение, преди да се вземе решение за приключване. Търпението бе важно, но чувството за безсилие — влудяващо.

Декстър лъжеше. Не му бе известно за никакви други операции от рода на Лус-Гузман. Но не можеше да допусне отслабване на силата на удара, който „Проект Кобра“ щеше да стовари, когато мъжът с ледения поглед във Вашингтон реши, че е готов.

А сега искаше да се прибере у дома. Беше прочел писмото в стаята си. То бе дълго, нежно, изразяваше загриженост за

безопасността и благосъстоянието на младата жена и бе подписано с „Папа“.

Съмняваше се, че Хулио Лус ще се раздели с писмото през деня или нощта, които предстояха. Може би щеше да заспи в салона за първа класа по време на полета за Богота, но да се доберат до куфарчето в багажното отделение над главата му, пред погледите на стюардесите, беше немислимо.

Онова, което Декстър искаше да разбере преди нанасянето на каквито и да било удари, бе съвсем простичко: коя е Летиция Аренал и кой е „Папа“?

Беше началото на март и зимата отпускате ледената си хватка над Вашингтон. Горите из Вирджиния и Мериленд около столицата бяха на път да се загърнат в зелени одежди.

От потящия се в отровна химическа мараня и маларийна жега Макгрегър в корабостроителницата „Капур“, южно от Гоа, бе пристигнало съобщение: двата зърновоза приближаваха края на трансформацията си и щяха да са готови да встъпят в новата си роля през май.

Макгрегър предполагаше, че въпросната им нова роля ще е съвсем различна от онова, което му бяха казали, а именно че нов червив с пари американски консорциум имал желание да се залови с издирване на потънали съкровища и му трябвали два кораба, екипирани за дълбоководна работа и изваждане на находки на повърхността. Жилищните помещения били за водолазите и екипажа, работилниците за поддръжка на платформите, а големият трюм за малък хеликоптер, който щял да провежда търсене от въздуха. Всичко това изглеждаше доста правдоподобно, само дето нямаше нищо общо с истината.

Последната фаза на трансформацията от зърновоз в Q-кораб^[1] щеше да стане в открито море. Тогава тежковъоръжени командоси щяха да влязат в каютите, а работилниците и арсеналите щяха да се напълнят с опасно оборудване. Бяха му казали, че се справя прекрасно и че двата екипажа ще бъдат доставени по въздух по време на предаването.

Нужните документи отдавна бяха налице в случай че някой поиска да ги види. Предишните кораби бяха изчезнали, а двата, които бяха на път да поемат из моретата, бяха реконструирани „Чесапийк“ и „Балморал“, притежание на регистрирана в Аруба компания и плаващи под флага на все същия малък остров. Те щяха да очакват чартъри за превоз на зърно от богатия север към гладувания юг. Истинският им собственик и реалната им цел оставаха неизвестни за непосветените.

Лабораториите на ФБР бяха създали идеален ДНК профил на младата жена, докосвала чашата за кафе във „Вия Реал“ в Мадрид. Кал Декстър нито за миг не се бе съмнявал, че е колумбийка, което вече бе потвърдено от инспектор Ортега. Само че в Мадрид имаше стотици колумбийски студенти. На Декстър му трябваше самоличността зад ДНК профила.

На теория поне 50% от ДНК материала се получава от бащата и както изглеждаше, „Папа“ се намираше в Колумбия. Кой ли бе човекът, който можеше да поиска от основен играч в света на кокаина, макар и само като „техническо“ лице, да му стане пощальон? И защо този човек не се доверяваше на обикновената поща? Беше си изстрел в тъмното, но Декстър отправи молба до полковник Дос Сантос, началник на разузнаването към отдела за борба с наркотиците на Полисия Худисиал. А докато чакаше отговора, направи две бързи пътувания.

Край североизточния бряг на Бразилия има малко известен архипелаг от 21 малки острова, основният от които е дал името си на цялата група — Фернандо де Нороня. Размерите му са десет на три и половина километра, с обща площ 26 квадратни километра. Единственият град на острова е Вила дос Ремедиос.

Някога бил остров-затвор, като прословутия френски Дяволски остров, и гъстите му гори били изсечени, за да се попречи на затворниците да построят салове, с които да избягат. На мястото на дърветата израсли храсти и шубраци. Неколцина свръхбогати бразилци имат тук вили за абсолютно уединение, но Декстър бе заинтригуван най-вече от самолетната писта. Построена през 1942 година от корпуса за авиотранспорт на американската армия, пистата правеше от това

място идеална база за специалния отдел на ВВС, който използва безпилотните самолети „Предатор“ или „Глобал Хок“ с удивителната им способност да се реят часове наред и да оглеждат терена под тях с помощта на камери, радары и топлинни датчици. Декстър долетя тук като канадец, интересуващ се от разработването на нови туристически дестинации, огледа мястото, увери се, че подозренията му са правилни, и отлетя. Втората му визита бе в Колумбия.

Към 2009 година президентът Урибе по същество бе смазал терористичното движение ФАРК, специализирало се в отвличания за откуп. Но усилията му в борбата срещу кокаина бяха неутрализирани от дон Диего Естебан и могъщия Картел, създаден от него.

През същата година президентът бе оскърбил дълбоко крайно левите правителства на двете си съседки Венесуела и Боливия, като бе поканил в Колумбия американски войски, които да му помогнат с авангардната си технология. Американците се бяха настанили в седем колумбийски военни бази. Една от базите се намираше в Маламбо, на северното крайбрежие до Баранкуила. Декстър пристигна тук като нает с одобрението на Пентагона журналист, специализирал във военната тематика.

Понеже се намираше в провинцията, той се възползва от първата възможност да отлети до Богота и да се запознае със забележителния полковник Дос Сантос. Американските военни го откараха до летището в Баранкуила, откъдето взе совалка до столицата. Между все още горещото тропическо крайбрежие и града в планината температурата спадна с поне двайсет градуса.

Нито ръководителят на отряда на американското УБН, нито командирът на британския екип на АТОП в Богота имаха представа кой е той и какво подготвя Кобрата, но и двамата бяха инструктирани от съответните им центри на Арми Нейви Драйв и Албърт Имбанкмънт да сътрудничат в максимална степен. Всички говореха перфектно испански, а английският на Дос Сантос бе превъзходен. Той обаче се изненада, когато именно чужденецът отвори дума за ДНК пробата, която бяха получили преди две седмици.

— Странно е, че се появихте точно в този момент — каза младият и неуморим колумбийски детектив. — Получих резултат точно тази сутрин.

Обяснението му бе по-странно от появата на Декстър, която си бе най-обикновена случайност. ДНК технологията бе нова за Колумбия „благодарение“ на скъперничеството на правителствата преди това на Алваро Урибе. Той обаче бе увеличил бюджета.

Но Дос Сантос жадно бе прочел всичко имащо отношение към съвременните методи на криминологията. И бе осъзнал по-рано от колегите си, че един ден ДНК ще се превърне в могъщо оръжие при идентифицирането на тела, било то живи или мъртви — а последните ставаха все повече. Така че още преди лабораториите да развият този капацитет за анализ, той бе започнал да трупа проби при всяка открита се възможност.

Преди пет години член на наказателните отряди на наркобосовете бе попаднал в катастрофа с кола. Човекът никога не беше обвиняван, осъждан или лежал в затвора. И всеки нюйоркски адвокат, защитник на гражданските права, щеше да постигне отнемане на значката на Дос Сантос за стореното от него.

Той и колегите му, много преди Дона да основе Картела, бяха убедени, че този човек е голяма фигура в престъпния свят. Никой не го беше виждал от години и определено никой не бе чувал за него през последните две години. Ако беше толкова високо в йерархията, колкото подозираха, този човек със сигурност щеше да е постоянно в движение и щеше да сменя самоличностите си като носни кърпички. Щеше да комуникира само с мобилни телефони за еднократна употреба и непрекъснато щеше да подновява запасите си от същите.

Така че Дос Сантос отиде в болницата и открадна натривките, взети от счупения нос на жертвата на катастрофата. Когато технологията най-сетне се появи и тук, ДНК материалът бе идентифициран и вкаран в базата данни. Петдесет процента от същия материал се намираше в мострата, изпратена им от Вашингтон с молба за помощ. Той отвори папката и сложи на масата снимка.

Лицето бе грубо и с белези, а изражението — жестоко. Счупен нос, малки очички, побеляла коса, модна прическа. Снимката беше направена преди десет години, но изображението бе „състарено“, за да покаже как би могъл да изглежда днес този мъж.

— Убедени сме, че той е част от най-близкото обкръжение на Дона — онзи, чиито агенти плащат на подкупните служебни лица,

които помагат на Картела да прекара стоката си през пристанищата и летищата на Европа и Америка. Онези, които вие наричате „плъхове“.

— Можем ли да го открием? — поинтересува се човекът от АТОП.

— Не. Ако можеше, вече щях да съм го заловил. Дошъл е от Картахена и вече е „старо куче“. А старите кучета не обичат да се отдалечават прекалено от местата, където са се устроили и им е удобно. Сега живее под дълбоко прикритие и е невидим. — Погледна Декстър, източника на мистериозната ДНК проба на много близък роднина, в очите. — Никога няма да го намерите, сеньор. А ако случайно го намерите, той вероятно ще ви убие. Дори да го заловите, никога няма да го пречупите. Твърд е като кремък и е два пъти по-остър. Не пътува, а изпраща агентите си да вършат работата. И доколкото ни е известно, Дона му вярва абсолютно. Опасявам се, че колкото и да е интересна пробата ви, тя няма да ни отведе доникъде.

Кал Декстър се взря в непроницаемото лице на Роберто Карденас, човека, който контролираше списъка на „плъховете“. Обичният „папа“ на момичето в Мадрид.

Крайният североизток на Бразилия е необятна територия: хълмове и долини, няколко високи планини и много джунгла. Но там има също и огромни имения от по два милиона декара площ и пасища, добре напоявани от безбройни потоци, спускащи се по склоновете на планините. Поради размерите и отдалечеността им единственият достъп до тези места е само по въздух. В резултат на това всяко имение има по една самолетна писта, а няколко и по повече.

Докато Кал Декстър се качваше на редовния полет от Богота през Маями за Вашингтон, на една от тези писти се зареждаше самолет — „Бийч Кинг Еър“ с двама пилоти, двама помпадзии и един метричен тон кокаин.

Докато екипът за зареждане пълнеше основния и двата допълнителни резервоара до ръба, екипажът дремеше под сянката на палмов навес. Чакаше ги дълга нощ. Вече бяха предали дипломатическото куфарче, натъпкано с пачки със стодоларови банкноти, които трябваше да покрият цената на горивото и таксата за спирането тук.

Дори да имаха никакви съмнения за ранчото Боависта — на триста километра навътре в сушата спрямо пристанищния град Форталеза, — бразилските власти не можеха да направят практически нищо. Самата отдалеченост на имението от света означаваше, че няма никакъв шанс тук да се появи непознат и да остане незабелязан. Да се организира засада около комплекса сгради беше напълно безсмислено — с помощта на джипиес система превозващият наркотика самолет можеше да зареди на десетки километри оттук и изобщо да не го усетят.

За собствениците таксите, плащани за зареждане, надминаваха многократно доходите им от фермерска дейност. За Картела тези спирки бяха жизненоважни по пътя за Африка.

„Бийч С12“, известен с придобилото популярност „Кинг Еър“, беше проектиран и произвеждан от „Бийчкрафт“ като 18-местен двумоторен турбовитлов минилайнер с общо предназначение. Радваше се на голям пазар по света. В по-късните версии имаше машини със свалени седалки, което превръщаше този самолет в товарен... пак с общо предназначение. Но версията, чакаща под следобедното слънце в Боависта, беше още по-специална.

Тя изобщо не бе предназначена да прелети над Атлантика. При обща горивовместимост от 2500 литра двата двигателя „Прат енд Уитни, Канада“ можеха да отнесат машината на точно 1311 километра. И то без вятър, при пълно зареждане, в режим на икономичен полет с отчитане на запускане на двигателите, рулиране, набиране на височина и спускане. Да се опиташ да излетиш от Бразилия към Африка си беше рецепта за смърт в центъра на океана.

В тайните работилници на Картела, скрити покрай пистите из джунглата в Колумбия, кокаиновите самолети се модифицираха. Умни хора монтираха допълнителни резервоари за гориво не под крилата, а под фюзелажа. Обикновено бяха два, по един от двете страни на товарния отсек, с тесен проход, позволяващ на екипажа да се вмъкне в пилотската кабина.

Технологията е скъпа, но човешкият труд е евтин. Вместо допълнителното гориво да се прехвърля от вътрешните резервоари към основния с помпи, които черпят енергия от генератора, на борда се качваха двама „пеони“. Когато основният резервоар се изпразнеше — високо в тъмносиньото небе, — те започваха да помпат ръчно.

Маршрутът беше прост. Първата отсечка бе от скрита писта в колумбийската джунгла, която постоянно се сменяше, за да се избегне нежеланото внимание на полковник Дос Сантос. Първата нощ пилотите покриваха разстоянието около 2500 километра до Боависта, като се летеше само над Бразилия. На 1500 метра височина в тъмнината над гъстата растителност на Мато Гросо те бяха практически невидими.

Призори екипажът закусваше здраво и преспиваше дневната жегата. Към залез-слънце „Кинг Еър“ отново се дозареждаше, за да прелети нови 2000 километра, разделящи Новия свят от Стария в най-тясното място.

Въпросната вечер — последните лъчи на слънцето гаснеха в небето над Боависта — пилотът обърна срещу лекия вятър, направи последна проверка на уредите и започна да набира скорост. Нужни му бяха 1200 метра, за да излети, а имаше над 1500 метра добре валирана ливада. Той се издигна над Боависта, а тропическата тъмнина се спусна над света като театрална завеса.

Казват, че има стари пилоти и има смели пилоти, но няма смели стари пилоти. Франсиско Поне беше петдесетгодишен и дълги години бе излитал и кацал от и на писти, които отсъстваха от всички справочни издания. И бе оцелял, защото бе внимателен.

Курсът му бе внимателно начертан, без да бъдат пропуснати никакви подробности. Той нямаше да се съгласи да лети в лошо време, но тази нощ прогнозата бе за добър попътен вятър с дваисет възела през цялото време. Поне знаеше много добре, че на другия край не го чака модерно летище, а по-скоро нова писта, изсечена в джунглата и осветена от прожекторите на шест офроуд джипа, паркирани в редица.

Помнеше сигнала (къс-къс-дълъг), с който при захода щяха да го уверят, че долу, в топлото кадифе на африканската нощ, не го чака засада. Щеше да лети както обикновено на височина между 1500 и 3000 метра, в зависимост от облачната покривка, достатъчно ниско, за да няма нужда от кислородни маски. Разбира се, че можеше да лети и през облаците, ако се наложеше, но беше много по-приятно да се плъзне над облачния слой под лунната светлина.

След шест часа полет на изток и като се добавеха три часа от смяна на часовите пояси и още два за ново дозареждане от станция в буша, той щеше да излети пак, този път един тон по-лек, още преди

африканската зора да е нещо повече от слабо розово сияние над източния хоризонт.

И заплащането... Двамата помпаджийи отзад щяха да получат по 5000 долара за три дни и нощи — цяло състояние за тях. Капитан Поне — така предпочиташе да се обръщат към него — щеше да прибере десетократно повече и съвсем скоро щеше да се пенсионира като много богат човек. Но не можеше да е иначе, след като превозваше товар, чиято улична стойност в градовете на Европа достигаше сто милиона долара. Той изобщо не мислеше за себе си като за лош човек. Той просто си вършеше работата.

Видя под дясното крило светлините на Форталеза, а после тъмнината на джунглата се смени от непрогледния мрак над океана. Час по-късно под лявото му крило се плъзна Фернандо де Нороня и той погледна часовника и провери курса. При 250 взела — оптималната скорост за далечен полет — се движеше по график и по курс. После дойдоха облаците. Самолетът се издигна на 3000 метра и продължи. Двамата пеони започнаха да помпят.

Дестинацията му бе пистата Куфар — площадка за кацане в Гвинея-Бисау, изсечена в буша по време на войната за независимост, водена преди много години от Амилкар Кабрал срещу португалците. Часовникът показваше 23:00 бразилско време. Още един час полет. Звездите блестяха над тях, а облачният слой отдолу започваше да изтънява. Идеално. Пеоните продължаваха да помпят.

Отново провери позицията си. Слава на господ за глобалната система за позициониране, помощник на навигатора за определяне на местоположението по четири спътника, създадена от американците и предоставена на света за безплатно ползване. Благодарение на нея откриването на самолетна писта в мрака на буша бе толкова елементарно, колкото да намериш Лас Вегас в пустинята на Невада. Продължаваше да поддържа курс 040° от излитането от Бразилия чак дотук. Сега коригира няколко градуса надясно, спусна се на 900 метра и забеляза отражението на луната във водите на река Мансоа.

Отляво видя слаби светлини в иначе пълния мрак там долу — летището. Явно очакваха полета от Лисабон, иначе нямаше да прахосват гориво за генератора. Намали на 150 взела и погледна напред, търсейки Куфар. В тъмнината долу трябваше да го чакат колумбийците, напрегнали слух за монотонното бучене на двата „Прат

енд Уитни“ — звук, който сигурно можеше да се чуе отдалече над квакането на жаби и звънтенето на комари.

И наистина, ярка бяла колона се стрелна нагоре от прожектор „Маглайт“ с мощност един милион свещи. Капитан Поне беше близо. Примигна няколко пъти със своите светлини и направи вираж, за да заходи обратно. От личен опит знаеше, че пистата е ориентирана в посока изток — запад. Безветрието му позволяваше да кацне в която посока пожелае, но уговорката бе джиповете да го чакат в западния край. Трябваше да се спусне над тях.

Със спуснати колела и отворени задкрилки скоростта му падаше и той внимателно коригира захода. Пред него светлините блестяха като живи. Самолетът изрева със скорост сто възела на 3 метра височина над джиповете, после кацна с обичайните 84 възела. Двигателите още работеха, когато няколко рангlera изравниха скорост с неговата от двете му страни. Отзад двамата плувнали в пот пеони отпуснаха треперещи ръце. Бяха помпали непрестанно през последните три часа. В допълнителния резервоар се блискаха последните 200 литра гориво.

Франсиско Поне не позволяваше на борда да се пуши. Други пилоти бяха по-толерантни, но пък рискуваха да превърнат пълните си с бензинови пари машини в огнени топки заради само една случайна искра. Всички слязоха и побързаха да запалят.

Колумбийците бяха четирима, оглавявани от Игнасио Ромеро — шеф на всички операции на Картела на територията на Гвинея-Бисау. Каргото беше голямо, затова присъствието му се налагаше. Местни помощници натовариха двайсетте бали, съставляващи един тон чист кокаин, на пикап с гуми за трактор и един от колумбийците го откара.

Върху балите седнаха шестима гвинейци — войници, осигурени от генерал Диало, който управляваше страната в отсъствието на поне номинален президент. Никой не искаше да става президент, заради свързаната с този пост скъсена продължителност на живота. Номерът беше, ако е възможно, да награбиш голямо състояние и да се оттеглиш на португалския курорт Алгарве в компанията на няколко млади жени. Проблемът бе именно в уточнението „ако е възможно“.

Шофьорът на цистерната за зареждане свърза маркучите и започна да помпи гориво. Ромеро предложи на Поне кафе от личната си паласка. Поне го подуши — беше колумбийско, възможно най-доброто — и кимна. В четири без десет местно време всичко бе

приключило. Педро и Пабло, вмирисани на пот и евтин тютюн, се качиха отзад. Имаха още три часа почивка, докато основният резервоар се изпразнеше. После им предстоеше помпане чак до Бразилия. Поне и по-младият му помощник-пилот, който все още усвояваше занаята, се сбогуваха с Ромеро и се качиха в кабината.

Ранглерите се разместиха така, че когато прожекторите светнаха, капитан Поне трябваше само да направи обратен завой и да ускори в посока запад. В четири без пет по-лекият с един тон самолет излетя. Когато стигна океана, долу все още цареше тъмнина.

Някъде в буша зад него тонът кокаин щеше да бъде складиран в малко депо и внимателно разпределен на по-малки партии. По-голямата част от тях щеше да поеме на север по някой от двайсетте възможни метода и с участието на някой от петдесетте налични куриери. Точно това пакетиране на малки количества бе убедило Кобрата, че търговията не може да бъде спряна след доставката на наркотика.

Из цяла Африка на местните по всички нива, включително президентско, се заплащаше в натура, т.е. с кокаин. Как щяха да го превърнат в пари си бе техен проблем. Това създаваше втори паралелен трафик, който също отиваше на север, но беше под изключителния контрол на африканци. Тук се намесваха нигерийците. Те доминираха във вътрешноафриканската търговия и пласираха своя дял почти изцяло с помощта на стотиците нигерийски общности, нароили се в цяла Европа.

Към 2009 година се бе появил проблем, който един ден щеше да вбеси Дона. Някои от африканските сътрудници не желяха да работят само за комисиона, а искаха да израснат като големи играчи, да купуват директно от източника и да превърнат скромната си печалба в масивен дял от пазара на белите. Само че Дона вече си имаше европейски клиенти и беше отказал да издигне африканците от слуги в равноправни партньори. Това беше потенциален източник на вражда, който Кобрата смяташе да използва.

Вече няколко часа отец Исидро се бореше със съвестта си и се молеше. Би се обърнал към провинциала, ако той вече не бе дал заключението си: решението си оставаше лично и всеки енорийски свещеник беше „свободен агент“. Само че отец Исидро съвсем не се чувстваше свободен агент. По-скоро се чувстваше в капан. Имаше

малък шифрован мобилен телефон. Този телефон можеше да се свързва с един-единствен номер. На този номер имаше записано съобщение на безукорен испански, но с американски акцент. Разбира се, можеше да изпрати ес ем ес. Или да запази мълчание. Да стигне до решение в крайна сметка му помогна юношата в болницата на Картахена.

Той бе кръстил момчето и пак той му бе дал първо причастие. Беше едно от децата в бедната енория край доковете, където живееха основно работници. Когато го повикаха да даде и последно причастие, той седна до леглото, развълнувано запремята мънистата на броеницата и се разплака.

— *Ego te absolvo ab omnibus peccatis tuis* — прошепна. — *In nomine Patris, et Filii et Spiritu Sancti*¹⁰. — Направи кръстен знак във въздуха и младежът умря сгърчен. Чакащата наблизо сестра тихо придърпа белия чаршаф над вече безжизненото лице. Беше само четиринайсетгодишен, но жертва на свръхдоза кокаин.

— Но какви грехове е извършил той? — попита отец Исидро мълчащия си Бог, докато мислеше за опрощението по обратния път из тъмните улички на предградието. И същата нощ позвъни на номера.

Не смяташе, че предава доверието на сенъора Кортес. Тя все още бе една от неговите енорияши, родена и израсла в гетото край доковете, макар вече да живееше в красива вила на частно имение в прохладната сянка на планината Серо ла Попа. Съпругът ѝ Хуан бе свободомислещ и не посещаваше проповедите. Но жена му идваше и бе довела детето им — приятно момче, жизнено и палаво, каквито трябва да са момчетата, но с добро сърце и набожно. Онова, което му каза сенъората, не бе в изповедалнята и представляваше молба за помощ. Поради това не можеше да се каже, че отец Исидро нарушава светостта на изповедта. Затова позвъни и остави късо съобщение.

Кал Декстър изслуша съобщението 24 часа по-късно. После се видя с Пол Деверо.

— В Картахена има един човек, заварчик. Описват го като гениален в занаята. Работи за Картела. Прави тайници в железните корпуси, толкова умело скрити, че са практически неоткриваеми. Мисля, че трябва да посетя този Хуан Кортес.

— Съгласен съм — каза Кобрата.

[1] От Q-ship — американски военен жаргон за кораб-примамка (такива кораби по време на Втората световна война са били използвани, за да излъжат подводниците да се приближат в обсега на добре маскираните им оръдия). — Б.пр. ↑

Къщата бе малка, подредена и спретната — от онези, които те карат да вярваш в твърдението, че хората, живеещи на подобни места, са горди, че са се издигнали от прости работници до опитни майстори.

Заварчикът бе открит от местния представител на британската АТОП. Тайният агент в действителност бе новозеландец, прекарал дълги години в Централна и Южна Америка, вследствие на което испанският му бе като майчин език. Работеше под дълбоко прикритие като преподавател по математика във Военноморската академия за кадети. Длъжността му даваше достъп до цялата администрация в Картахена. Точно негов приятел в кметството бе открил къщата на базата на данъците върху парцелите земя.

Отговорът му на запитването на Кал Декстър бе похвално къс: Хуан Кортес, занаятчия на свободна практика, наеман в корабостроителницата. Беше добавено и уверението, че не съществува друг Хуан Кортес, живущ наблизо до частните имения, обсипали склоновете на хълма Серо ла Попа.

След три дни Кал Декстър пристигна в града, легендиран като турист средна ръка, отседнал в евтин хотел. Нае скутер — един от десетината хиляди в града. Картата на града му помогна лесно да открие уличката в предградието Лае Флорес. Запомни мястото и мина със скутера покрай него.

На следващата сутрин още преди зазоряване отново бе на улицата, клекнал до спряната машина, чиито изтърбушени вътрешности лежаха пръснати на тротоара пред него. Светлините в къщите наоколо светваха една след друга — хората се събуждаха за поредния работен ден. Това включваше и номер седемнайсет. Картахена е южнокарибски курорт и времето е тропическо през цялата година. Тази ранна мартенска сутрин беше меко. По-късно щеше да стане горещо. Работещите най-далече вече излизаха за работа. От мястото си Декстър можеше да види паркирания на запазеното място пред къщата „Форд Пинто“, над който през щорите се виждаха

светлините в кухнята — семейството закусваше. В седем без десет заварчикът излезе.

Декстър не помръдна. Нямаше смисъл — скутерът му бе разглобен на части. Този ден не беше за проследяване, а само за отбелязване часа на тръгване. Надяваше се Хуан Кортес да тръгне за работа по същото време и на следващия ден. Проследи с поглед отдалечаващия се към главната улица форд. На следващия ден щеше да го чака на онзи ъгъл, този път с каска и яке, яхнал скутера. Фордът зави на ъгъла и изчезна. Декстър оправи „повредата“ и се върна в хотела.

Бе видял колумбиеца достатъчно отблизо, за да може да го разпознае. Знаеше колата му и регистрационния й номер.

Следващата сутрин бе копие на предишната. Лампата в кухнята светна, семейството закуси, размениха се целувки. Декстър беше на ъгъла още в шест и половина, моторът мъркаше на празен ход, а той се преструваше, че говори по мобилния си телефон, за да не се чудят малцината пешеходци защо е спрял. Не че някой му обърна внимание. Фордът с Хуан Кортес зад волана мина покрай него в седем без петнайсет. Той му даде сто метра аванс и го последва.

Заварчикът мина през квартал Ла Куинта и пое на юг по крайбрежния път Каретера Тронкал. Почти всички докове бяха тук, на брега на океана. Трафикът се засилваше, но за да се застрахова, в случай че Кортес бе подозрителен, Декстър на два пъти спира зад камиони, когато чакаха на червен светофар.

Първия път излезе иззад камиона, обърнал якето си наопаки — от яркочервено сега то бе станало небесносиньо. Втория път остана само по бялата си риза. Беше си един от мнозината скутеристи на път за работа.

Пътуването изглеждаше безкрайно. Трафикът оредяваше. Останалите участници в движението се насочваха към доковете в Каретера де Мамонал. Декстър смени дегизировката си още веднъж, като този път свали каската и я стисна между краката си, а на главата си сложи бяла вълнена шапка. Мъжът пред него като че ли не обръщаше внимание на нищо, но заради оредялото движение Декстър трябваше да изостане на стотина метра. Накрая заварчикът най-сетне отби. Бяха на дваисет и пет километра южно от града, подминали доковете за танкери и нефтения терминал, където се обслужваха

товарните кораби с общо предназначение. Декстър запомни големия рекламен знак на входа на алеята, водеща към корабостроителницата „Сандовал“.

Остатъка от деня прекара в път обратно до града и търсене на място, където да стане отвличането. Намери го късно следобед — самотна отсечка, където пътят беше само двулентов и от него тръгваха пътеки към гъста крайбрежна горичка. Пътят продължаваше с прави отсечки от по 500 метра в двете посоки, после следваха завои.

Вечерта Декстър изчака на разклона, където пътят за Сандовал излизаше на магистралата. Фордът се появи малко след 6 часа. Вече се здрачаваше. Фордът беше една от десетките коли и скутери, които бързаха към дома.

На третия ден Декстър влезе със скутера в корабостроителницата. Не се виждаше охрана и той тръгна на обиколка. Намери служебния паркинг и видя там форда, чийто собственик явно се трудеше с кислород в ръка нейде из сухия док.

На следващата сутрин Кал Декстър се върна в Маями, за да наеме помощници и да планира това-онова.

Пристигна във военната база в Маламбо, където американците поддържат съвместно присъствие в трите рода войски. Кацна с „Херкулес С130“, излетял от военновъздушна база „Елгин“ във Флорида. Толкова много черни операции се провеждат от Елгин, че базата е известна като Шпионската централа.

Нужното му оборудване се намираше в херкулеса заедно с шест зелени барети. Макар да бяха дошли от Форт Луис, щата Вашингтон, това бяха хора, с които вече бе работил, така че бе удовлетворен. Форт Луис е дом на Първа група на специалните сили, известна като Оперативна група (ОГ) Алфа 143. Шестимата бяха специалисти по планински операции, макар в Картагена да нямаше планини.

Имаше късмет да ги намери в базата, дошли от Афганистан и вече доста скучаещи. Когато чуха, че се предлага участие в кратка черна операция, всички изявиха желание, но му трябваша само шестима. Двама от тях, по негово настояване, бяха латино и с перфектен испански. Никой нямаше представа за какво става дума и като се изключеха някои най-обща неща, не беше нужно да знаят нищо — щяха да им кажат нужното само за мисията. Нищо повече.

За краткото време, което бе дал на екипа за доставки на „Проект Кобра“, Декстър бе повече от доволен от постигнатото. Черният ван без прозорци беше произведен в Америка, но същото се отнасяше за половината коли по пътищата на Колумбия. Документите му бяха наред, а регистрационният номер нормален за Колумбия. От двете му страни имаше стикери, които гласяха: „Лавандерия де Картахена“ — вановете, с които се разнася пране, рядко будят подозрение.

Той провери трите полицейски униформи, каквито използваша в Картахена, нагласените да светят на червено преносими светофарни стойки и замразеното тяло, заровено в сух лед и сложено в ковчег с автономно охлаждане. Това щеше да остане на борда на херкулеса, докато не им потрябва.

Колумбийската армия бе много гостоприемна, но не се налагаше да се злоупотребява с готовността ѝ да прави услуги.

Кал Декстър прегледа набързо трупа: нужната височина, желаното телосложение, нужната възраст. Нещастник, пожелал да живее без удобства в горите на Вашингтон, намерен умрял от измръзване и докаран преди два дни в моргата в Келсо от рейнджърите на Сейнт Хелън.

Декстър позволи на екипа да проведе две „сухи“ тренировки. Момчетата огледаха през деня и през нощта избраната от него 500-метрова отсечка, където пътят се стесняваше.

На третата нощ проведеха операцията. Всички знаеха, че най-важното е простотата и бързината на действие, така че следобед Декстър паркира вана по средата на дългия прав участък, където имаше пътека, водеща в крайбрежната тропическа гора. Декстър скри вана на петдесет метра по нея.

С докарания с оборудването мотопед в четири следобед отиде на служебния паркинг и като внимаваше да не го забележат, изпусна въздух от две от гумите на форда — едната задна и резервната в багажника. В четири и петнайсет бе обратно при екипа.

На паркинга на Сандовал Хуан Кортес се приближи към колата си, видя спадналата гума, изруга и отвори багажника за резервната. Когато установи, че и тя е омекнала, изруга още по-ядосано и взе помпа от близкия склад. Когато най-сетне седна зад волана, беше минал час и половина и нощта се бе спуснала.

Всичките му колеги отдавна се бяха прибрали по домовете си.

На пет километра от корабостроителницата един човек стоеше скрит сред крайпътната зеленина. Носеше очила за нощно виждане. Понеже колегите на Кортес вече се бяха разотишли, трафикът по пътя беше незначителен. Човекът в зеленината бе американец, но говореше перфектно испански и беше облечен в униформа на картахенската пътна полиция. Знаеше как изглежда фордът „Пинто“ от направените от Декстър снимки. Колата мина покрай него в седем и пет. Той извади фенерче и направи с него три къси примигвания в посока на движение на колата.

По средата на пътя Декстър извади червената предупредителна светлина, размахва я ветрилообразно срещу приближаващите фарове и Кортес намали.

Останалият отзад мъж, който бе чакал в зеленината на дърветата, измъкна и постави наред пътя стойка с червена светлина, включи светофара и през следващите две минути задържа две други коли, движещи се към града. Един от шофьорите раздражено подаде глава през прозореца:

— Que pasa?

— Dos momentos, nada mas — отговори „полицаят“. Две минути, не повече.

На 500 метра по-нататък в посока към града друга зелена барета с полицейска униформа блокира движението със своята червена светлина и през следващите две минути спря три идващи откъм града коли. Това осигури спокойствие в заградената централна част, защото възможните свидетели не можеха да видят нищо, скрити зад завоите.

Хуан Кортес намали и спря. Дружелюбно усмихнат полицай се приближи до сваления поради задушливата влага на нощта прозорец.

— Моля, слезте от колата, сеньор — каза Декстър и отвори вратата. Кортес се намръщи, но слезе. След това всичко се разви прекалено бързо за него. По-късно си спомняше само двама мъже, материализирали се в мрака... силни ръце... напоена с хлороформ кърпа... кратка борба... избледняващо съзнание... мрак.

Двамата мъже хванаха Кортес за рамената и краката и го сложиха във вана за по-малко от трийсет секунди. Декстър седна зад волана на форда и го скри в същата отбивка, в която чакаше ванът. После изтича обратно до шосето.

Петата зелена барета беше на волана на вана, а шестата дойде с него. Щом стигнаха до шосето, Декстър прошепна уговорената фраза в ръчната си радиостанция и първите двама я чуха, прибраха светофарите от пътя и махнаха на спрелите коли да продължават.

Две коли приближиха Декстър откъм корабостроителницата, три — откъм града. Любопитните шофьори видяха на банкета полицаи, изправен до спрял мотопед и изглеждащ замаян мъж, стиснал главата си с ръце — това бе шестият от екипа, по дънки, маратонки и пилотско яке. Полицаят нетърпеливо им махна да продължават. „Какво толкова сте зяпнали, пиан е“.

Колите продължиха и обичайният трафик се възстанови. За следващите шофьори вече нямаше нищо интересно. Шестимата мъже, двете аварийни червени светлини и мотопедът вече бяха изтеглени в отбивката и натоварени във вана. Изпадналият в безсъзнание Кортес бе сложен в плетен кош. От друг подобен кош беше изваден трупът в специален чувал. Тялото бе омекнало и вече понамирисваше.

Ванът и колата си размениха местата и излязоха на заден ход до шосето. Изпадналият в несвяст Кортес остана без портфейла си, без мобилния си телефон, пръстена с монограм, часовника и медальона с лика на светеца, негов покровител. Трупът, вече изваден от чувала, беше предварително облечен в същия като на Кортес сив памучен работен комбинезон.

Тялото бе „окомплектовано“ с личните вещи на Кортес. Портфейлът бе натикан под задника на трупа зад волана на форда. После четирима от яките барети засилиха колата отзад и я забиха в едно крайпътно дърво.

Другите две зелени барети свалиха от вана две туби бензин и поляха форда. Десетина литра стигнаха. Резервоарът на колата щеше да експлодира и да оформи огненото кълбо.

Щом свършиха работата си, шестимата се качиха във вана. Щяха да изчакат Декстър на три километра по-нататък по пътя. Минаха две коли. След това настъпи затишие. Черният ван изскочи от отбивката и пое към града. Декстър го изчака да се скрие от поглед, извади напоен с бензин парцал, увит около камък, запали го със запалка „Зипо“ и го хвърли. Пламъкът лумна с глух звук и фордът се запали. Декстър яхна мотопеда и бързо се отдалечи.

След два часа, през които не се случи нищо интересно, ванът мина през портала на военната база в Маламбо, зави към разтворените врати на товарното отделение на чакащия „Херкулес“ и се качи по рампата. Уведоменият с обаждане по мобилен телефон екипаж беше извършил предполетните формалности и двигателите вече работеха. Вратите на товарния отсек се затвориха, пилотът увеличи тягата, рулира до точката за излитане, ускори по пистата, издигна се във въздуха и полетя към Флорида.

Напрежението вече преминаваше в широки доволни усмивки, ръкостискания и дружеско удряне на юмруци. Омекналият Хуан Кортес бе изваден от коша за пране и внимателно положен на матрак. Инжектираха му препарат, който щеше да му гарантира няколко часа сън без сънища.

Към десет вечерта сенъора Кортес не беше на себе си от тревога. Телефонът беше записал съобщение от съпруга ѝ, получено, докато тя беше навън. Хуан обясняваше, че има спукана гума и че ще закъснее с около час. Синът им се бе върнал от училище и дори вече си беше написал домашното. После бе поиграл на геймбол, но след това и той бе започнал да се тревожи и се бе опитал да успокои майка си. Тя бе опитала няколко пъти да се свърже с Хуан на мобилния му телефон, но никой не отговаряше. По-късно, след като пламъците го бяха унищожили, телефонът изобщо бе спрял да звъни. В десет и половина тя се обади в полицията.

Чак в два и половина след полунощ някой в управлението на полицията в Картахена направи връзка между катастрофиралата и изгоряла на шосето за Мамонал кола и паникьосаната жена в Лас Флорес, съобщила, че съпругът ѝ не се е прибрал от работа на дока. Мамонал — сети се младият полицай, застъпил нощна смяна — бе мястото, където се намираха кораборемонтните докове. Полицаят прояви инициативата да позвъни в моргата на градчето.

Тази вечер и нощ имаше четири смъртни случая: убийство след свада между две гангстерски банди в района на червените фенери, две тежки пътни катастрофи и сърдечен удар в кино.

Патологоанатомът, който продължаваше да реже и в три сутринта, потвърди получаването на тежко обгоряло тяло, докарано от една от катастрофите. Състоянието не позволявало разпознаване по лицето, но някои от извадените от останките лични вещи били все още

използваеми за нуждите на идентификацията. Обеща да бъдат опаковани в пликове за вещественни доказателства и изпратени на сутринта в управлението.

В шест сутринта веществените доказателства от нощните инциденти бяха в полицейското управление. При останалите три смъртни случая не бе имало изгаряне. Една купчинка останки продължаваше да вонят на пушек и изгорял бензин. В нея се виждаха мобилен телефон, пръстен с монограм, медальон с лика на светец, часовник, по верижката на който можеха да се различат късчета плът, и портфейл. Последният, изглежда, бе оцелял само благодарение на факта, че загиналият шофьор бе седял върху него. Шофьорската книжка в портфейла ясно показваше, че лице то е някой си Хуан Кортес. А обезумялата от тревога дама, която бе позвънила през нощта от Лас Флорес, беше сеньора Кортес.

В десет сутринта на входната врата на къщата на Кортес застанаха полицейски служител и униформен сержант. Лицата и на двамата бяха мрачни. Служителят започна:

— Сеньора Кортес, lo siento muchissimo... — Дълбоко съжалявам.

Сеньора Кортес припадна.

Официалното идентифициране в момента бе изключено. На следващия ден, придружавана и подкрепяна от двама съпричастни съседки, сеньора Ирина Кортес посети моргата. Онова, което до вчера бе съпругът ѝ, представляваше овъглена и опушена купчина кости и обгоряла плът, в която се различаваха безумно ухилени зъби. Със съгласието на мълчаливо присъстващия полицай дежурният патологоанатом се извини за гледката, която се налагаше да види сеньора Кортес.

Но със сълзи в очите тя разпозна часовника, пръстена с монограм, разтопения мобилен телефон и шофьорската книжка. Патологоанатомът щеше да подпише декларация, удостоверяваща, че именно тези лични вещи са били свалени от трупа, а пътната полиция щеше да удостовери, че трупът е именно онзи, който е бил изваден от смачканата кола, за която не бе проблем да се докаже, че е била притежавана и шофирана от Хуан Кортес предната вечер. Това бе предостатъчно — неумолимите изисквания на бюрокрацията бяха задоволени.

След три дни неизвестният американски планинар бе погребан в гробището на Картахена като Хуан Кортес, заварчик, съпруг и баща. Ирина бе безутешна, а Педро тихо подсмърчаше. Опелото бе изнесено от отец Исидро, който имаше лични терзания.

Телефонното му обаждане ли бе довело до всичко това, не спираше да се пита той. Американците ли се бяха намесили? Предадено ли бе доверието му? Надушил ли бе нещо Картелът? Дали не бе сметнал, че Кортес ще ги издаде, за да се спаси? Как можеше янките да са толкова тъпи?

Или всичко бе само игра на случайността? Истинска, но ужасна случайност. Той знаеше как постъпва Картелът с онези, които подозира, колкото и нищожно да е подозрението. Но как бе възможно да заподозрат, че Кортес не е лоялен към тях, след като той бе именно такъв до последната минута на живота си? Затова, след като опелото свърши и почнаха да заравят гроба, отец Исидро се опита да утеша вдовицата и сирака, като им обясни, че Бог ги обича истински, колкото и трудно да им е да осъзнаят това в момента. После се върна в спартанското си жилище, за да се моли и моли, и моли за прошка.

Летиция Аренал бе на седмото небе. Дори хладният априлски ден в Мадрид не можеше да ѝ развали настроението. Не помнеше някога да се е чувствала толкова щастлива и да ѝ е било толкова топло. Единственият начин да ѝ стане още по-топло бе, ако се намираше в обятията му.

Бяха се срещнали на терасата на едно кафене преди две седмици. И преди го бе виждала там — винаги сам, вечно зачетен в нещо. В деня, когато ледът се бе разчупил, тя бе с група колеги. Всички се шегуваха и се смееха, а той бе на съседната маса. Понеже още бе ранна пролет, терасата бе остъклена. В един момент вратата се отвори, вятърът нахлу и разпиля записките ѝ по пода. Той стана да ги събере. Тя също се наведе и погледите им се срещнаха. И в този момент тя се запита как досега не е забелязала, че е убийствено симпатичен!

— Гоя — каза той. Тя си помисли, че ѝ се представя. После забеляза, че гледа един от листовите, репродукция на маслено платно. — „Деца берат плодове“ — продължи той. — Гоя. Да не следвате изобразително изкуство?

Тя кимна. После ѝ се стори съвсем естествено да я придружи до дома ѝ и по пътя да говорят за Зубарбан, Веласкес, Гоя. Още поестествено изглеждаше, когато той нежно целуна измръзналите ѝ от вятъра устни. Тя едва не си изпусна секретния ключ.

— Доминго — каза той. Сега вече ѝ казваше името си. — Доминго де Вега.

— Летиция — отговори тя. — Летиция Аренал.

— Госпожице Аренал — почти прошепна той. — Мисля да ви поканя на вечеря. Безсмислено е да се съпротивлявате. Вече знам къде живеете. Ако ми откажете, просто ще се свия като куче на кълбо пред вратата ви и ще умра.

— Не бива да го правите, сеньор де Вега. И за да го предотвратят, ще приема поканата ви.

Той я заведе в стар ресторант, където сигурно бяха сервирали храна, когато конквистадорите са идвали тук от именията си в пустошта на Естремадура, за да измолят от краля да ги прати да откриват Новия свят.

Разказа ѝ, че е от Пуерто Рико, че е млад дипломат в ООН и че е решил един ден да стане посланик. Че бил взел три месеца творчески отпуск — със съгласието на шефа на мисията, — за да научи повече за своята истинска любов: испанската класическа школа в изобразителното изкуство в музея „Прадо“, Мадрид.

И това вече направи съвсем естествено да го приеме в леглото си и да се люби с мъж, когото практически не познаваше, макар до този момент да бе познавала по този начин само трима мъже.

Кал Декстър бе корав мъж, но имаше и съвест, така че вероятно би му се сторило прекалено да използва професионален жиголо. Но Кобрата нямаше подобни скрупули. За него нещата опираха до това дали печелиш, или губиш — а да губиш бе просто непоносимо.

Кобрата изпитваше възхищение и страхопочитание към коравосърдечния шпионин Маркус Волф^[1], години наред оглавявал източногерманската шпионска мрежа, която била неуловима за западногерманския контрашпионаж. Волф обичал да използва „медения капан“, но го правел по обратен на нормалния начин.

Нормалният начин бил лековерни западници с високо положение в обществото да се оплетат с изумително красиви момичета на повикване, да ги снимат в компрометиращи ситуации и впоследствие

да ги изнудват със снимките. Волф използвал красиви съблазнители, но не за гей дипломати (макар да не би се погнусил да прави и това), а за отрудените, забравени от любовта стари моми, често вземани за секретарки от високопоставени западногерманци.

Фактът, че когато били разкривани като върховни наивнички и когато научавали за неизчислимите щети, нанесени от изнасянето на секретни документи и предаването им на техните любовници, те свършвали живота си в бедност и немилост, ако не и зад решетките, изобщо не притеснявал Маркус Волф. Той играел Голямата игра, за да печели — и печелел.

Дори след колапса на Източна Германия съдът в Западна Германия трябвало да оправдае Волф, понеже той не бил предал своята страна. Така че докато други шпиони свършили в затвора, той се наслаждавал безметежно на пенсията си, докато не починал от старост. В деня, в който научи тази новина, Пол Деверо свали наум шапка пред него и каза пак наум молитва в памет на заклетия атеист Волар. Така че не бе имал никакви угризения да прати в Мадрид красивия жиголо Доминго де Вега.

Хуан Кортес се измъкваше от прегръдката на съня на бавни стъпки и когато отвори очи, през първите няколко секунди мислеше, че е попаднал в рая. В действителност се намираше в стая, каквато не бе виждал никога. Беше голяма — също като двойното легло, в което лежеше, — стените бяха в пастелен цвят, а щорите спуснати, макар да се виждаше, че навън грее слънце. Всъщност беше във ВИП апартамента на офицерския клуб към ВВБ „Хоумстед“ във Флорида.

Докато мъглата в съзнанието му бавно се вдигаше, той забеляза хавлия, преметната през облегалката на стол до леглото. Стъпи с омекналите си крака на пода, осъзна, че е чисто гол, и облече хавлията. На масичката до леглото имаше телефон. Той вдигна слушалката, изграчи в нея „ало“, но никой не му отговори.

Отиде до прозорците, дръпна щората и надникна навън. Видя грижливо поддържана морава и пилон, на който се вееше американското знаме. Не, не беше в рая — за него по-скоро бе обратното. Бе отвлечен и се намираше в ръцете на американците.

Бе чувал ужасни разкази за откарване в самолети без опознавателни знаци в чужди земи, за изтезания в Близкия изток и Централна Азия, за години, прекарани в Гуантанамо.

Макар никой да не му бе отговорил по телефона, явно някой беше регистрирал събуждането му, защото вратата се отвори и влезе стюард с бяло сако и поднос. На подноса имаше храна — добра храна, — а Хуан Кортес не бе хапвал, откакто бе изял пакетирания си обяд в дока на Сандовал преди цели 72 часа. Разбира се, той не знаеше, че са минали три дни.

Стюардът остави подноса на масичката, усмихна се и му посочи банята. Хуан надникна в нея. Мраморна баня за римски император, каквито бе виждал по телевизията. Стюардът му обясни с жест, че всичко е изцяло на негово разположение — душ, тоалетна, комплект за бръснене, всичко. После излезе.

Заварчикът изглежда шунката с яйца, сока, препечените филийки, конфитюра и кафето. Ароматът им напълни устата му със слюнка. Сети се, че сигурно са го държали упоен, може би... отровен. И какво от това? И без това можеха да правят с него каквото си искат.

Седна и започна да яде. Извика в съзнанието си последния си спомен — как полицаят му каза да слезе от колата, железните ръце около гръдния му кош, задушавачката кърпа, натисната върху носа и устата му, усещането, че пропада в небитието. Нямаше никакви съмнения защо е всичко това. Нали работеше за Картела. Но как бяха разбрали?

Когато свърши с яденето, отиде в банята, използва тоалетната, взе душ и се избърсна. Чисто нови кърпи, скъп афтьршейв... Беше израсъл с мисълта, че всички американци са червиви с пари. Май беше вярна.

Когато се върна в спалнята, там го чакаше мъж: възрастен, побелял, среден на ръст, жилав. Усмихна му се приятелски — американски приятелски — и каза на испански:

— Hola, Juan. Que tal? — Здравей, Хуан. Как си? — Me llamo Cal. Hablamos un ratito. — Аз съм Кал. Да поговорим.

Номера, естествено. Чакаше го изтезание. И все пак седнаха удобно и американецът му обясни какво се е случило. Разказа му подробно за отвличането, за запаления форд, за трупа зад волана. Обясни му за идентифицирането на трупа по портфейла, ръчния часовник, пръстена и медальона.

— А жена ми и синът ми? — попита намръщено Кортес.

— Ами... съкрушени са. Смятат, че са погребали теб. Искаме да ги доведем, за да се съберете.

— Да се съберем? Тук?

— Хуан, приятелю, приеми действителността. Не можеш да се върнеш. Картелът няма да повярва на нито една твоя дума. Сигурен съм, че знаеш как постъпват с хората, които смятат, че са минали на наша страна. И със семействата им. В тези неща те са като животни.

Кортес потрепери. Знаеше прекрасно. Не беше виждал с очите си резултата, но бе чувал. Беше чувал и беше треперил. Отрязаните езици, бавната смърт, ликвидирането на цялото семейство. Разтрепери се при мисълта за Ирина и Педро. Американецът се наведе напред.

— Приеми реалността. Сега си тук. Дали сме постъпили правилно, или неправилно — вероятно неправилно, — вече е без значение. Тук си и си жив. А Картелът е сигурен, че си мъртъв. Дори са изпратили свой човек на погребението.

Декстър извади от джоба си DVD, включи плазмения телевизор, вкара диска и натисна бутона на дистанционното. Филмът явно бе заснет от оператор на покрива на някой от високите жилищни блокове на километър от гробището, но разделителната способност бе отлична. Дори с варио.

И Хуан Кортес стана свидетел на собственото си погребение. Снимащият се бе съсредоточил върху лицето на ридаещата Ирина, придържана от един съсед. И на сина му Педро. На отец Исидро. На мъжа отзад — мъж с черен костюм, вратовръзка и очила, — изпратения по заповед на Дона наблюдател. Филмът свърши.

— Сам виждаш — каза американецът и хвърли дистанционното на леглото. — Не можеш да се върнеш. Но и те не могат да дойдат. Хуан Кортес умря в онази пламтяща кола. Това е важният факт. Сега трябва да останеш при нас, тук в Щатите. И ние ще се погрижим за теб. Няма да ти направим нищо лошо. Имаш думата ми, а аз държа на думата си. Естествено, ще трябва да ти сменим името, а в бъдеще може да се наложат и някои други малки промени. При нас има нещо, което се нарича Програма за защита на свидетелите. Ти ще влезеш в тази програма... Ще станеш нов човек, Хуан Кортес, с нов живот на ново място, с нова работа, нов дом, нови приятели. Всичко около теб ще е ново.

— Но аз не искам да е ново! — отчаяно извика Кортес. — Искам си стария живот.

— Не може, Хуан. Старият ти живот приключи.

— А жена ми и синът ми?

— Защо не ги приемеш в новия си живот? В тази страна има много места, където слънцето грее точно както в Картахена. Тук има стотици и хиляди колумбийци, законни имигранти, които вече са се адаптирали и са щастливи.

— Но как могат те да...?

— Ние ще ги доведем. Педро ще порасне тук. Какъв би станал в Картахена? Заварчик като теб? Да ходи всеки ден да се поти на дока? Тук, след двайсет години, може да стане всякакъв. Доктор, адвокат, защо не и сенатор?

Колумбийският заварчик го гледаше зяпнал.

— Педро... синът ми... сенатор?

— Защо не? Тук всеки може да стане всякакъв. Наричаме го американската мечта. Само че за да стане това възможно, ни е нужна помощта ти.

— Но аз нямам какво да предложа.

— О, имаш, приятелю. Тук, в моята страна, онзи бял прах унищожава живота на млади хора като твоя Педро. Пристига в кораби, скрит на такива места, които не сме в състояние да открием. Знаеш какви кораби, Хуан — кораби, на които си работил ти... Виж, сега трябва да тръгвам. — Кал Декстър стана и потупа Кортес по рамото. — Обмисли нещата. Пусни пак филма. Ирина тъгува за теб. Педро плаче за татко си. Всичко може да се развие прекрасно за теб, ако ги доведем и се съберете. И това срещу няколко имена. Е, ще се върна след двайсет и четири часа. Ти, за жалост, трябва да останеш тук. Заради собствената ти безопасност. Да не те види някой, който не трябва. Малко вероятно е, но не е изключено. Така че стой тук и мисли. Хората ми ще се грижат за теб.

Трамперът „Сиди Абас“ никога нямаше да спечели никакви награди за красота, но пък и цялата му стойност като търговски морски съд беше нищо в сравнение с осемте бали в трюма му.

Беше излязъл от либийския залив Сирт и се насочваше към италианската провинция Калабрия. Противно на онова, което си мислят туристите, Средиземно море често е доста бурно. Огромните вълни на мощна буря заблъскаха ръждясалия кораб, който с мъка си проби път източно от Малта към „пръстите“ на италианския полуостров.

Осемте бали бяха карго, разтоварено преди месец с пълното съгласие на пристанищните власти в Конакри, столицата на другата Гвинея, от по-голям товарен кораб, дошъл от Венесуела. От тропическа Африка каргото бе извозено с камиони на север, беше прекосило саваната и бе преминало през нажежените пясъци на Сахара. Пътуването бе непосилно за обикновен шофьор, но коравите типове, които шофираха тези автовлакове, бяха свикнали на всякакви неслоди.

Те прекарваха огромни платформи и ТИР-ове час след час и ден след ден по осеяни с дупки пътища и по пясъчни коловози. На всяка граница и митница имаше протегнати за пари ръце и спуснати бариери, които се вдигаха едва когато подкупните служители извърщаха поглед, та задните им джобове да се издуят от навити на рула едри банкноти в евро.

Отне цял месец, но с всеки метър приближаване към Европа стойността на всеки килограм в осемте бали нарастваше все по-близо до астрономическите цени по улиците. И в крайна сметка автовлаковете спряха със скърцане на спирачките до пращна крайпътна закусвалня в покрайнините на големия град, който беше истинската им дестинация.

По-малки камиони и стари пикапи поеха балите и ги откараха до шумно рибарско селище, състоящо се от няколко сгъсени една в друга кирпичени къщи на брега на море, в което рибата почти бе изчезнала и където край порутен кей чакаше трампер като „Сиди Абас“.

Беше април. Трамперът щеше да потегли по последната отсечка на дългия път до калабрийското пристанище Джоя, намиращо се изцяло под контрола на ндрангета. В тази точка собствеността щеше да се смени. Алфредо Суарес в далечната Богота щеше да е свършил работата си и оттук нататък самобитното „почтено общество“ щеше да поеме нещата. Дългът от 50% щеше да се изплати, а огромната печалба щеше да се изпере през италианската версия на „Банко Гузман“.

От Джоя, само на няколко километра от офиса на държавния прокурор в столицата Реджо ди Калабрия, осемте бали, разпределени вече на много по-малки пакети, щяха да поемат на север към италианската столица на кокаина Милано.

Но капитанът на „Сиди Абас“ нито знаеше това, нито се интересуваше. Той просто бе много доволен, когато подмина мола на Джоя и неспокойното море се намести между кърмата и пристанището. Нови четири тона кокаин бяха стигнали до Европа и на хиляди мили отгук Дона щеше да е много доволен.

В своя удобен, но самотен затвор Хуан Кортес бе изгледал записа неколkokратно и се разплакваше всеки път, щом видеше измъчените лица на жена си и сина си. Копнееше да ги зърне отново, да прегърне сина си, да си легне при Ирина. Но знаеше, че янкито е прав — нямаше начин да се върне там. Дори да откажеше да сътрудничи и да им изпратеше само съобщение, че е жив, това щеше да означава подписване на смъртната им присъда... или още по-лошо.

Така че когато Кал Декстър дойде, заварчикът се съгласи.

— Само че имам условия — добави. — Ще си спомня кои са корабите, когато целуна жена си и прегърна сина си. Дотогава няма да кажа нито дума.

Декстър се усмихна.

— Не съм искал нищо друго. Сега обаче ни чака работа.

Дойде специалист по звукозапис и направи запис. Технологията не беше нова, но и Кал Декстър не бе новак, както понякога се шегуваше. Предпочиташе стария „Пърлкордър“ — малък, надежден и с толкова миниатюрен микрофон, че можеше да бъде скрит почти навсякъде. Направиха и снимки: Кортес с лице към камерата, държащ брой на в-к „Маями Хералд“ с ясно видима дата, после снимаха родилното петно на заварчика на дясното му бедро — петното приличаше на светлорозов гушер. Щом събра нужните му доказателства, Декстър си тръгна.

Джонатан Силвър започваше да губи търпение. Беше поискал отчет за текущото състояние, но Деверо бе проявил вбесяваща уклончивост, въпреки че началникът на кабинета неуморно го бомбардираше с искания.

Иначе официалните органи на реда и закона продължаваха работата си както обикновено. Огромни средства на данъкоплатците

бяха заделени за справяне с проблема, но нещата се бяха влошили.

Непрестанно някой някъде биваше залавян и пресата гърмеше с тонове и цени — винаги уличната цена, а не тази по време на транспорта, понеже беше много по-висока.

Но в Третия свят задържаните кораби чудотворно вдигаха котва и изчезваха в морето; обвинените екипажи плащаха гаранциите си и повече никой не ги виждаше; а най-лошо от всичко — конфискуваният кокаин се „изпаряваше“ необяснимо още в охраняваните складове и търговията продължаваше с пълна сила. На обезсърчените „пчелички“ в УБН им се струваше, че всички са подкупени. Тъкмо това беше същността в оплакването на Силвър.

Мъжът, който вдигна телефона в дома си в Александрия, докато нацията се подготвяше за великденската ваканция, остана ледено учтив и отказа да отстъпи дори и сантиметър.

— Приех задачата миналия октомври — напомни той. — Казах, че ми трябва девет месеца за подготовка. Когато му дойде времето, нещата ще се променят. Весели празници. — И затвори.

Силвър бе вбесен. Никой не си позволяваше да се държи с него така. Никой... изглежда, с изключение на Кобрата.

Кал Декстър се върна в Колумбия отново през ВВБ в Маламбо, като този път, с помощта на Деверо, използва самолета за шефовете на ЦРУ. Не ставаше дума за някакъв по-голям комфорт, а за бързина. Нае кола в съседния град и отпътува за Картахена. Сега беше без поддържащ екип. Има моменти и места, когато и където успехът идва само с потайност и бързина. Потрябваха ли му мускули и огнева мощ, значи щеше да се е провалил.

Макар Кал да бе виждал сенъора Кортес на прага на дома им да целува съпруга си, когато го изпращаше на работа, тя никога не го бе виждала. Беше Семана Санта^[2] и квартал Лас Флорес бе в трескави приготовления за Великден. Освен номер 17.

Кал мина през района няколко пъти в очакване да се стъмни. Не искаше да паркира до тротоара от страх да не привлече вниманието на някой бдителен съсед, който да съобщи в полицията за подозрителна кола. Но искаше да види светването на лампите преди пускането на пердетата.

В алеята пред дома нямаше кола, което означаваше, че няма гости. Щом лампите светнаха, можа да види какво става вътре.

Сеньора Кортес и момчето бяха сами.

Кал Декстър позвъни. Отвори му синът — мургав юноша, когото познаваше от филма с погребението. Не се усмихваше. Дори се беше намръщил.

Декстър извади полицейска значка, показва я за момент и я прибра.

— Teniente Delgado, Policia Municipal — представи се той на момчето. Значката всъщност бе копие на значка на полицията в Маями, но хлапето нямаше как да знае това. — Мога ли да говоря с майка ти?

И му спести колебанията, като се вмъкна покрай него в антрето.

— Mama, esta un oficial de la policia.

Сеньора Кортес излезе от кухнята, бършеше ръцете си с кърпа. Лицето ѝ бе подпухнало от плач. Декстър се усмихна състрадателно и посочи към дневната. Държеше контрола над ситуацията толкова здраво, че тя без замисляне го покани да влезе. Когато седнаха и синът ѝ защитнически се изправи до нея, Декстър се наведе напред и ѝ показва паспорта си. Американски паспорт.

Посочи орела на корицата и герба на Съединените щати.

— Не съм колумбийски полицаи, сеньора. Както виждате, американец съм. Сега искам да се подготвите за шок. И синът ви също. Става дума за съпруга ви — Хуан. Той не е мъртъв и в момента се намира във Флорида.

Жената го гледаше, сякаш не разбираше смисъла на думите му. После вдигна ръцете към устата си и ахна.

— No se puede! — Не може да бъде. — Видях трупа му...

— Не, сеньора, видели сте трупа на друг човек. Обгорял до неузнаваемост. И сте видели часовника на Хуан, портфейла му, медальона му и пръстена му с монограм. Личните му вещи. Но тялото не е неговото, а на беден скитник. Хуан е при нас във Флорида. Изпрати ме да ви взема. И двамата. Ето...

И извади три снимки от вътрешния си джоб. От тях, съвсем жив, гледаше Хуан Кортес. Втората снимка го показваше да държи брой на „Маями Хералд“ с ясно различима дата. Третата показваше родилното му петно. И тя беше най-убедителната, защото никой друг не можеше да знае за него.

Сеньора Кортес отново заплака.

Момчето първо дойде на себе си. И се разсмя.

— Papa esta en vida. — Тате е жив.

Декстър извади касетофона, натисна копчето и в малката стая се разнесе гласът на „мъртвеца“:

— Моя най-скъпа Ирина, мила моя. Педро, сине. Това наистина съм аз...

Записът завършваше с лична молба Ирина и Педро да съберат по един куфар с най-скъпите си неща, да се сбогуват с номер 17 и да тръгнат с американеца.

Последва час на пълен хаос, на тичане през плач и сълзи насам-натам, на събиране на вещи, на избиране, отхвърляне и подреждане. Сеньората написа под диктовка писмо и го остави за съседите, затиснато с ваза на масата в трапезарията. В него обясняваше, че с Педро са решили да емигрират и да започнат нов живот.

В самолета на път за Флорида Декстър ѝ обясни, че близките им съседи ще получават от нея писма, изпратени от Флорида, в които ще пише, че си е намерила работа като чистачка, че е добре и в безопасност. Ако някой дойдеше да се поинтересува лично, щяха да му покажат писмата. На тях щеше да има валиден пощенски щемпел, но щяха да са без обратен адрес. Никога нямаше да я открият. После кацнаха в „Хоумстед“.

Срещата във ВИП апартамента беше бурна и отново се проляха сълзи. После, верен на думата си, Хуан Кортес започна да пише. Може и да нямаше кой знае какво образование, но за сметка на това се радваше на феноменална памет. Затваряше очи, припомняше си конкретна година и написваше име. И следващо. И ново...

Когато свърши и увери Декстър, че не съществува нито един друг кораб, на който да е работил, списъкът му се състоеше от 78 имена. И поради факта че на всеки от тях бе изработил свръхтайно отделение, всеки от тези кораби контрабандираше кокаин.

[1] Маркус Йоханес Волф (Миша) (1923–2006) — ръководител на Главното разузнавателно управление на ГДР (Външно разузнаване на Щази) — Б.пр. ↑

[2] Страстната седмица (исп.) — Б.пр. ↑

Кал Декстър имаше късмет, че социалният живот на Джереми Бишоп бе сравним с оживлението сред бомбардировка. Бишоп беше прекарал Великден в имитация на веселие в провинциален хотел, така че когато Декстър извинително спомена, че има спешна задача, изискваща компютърният гений да си седне на едното място, за него това прозвуча като лъч светлина в дъждовен ден.

— Разполагам с имената на няколко кораба — обясни Декстър, — всъщност доста повече, цели седемдесет и осем. Трябва да знам всичко за тях. Колко са големи, какво пренасят, кой е собственикът им — ако е възможно, защото може да е фиктивна компания. Трябват ми и транспортните им агенти, текущият им чартър и — най-важно от всичко — местонахождението им в момента. Опитай да се представиш за транспортна компания или поне виртуална такава, която разполага с карго за спешно транспортиране. Поинтересувай се с кой транспортен агент да се свържеш. Щом проследиш някой от корабите, се отказваш под някакъв претекст: неподходящ тонаж, неподходящо място, невъзможност за незабавно наемане — каквото и да е, Само ми кажи къде се намират и как изглеждат.

— Мога да направя нещо по-добро — увери го щастливият Бишоп. — Вероятно ще мога да ти дам снимка на всеки кораб.

— Снимка отвисоко?

— Отвисоко... това отгоре ли означава?

— Аха.

— Това не е ъгълът, под който обикновено се изобразяват корабите.

— Пробвай все пак. И се съсредоточи върху установените маршрути между Западните и Южните Кариби и пристанищата в Щатите и Европа.

През следващите два дни Джереми Бишоп не откъсна поглед от екраните, в резултат на което откри 12 от корабите в списъка на Хуан Кортес и предаде на Декстър установеното до момента. Всички кораби

се намираха в Карибския басейн и или го напускаха, или навлизаха в него.

Декстър знаеше, че някои от интересуващите го кораби никога няма да излязат в никакъв списък на търговското мореплаване. Това бяха очукани стари рибарски шхуни или трамperi под тонажа, който интересуваеше търговските кораби. Намирането на корабите именно в тези две категории бе трудната, но критично важна задача.

Големите търговски кораби можеха да бъдат оставени на митниците. Напълно възможно бе те да вземат товари кокаин в открито море, като не бе изключено и да се освобождават от него по същия начин. Но те нямаше да се изплъзнат, ако специално обучените кучета надушеха следи от кокаин в тайните скривалища на бордовете им, което вероятно щеше да се случи.

Корабите, довели до отчаяние Тим Менхайър и неговите аналитици в Лисабон, бяха по-дребните контрабандисти, измъкващи се от скритите в гъста растителност устия и хвърлящи котва на дървените кейове по западноафриканското крайбрежие. Оказа се, че 25 от корабите в списъка на Кортес са регистрирани в „Лойдс“. Останалите обаче бяха „под радара“.

И все пак изваждането от обращение на 25 кораба щеше да отвори голяма пробойна в транспортния резерв на Картела. Но все още не. Кобрата не беше готов.

TR-1 обаче вече бяха готови.

Майорът от бразилските военновъздушни сили Жоао Мендоса кацна на „Хийтроу“ в началото на май. Кал Декстър го посрещна на митническия контрол, Терминал 3. Разпознаването не бе проблем — Кал бе запомнил лицето на бившия летец изстребител.

Майор Мендоса бе резултат на дълго и изчерпателно търсене, проведено преди половин година. В един момент Декстър бе на обяд в Лондон с бившия началник-щаб на Кралските военновъздушни сили, който сериозно се замисли над зададения му основен въпрос.

— Не мисля — каза накрая. — Просто ей така? Изневиделица? Без предупреждение? Според мен на нашите няма да им допадне особено. Ще имат проблем със съвестта. Не мисля, че мога да ви препоръчам някого.

Подобен отговор Декстър вече бе получил от един генерал-лейтенант от запаса на американските ВВС, който бе летял на „F-15

Орел“ по време на Първата война в Залива.

— Но имайте предвид — подхвърли на раздяла англичанинът, — че има едни военновъздушни сили, чиито пилоти ще свалят в небето контрабандист на кокаин, без да им мигне окото. Бразилските.

Декстър бе проучил общността на бразилските пилоти от запаса в Сао Пауло и се бе натъкнал на Жоао Мендоса. Мендоса беше 45-годишен и бе летял на „F5E Тигър“, преди да излезе в запас, за да помогне на бизнеса на застаряващия си баща. Но усилията му се бяха оказали напразни — икономическата криза, развихрила се през 2009 година, бе помела компанията.

Липсата на търсени на пазара умения бе накарала Жоао Мендоса да приеме работа в офис и да съжали за решението си да престане да пилотира. Освен това той още страдаше за по-младия си брат, когото сам бе отгледал след смъртта на майка им и поради дългия работен ден на баща им. Докато пилотът бе живял в базата си на север, младежът бе попаднал в лоша компания и бе умрял от свръхдоза. Жоао не бе забравил това и в никакъв случай не се бе примирил с него. А и предложеното му заплащане бе фантастично.

Декстър взе кола под наем и откара бразилеца на север към равнините край Северно море, които през Втората световна война бяха особено подходящи за бази на бомбардировачи поради липсата на хълмове и близостта до източния бряг. Скамптън бе една от тези бази. По време на Студената война тук бе домът на поне част от ескадрилата V-форс, пренасяща атомните бомби на Великобритания.

Към 2011 година тук се бяха настанили няколко нямащи нищо общо с армията фирми, сред които и група ентусиасти, заели се бавно да реставрират два самолета „Блекбърн Буканиър“. Бяха докарали самолетите до състояние да ускоряват по пистата, но все още не можеха да ги издигнат във въздуха. Срещу възнаграждение, решаващо всичките им други проблеми, ентусиастите се бяха съгласили да зарежат работата си и да се заловят с трансформирането на южноафриканския „Бук“, на който Гай Досън бе долетял от Тъндър Сити преди четири месеца.

Повечето хора в групата никога не бяха припарвали до бързолетящи реактивни самолети, защото бяха основно монтьори, механици, електротехници и инженери, поддържали буканиърите по времето, когато тези самолети продължаваха да са на въоръжение във

флота и в Кралските ВВС. Повечето бяха местни хора, пожертвали уикенди и вечери, за да върнат във въздуха двата запазени ветерана.

Декстър и Мендоса преспаха в едновременно странноприемница, стара крайпътна пивница за почивка на преминаващи междуградски рейсове, с тъмни стаи с нисък гредоред и бумтящи в камината пънове, с окачени по стените сбруи и репродукции на ловни сцени, които очароваха бразилеца. На сутринта отидоха до Скамптън, за да се запознаят с екипа — 14 души, наети до един от Декстър с парите на Кобрата, които с гордост показаха на новия пилот какво са направили.

Основната промяна бе монтирането на оръдията. През Студената война буканиърът бе носил на борда си муниции, подходящи за лек бомбардировач или за атакуване на кораби. Макар да си оставаше боен самолет, полезният товар представляваше страховит арсенал от бомби и ракети, в това число и тактически атомни бомби.

Във версията, която Мендоса огледа онзи пролетен ден в пронизвания от студено течение хангар в Линкълншир, целият този полезен товар бе превърнат в резервоари за гориво, което даваше на самолета невъзможен до този момент за него обseg. С едно изключение.

Макар по замисъл самолетите „Буканиър“ да не бяха изстребители прехващачи, екипът бе получил недвусмислени инструкции — на него трябваше да се монтират оръдия.

Под всяко крило, на пилоните, които някога поддържаха подвесните контейнери с ракети, бяха занитени оръдейни блокове. Всяко крило бе въоръжено с две 30-милиметрови оръдия „Адън“, чиято огнева мощ бе достатъчна, за да унищожи всичко, срещу което стрелят.

Задната кабина още не бе преоборудвана. Скоро там щеше да бъде монтиран още един допълнителен резервоар и свръхмодерен комуникационен комплекс. Пилотът на този „Бук“ никога нямаше да има зад себе си радио оператор и вместо това щеше да чува в ушите си достигащ от хиляди километри глас, който да му нашепва къде точно да открие своята цел. Но първо тук щеше да се качи инструкторът.

— Красив е — прошепна Мендоса.

— Радвам се, че ви харесва — разнесе се глас зад него. Той се обърна и видя слаба четирийсетинагодишна жена. Тя му подаде ръка.

— Аз съм Колийн, вашият инструктор във връзка с модификацията.

Капитан трети ранг Колийн Кек никога не се бе качвала на „Бук“ — във времената на буканиърите във флотската авиация не бе имало жени пилоти. Тя бе постъпила във флота по принуда и оттам я бяха прехвърлили във ВВС. След като бе придобила права за хеликоптерен пилот, най-сетне бе постигнала мечтата на живота си — да лети на изстребители. След 20 години служба се бе уволнила и сега ѝ бе хрумнало да се присъедини към ентузиастите. Бивш пилот на „Буканиър“ ѝ бе помогнал да се преквалифицира за този тип самолет, преди да е остарял до степен да не може да лети.

— Очаквам го с нетърпение — отвърна Мендоса и се усмихна.

Върнаха се в странноприемницата и обядваха — плащаше Декстър. Обучението започваше на следващия ден. Майор Мендоса и шестчленният му екип по поддръжката, който щеше да го съпроводи до остров Фого, бяха нужни на Декстър за последния ден на юни, така че той замина за Вашингтон навреме за следващата група идентификации от Джереми Бишоп.

TR-1 рядко се споменава и още по-рядко може да се види. Това е невидимият наследник на прословутия шпионски самолет U-2, на който Гари Пауърс е свален над Сибир през 1960 година, но който въпреки това впоследствие е използван, за да се открият съветските ракетни бази, построени в Куба през 1962 година.

По време на Войната в Залива от 1990/91 година TR-1 е основният шпионски самолет на Америка, способен да лети по-високо и по-бързо от всички други и да носи камери, които могат да предават изображение в реално време. Декстър бе поискал да заеме един TR-1, който да оперира от американската база в Пенсакола, и той току-що бе пристигнал. Започна работа през първата седмица на май.

С помощта на неуморния Бишоп Декстър бе открил корабен конструктор, притежаващ таланта да идентифицира почти всеки кораб от почти всякакъв ъгъл. Конструкторът почна работа с Бишоп на последния етаж на склада в Анакостия, докато под краката им се трупаха одеяла за страдащите в Третия свят.

Обсегът на TR-1 достигаше Карибския басейн с презареждане при необходимост в Маламбо, Колумбия, или някоя от американските бази в Пуерто Рико. Шпионският самолет изпращаше снимки с висока

разделителна способност на пристанища и заливи, задръстени с търговски кораби, както и снимки на кораби в открито море.

Въоръженият с лупа корабен експерт се взираше в изтегляните от Бишоп снимки и ги сравняваше с вече научените подробности за корабите от списъка на заварчика.

— Този — казваше от време на време и посочваше някой от десетките кораби в някое карибско пристанище — трябва да е „Селена“. — Или: — Ето го. Няма съмнение. Същите размери и без кранове. — И после поясняваше на объркания Бишоп: — Среден тонаж, една товарна стрела, монтирана на носа. Това е „Вирген де Валме“. Базиран в Маракайбо.

И двамата бяха експерти и като всички експерти не бяха способни да вникнат в специалността на другия. Но заедно постепенно идентифицираха половината от флотилията на Картела.

Никой не ходи на островите Чагос. Забранено е. Това са малка група коралови атоли в центъра на Индийския океан на две хиляди километра южно от полуостров Индостан.

Ако достъпът до архипелага беше разрешен, на островите — също като на Малдивите — можеше да има хотели, които да се възползват от тихите лагуни, целогодишното слънце и недокоснатите от човешка ръка коралови рифове. Вместо това на тях има бомбардировачи. И по-специално американски В-52.

Най-големият атол на групата се казва Диего Гарсия. Също като останалите, той е собственост на Великобритания, но е отдаден дългосрочно под наем на САЩ заедно с голямата ВВБ и станцията за зареждане на кораби с гориво. Това място е толкова забулено в секретност, че дори местните островитяни — напълно безобидни рибари — са преместени на другите острови и им е забранено да се връщат.

Онова, което се случи през зимата и пролетта на 2011 година на остров Игъл, беше британска операция, макар и платена частично от бюджета на Кобрата.

В крайбрежните води последователно хвърлиха котва четири кораба на РФА, натоварени с тонове оборудване. Военноморските инженери го използваха, за да построят малка колония.

Тя никога нямаше да стане курорт, но беше напълно обитаема. Имаше редици сглобяеми за ден бунгала. Изкопаха външни тоалетни. Сглобиха столова, към която имаше кухни, хладилници и инсталация за прясна вода чрез обезсоляване на морска. Всичко се захранваше от генератор.

Когато всичко бе завършено и готово за нанасяне, колонията можеше да подслони над 200 души, стига сред тях да имаше достатъчно инженери, готвачи и поддържащ персонал. Мислещите за всичко военни дори оставиха навес със спортни съоръжения, сред които маски, шнорхели и плавници. На когото и да предстоеше да бъде заточен тук, щеше поне да се гмурка из рифовете. На всичко отгоре имаше библиотека с книги на испански и английски.

За моряците и инженерите мисията в никакъв случай не можеше да се нарече изпитание. На хоризонта се виждаше Диего Гарсия — една мини-Америка в тропиците, където можеше да се намери очакваното от американските военнослужещи зад граница, т.е. всичко. Британските матроси пък бяха добре дошли и те с радост се възползваха от това. Единственото, което нарушаваше идилията на тропическия рай, беше постоянният рев на излитащите и кацащи в непрекъснати тренировъчни мисии бомбардировачи.

Остров Игъл имаше още една характеристика — намираше се на хиляда морски мили от най-близката континентална суша, наскредем гъмжащо от акули море, което го правеше невъзможно за бягство място.

Островите Кабо Верде са друго място, благословено с непрестанно слънце. Новото училище за летци на остров Фого бе официално открито в средата на май. Това отново стана с церемония. Министърът на отбраната пристигна със самолет от остров Сантяго, за да изиграе главната роля. За щастие на всички се говореше само на португалски.

След щателен подбор правителството бе избрало 24-ма млади кабовердци за кадети. Не всички от тях щяха да завършат с криле на петлиците, но трябваше все пак да има някакъв критерий за качествата им. Дузина инструктори за летене с „Тукано“ бяха пристигнали от Бразилия и дори се бяха строили в доста права редица. Друга дузина взети назаем от бразилските военновъздушни сили инструктори стояха изпънати в стойка „мирно“. Единственият отсъстващ беше командирът

на школата, някой си майор Жоао Мендоса. Оказа се, че бил задържан някъде по служба и щял да се присъедини към подчинените си в рамките на месец.

Не че това имаше особено значение. Първите трийсетина дни така или иначе щяха да бъдат прекарани в класните стаи и в опознаване на машината. Информираният за тези подробности министър кимна важно и одобрително. Нямаше нужда да му се обяснява, че майор Мендоса ще кацне със собствения си самолет — разкош, който той вече можеше да си позволи.

Ако бе научил за самолета — което не стана, — министърът може би щеше да разбере защо резервоарът за гориво JP8, използвано в тренировъчните полети, се намира на разстояние от резервоара за много по-лесно възпламенимото и нестабилно гориво JP5, нужно за полетите на по-бързите самолети на морската авиация. Но той дори не надникна в допълнителния хангар, издълбан в скалната твърд и скрит зад желязна врата. Казаха му, че е склад, и той загуби интерес.

В крайна сметка кадетите се нанесоха в общежитията, официалната делегация отлетя от острова, а на следващия ден започна учебният процес.

В действителност липсващият командир се намираше на 7000 метра височина над сивото Северно море, източно от английския бряг, в рутинен тренировъчен полет заедно със своя инструктор. Капитан Кек бе в задната кабина. Там нямаше дублиращи уреди, така че инструкторът бе поставен в ситуация на „пълно доверие“. Но пък можеше да следи точността на прихващане на въображаемите цели. И това, което виждаше, напълно я удовлетворяваше.

Следващият ден бе свободен, защото важният нощен полет бе планиран за следващата нощ. След което идваше ред на излитане с ракетен ускорител и стрелкова тренировка, целите за която щяха да бъдат ярко оцветени варели, плаващи в морето, хвърлени на предварително уговорени места от един от членовете на групата, който притежаваше рибарска лодка. Капитан Кек нямаше никакви съмнения, че „ученикът“ ѝ ще издържи с отличие. Не ѝ беше нужно много време, за да забележи, че пилотирането е в кръвта му и че в неговите ръце старият „Бук“ е като гмурец във вода.

— Излитал ли си някога с ракетен ускорител? — попита го тя след седмица в бунгалото за екипажа.

— Не, Бразилия е много голяма — пошегува се той. — При нас има предостатъчно място, за да си построим дълги писти.

— На твоя S2 никога не е бил монтиран ракетен ускорител, понеже самолетоносачите ни бяха достатъчно дълги — обясни тя. — Но в тропиците въздухът често е много горещ. Това води до загуба на мощност. А и този самолет е бил в Южна Африка, Трябва му малко помощ. Така че нямаме избор и трябва да монтираме ускорител. Уверявам те, че ще ти спре дъхът.

Така и стана. Механиците решиха, че безкрайно дългата писта на Скамптън е твърде къса за неподпомогнато излитане, и инсталираха малките ракети под опашната пета. Колийн Кек инструктира Мендоса за последователността при излитане.

Жоао Мендоса спря самолета в самото начало на пистата и изтегли ръчната спирачка до упор. Вдигна оборотите на двигателите „Спей“ на спирачки. В момента, когато усети, че спирачките започват да изпускат, ги освободи, подаде мощност на максимум и завъртя ключа на ракетите. В следващия миг помисли, че е ударен от влак в гърба. Буканиърът вирна нос като пришпорен жребец и се хвърли напред по пистата. Тя се стрелна под него и преди да се усети, Мендоса установи, че самолетът вече е във въздуха.

Без Кек да разбере, майор Мендоса прекарваше нощите си в изучаване на пачката снимки, изпратени му в странноприемницата от Кал Декстър. Те показваха пистата на Фого, конфигурацията на светлините при заход, дълбочината на навлизане над пистата при кацане откъм морето. Бразилецът вече нямаше никакви съмнения. Щеше да е фасулска работа.

Кал Декстър крайно внимателно бе разгледал трите модела безпилотни самолети, произвеждани от американците. Тяхната роля щеше да е критично важна в надвисналата война на Кобрата. В крайна сметка отхвърли „Рийпър“ и „Предатор“ и избра невъоръжения „Глобал Хок“. Все пак работата се състоеше в наблюдение и само наблюдение.

Като използва президентските пълномощия, дадени на Пол Деверо, той проведе дълги преговори с „Нортроп Груман“ — производителя на RQ-4. Вече му бе известно, че през 2006 година е разработена версия за ШИНАМОТ (широкообхватно наблюдение над

морска територия) и че американският флот е направил много голяма поръчка.

Нужни му бяха две допълнителни функционални възможности и получи уверения, че няма да има проблеми. Технологиата съществуваше.

На първо място му трябваше бордови компютър с голям обем памет за запис на изображенията, изпращани от шпионските самолети TR-1 в резултат на наблюдението на над 40 кораба в морето. Разделителната способност на изображенията трябваше да е 5 сантиметра на пиксел. После компютърът трябваше да сравни онова, което се виждаше долу, със записаното в паметта и да информира операторите — а те щяха да се намират далече в базата — при намиране на съответствие.

На второ място му трябваше средство за заглушаване на комуникациите, позволяващо на „ястреба“^[1] да обгърне кораба под него със зона с диаметър десет морски мили, в която не биваше да има никакви електронни комуникации.

Макар да не бе съоръжен с ракета, „RQ-4“ притежаваше всичко останало, от което Декстър се нуждаеше. Можеше да лети на 20000 метра височина, незабележим и безшумен за целта, която наблюдаваше. В слънце, дъжд, облаци и нощ можеше да огледа 100000 квадратни километра дневно, а икономичният разход на гориво му позволяваше да остава във въздуха до 33 часа. И за разлика от другите два модела можеше да лети със скорост 340 възела, много по-бързо от целите си.

Към края на май две от тези чудеса на технологията бяха изработени и предадени за нуждите на Проект „Кобра“. Единият бе конфигуриран да действа с център колумбийската крайбрежна база Маламбо, североизточно от Картахена.

Другият бе на остров Фернандо де Нороня край североизточния бряг на Бразилия. Всеки апарат бе скрит в съответната военновъздушна база далеч от любопитни погледи. По указание на Кобрата апаратите започнаха да дебнат от небето веднага щом бяха получени.

Макар да бяха под контрола на оператори във военновъздушните бази, сканирането се извършваше далеч от тях в пустинята Невада и по-конкретно в американската ВВБ „Крийч“. Тук непрестанно имаше

хора, които следяха ставащото на екраните. Някои оператори в тихите климатизирани контролни зали в „Крийч“ управляваха работата на „Предатор“-ите над Афганистан и планините по границата с Пакистан. Други се грижеха за „Рийпър“-ите над Персийския залив.

Всеки имаше гарнитура със слушалки и микрофон на гърлото, винаги готов да получи указания и да информира висшестоящите за появата на желана цел в зрителното поле. Концентрацията на тези хора бе абсолютна и затова смените им бяха къси.

Контролната зала в „Крийч“ олицетворява бъдещите войни.

Със сухия си хумор Кал Декстър даде на всеки патрулиращ „ястреб“ отличително име. Източният беше наречен „Мишел“ по името на Първата дама, а другият стана „Сам“ по името на съпругата на британския министър-председател.

Всеки от безпилотните самолети имаше своята задача. Тази на „Мишел“ бе да гледа надолу, да идентифицира и проследява всички търговски морски съдове, изброени от Хуан Кортес, а впоследствие открити и фотографирани от TR-1. „Сам“ трябваше да открива и съобщава за всичко напускащо по въздух или море брега на Бразилия между Натал и Белем, както и насочено на изток през Атлантика след пресичане на географска дължина 40° на курс към Африка.

И двата наблюдаващи екипа в „Крийч“, отговорни за двата „ястреба“, бяха в непрекъснат пряк контакт със запуснатия склад във вашингтонското предградие.

Летиция Аренал знаеше, че онова, което прави, не е хубаво и е в нарушение на стриктните указания на баща ѝ, но просто не можеше да се спре. Той ѝ бе наредил никога да не напуска Испания, но тя беше влюбена, а любовта не признава такова нещо като „нареждания“.

Доминго де Вега и бе направил предложение и тя го бе приела. Вече носеше на пръста си годежен пръстен. Но той или трябваше да се върне на работа в Ню Йорк, или щеше да я загуби, а рожденият му ден бе през последната седмица на май. Беше ѝ изпратил отворен билет с „Иберия“ до летище „Кенеди“ и я бе помолил да отиде при него, за да го отпразнуват.

Формалностите в американското посолство бяха нищожни, така че тя без проблем получи виза и раз решение от министерството на

националната сигурност.

Билетът ѝ беше за бизнес класа и тя се чекира на Терминал 4 практически без чакане. Пътната ѝ чанта получи етикет за „Кенеди“, Ню Йорк, и замина по конвейера за багажното отделение. Момичето изобщо не обърна внимание на мъжа с издута пътна чанта зад себе си.

Не знаеше, че чантата е пълна с вестници, нито допускаше, че той ще се изтегли веднага след като я видя да се насочва към проверката на пътниците и паспортния контрол. Не бе виждала инспектор Пако Ортега досега и никога повече нямаше да го види. Но той бе запомнил всички подробности в облика на багажа ѝ, както и дрехите, които тя носеше. Бяха я снимали с телеобектив от разстояние още когато бе слязла от таксито на идване в летището. И подробното ѝ описание щеше да бъде в Ню Йорк, преди да е излетяла.

И все пак, за да се избегнат евентуални изненади, Пако Ортега остана зад прозореца и изчака самолетът на „Иберия“ да се насочи срещу вятъра, да поспре за малко, а после с рев да се понесе по пистата към заснежените върхове на Сиера де Гуадарама и оттам над Атлантика. След това се обади в Ню Йорк на Кал Декстър.

Полетът мина без проблеми. На летището „посрещач“ в униформа на служител на летището следеше потока излизаци пътници. Прошепна две думи в мобилния си телефон, но никой не му обърна внимание. Хората непрекъснато говорят по телефоните си.

Летиция Аренал мина през паспортния контрол с дребната формалност по даване на пръстови отпечатыци и гледане в обектива на малка камера за разпознаване по ириса.

Щом я пуснаха, имиграционният служител се обърна и мълчаливо погледна един мъж в коридора, по който всички пътници отиваха към залата за митнически контрол. Мъжът му кимна и тръгна зад младата жена.

В този час трафикът бе натоварен, така че изнасянето на багажа се забави с двайсетина минути. В крайна сметка конвейерът за багаж се събуди за живот с изръмжаване и лентата започна да бълва куфари. Нейният не беше нито сред първите, нито сред последните, а някъде по средата. Видя го да се преобръща през отвора и разпозна яркожълтия етикет с името и адреса си — беше го сложила, за да ѝ е по-лесно да го открие.

Куфарът беше от моделите с твърд корпус и с колелца, така че тя метна чантата си през рамо и го задърпа към зеления канал. Беше преполовила разстоянието до изхода, когато един от лениво наблюдаващите митничари я привика с пръст. Случайна проверка. Никакви основания за безпокойство. Доминго щеше да я чака в залата за посрещане от другата страна на близката врата. Можеше да почака малко по-дълго.

Тя придърпа куфара си до масата, която ѝ посочи служителят; и го постави на нея. Ключалките бяха от нейната страна.

— Бихте ли отворили куфара си, мадам? — Подчертано вежлив. Тези хора винаги са крайно вежливи и никога не се усмихват или шегуват. Тя отключи двете ключалки и ги вдигна нагоре. Служителят завъртя куфара към себе си и повдигна капака. Видя дрехите ѝ отгоре и с ръка в ръкавица отметна най-горните. После спря. В този момент тя осъзна, че я гледа над ръба на вдигнатия капак. Предположи, че се готви да го затвори и да я пусне да си върви. Вместо това той я изглежда и каза с много студен глас: — Бихте ли ме последвали, мадам...

Но това не беше въпрос. Зад нея се материализираха едър мъж и набита жена със същите униформи. Ситуацията беше унизителна — останалите пасажери ги поглеждаха крадешком, докато се шмугваха покрай тях.

Първият митничар затвори капака, щракна ключалките, вдигна куфара за дръжката и тръгна пред нея. Без да продумат, другите двама я последваха. Първият мина през врата в ъгъла. Зад вратата имаше стая с маса в центъра и няколко съвсем обикновени стола до стените, по които нямаше картини. В два срещуположни ъгъла на тавана висяха камери. Митничарят сложи куфара на масата и нареди:

— Отворете отново куфара си, мадам.

Едва в този момент Летиция Аренал почувства, че нещо може да не е наред, но нямаше представа какво може да е. Отвори куфара и видя грижливо нагънатите си дрехи.

— Извадете дрехите си, ако обичате.

Проблемът се намираше под лепеното яке, двете памучни поли и няколкото нагънати блузки. Не беше голям, може би с размера на еднокилограмов пакет захар в магазина. Беше пълен с нещо, което приличаше на талк. И тогава тя осъзна случилото се като вълна на

прилошаване, удар в слънчевия сплит, безмълвен глас в главата ѝ, който изкрещя: „Не, не съм аз, това не е мое, някой го е сложил тук...“.

Яката жена я задържа на краката ѝ, но не беше от съчувствие, а заради камерите. Толкова придирчиви са нюйоркските съдилища към правата на обвиняемите и толкова зорко следят адвокатите на обвиняемите за дори нищожно отклонение от процедурата като основание за снемане на всякакви обвинения, че от бюрократична гледна точка не може да се пренебрегне дори най-нищожната формалност.

След отварянето на куфара и откриването на онова, което в този момент представляваше неидентифициран бял прах, Летиция Аренал попадна — какъвто е официалният жаргон — в „системата“. По-късно всичко това щеше да ѝ изглежда като размит в съзнанието ѝ кошмар.

Отведоха я в друга, по-добре обзаведена стая в комплекса на терминала. Там имаше цифрови записващи устройства. Дойдоха други хора. Тя не ги познаваше, но те бяха от УБН и ИМК — Имиграционния и митнически контрол на САЩ. Заедно с Митническата служба на САЩ това бяха трите институции, които я задържаха на различни основания.

Макар английският ѝ да беше добър, бе повикан преводач на испански. Прочетоха ѝ правата, така наречените права „Миранда“, за които никога досега не бе чувала. След всяко изречение я питаха: „Разбрахте ли, мадам?“. Въпреки вежливото обръщение изразенията им ясно показваха, че я презират.

Междувременно паспортът ѝ бе взет, изнесен от стаята и много подробно изследван. Куфарът и пътната ѝ чанта получиха същото внимание. Пакетът бял прах бе изпратен за анализ, който бе извършен извън сградата на летището, във външна химическа лаборатория. Никой не се изненада, когато се оказа, че прахът е чист кокаин.

Фактът, че беше „чист“, бе от особена важност. Малко количество „смесен“ прах може да бъде обяснено като „за лични нужди“. За килограм чист кокаин подобно извинение е невъзможно.

Поискаха от нея да се съблече чисто гола в присъствието на две жени. Взеха дрехите ѝ за изследване и ѝ дадоха да облече нещо като хартиен комбинезон. Квалифициран доктор — жена — извърши обстоен преглед на всичките ѝ телесни отвори, включително ушите. Към този момент Летиция вече плачеше неутешимо. Но попаднеш ли

веднъж в „системата“, излизане от нея няма. И всичко бе запечатано от камери, за да може да се използва като доказателство. Дори и най-арогантният адвокат нямаше да може да измъкне тази кучка.

Накрая старши служител на УБН я информира, че има правото да поиска адвокат. И подчерта, че още не е била разпитвана, значи правата ѝ по „Миранда“ не са били нарушени. Разплакана, тя каза, че не познава адвокати в Ню Йорк, и той ѝ обясни, че при това положение ще ѝ бъде назначен служебен адвокат, но това ще направи съдът.

Няколко пъти тя им каза, че годеникът ѝ я чака отвън. Казаха ѝ, че това е много важно, защото онзи, който я чака, би могъл да ѝ бъде съучастник. Малко по-късно ѝ казаха, че документите на всички посрещачи са били прегледани, но сред тях нямало Доминго де Вега. Така че или тя си го е измислила, или той е надушил нещо нередно и е избягал. На сутринта щели да проверят има ли изобщо пуерторикански дипломат с подобно име към мисията в ООН.

Тя настоя да им обясни всичко и се отказа от правото си да присъства адвокат. След това им разказа каквото ѝ бе известно, т.е. практически нищо. Не ѝ повярваха. Тогава ѝ хрумна една идея.

— Аз съм колумбийка. Искam да видя някой от колумбийското посолство.

— Сигурно имате предвид консулството, мадам. Само че сега е десет вечерта. Ще се опитаме да уведомим някого на сутринта.

Уточнението бе на агента от ФБР, макар тя да не знаеше това. Контрабандното внасяне на наркотици в Съединените щати е федерално, а не щатско престъпление, затова случаят бе поет от федералните власти.

Летище „Джон Кенеди“ е в източната част на Ню Йорк и по-конкретно в района Бруклин. Така че накрая, някъде към полунощ, Летиция Аренал бе преместена в арест на този район, за да изчака съдебно заседание на следващата сутрин.

На сутринта федералните се свързаха с колумбийското консулство. Но ако задържаната бе очаквала някакво съчувствие, я чакаше разочарование. Представителката на консулския отдел — жена със строг де лови костюм — бе намръщена. Случаят бе от онези, които дипломатите ненавиждат.

Жената изслуша обяснението абсолютно безстрастно и не повярва на нито дума от чутото. Но нямаше избор, освен да се свърже

с Богота и да поиска от външното министерство да се опита да издири адвокат на име Хулио Лус. Това бе единственото име, за което г-ца Аренал можа да се сети.

После се проведе първо слушане в съдебната палата, но неговата цел бе да се продължи мярката за задържане. Когато научи, че обвиняемата не е правно представена, съдията нареди да ѝ бъде намерен служебен защитник. Издирен бе едва дипломирал се младеж и на двамата бяха дадени няколко минути уединение в килията, преди да се върнат в съдебната зала.

Защитникът направи безнадеждно искане за освобождаване под гаранция. Искането бе безнадеждно, защото обвиняемата бе чуждестранно лице, без средства и без семейство, а престъплението, в което се обвиняваше, бе изключително тежко, така че прокурорът изясни, че са нужни следствени действия с цел да се установи дали обвиняемата не действа в съучастие с много по-голяма верига контрабандисти на кокаин.

Защитникът пледира, че съществува годеник, който е дипломат в ООН. Един от федералните подаде на прокурора бележка, той я прочете и отново стана, този път за да обясни, че в пуерториканската мисия към ООН няма и никога не е имало дипломат на име Доминго де Вега.

— Оставате го за мемоарите си, господин Дженкинс — изръмжа съдията. — Обвиняемата остава под арест. Следващият случай.

И стовари чукчето си. Летиция Аренал бе отведена разплакана. Така нареченият ѝ годеник, мъжът, когото обичаше, я бе предал.

Преди да я върнат в затвора, където се намираха килиите на предварителния арест, тя има последна среща с адвоката си, господин Дженкинс. Той ѝ предложи визитната си картичка.

— Можете да ми се обадите по всяко време, сеньорита. Имате това право. Не се налага да плащате нищо. Служебният защитник е безплатен за хора без средства.

— Не разбирате, господин Дженкинс. Скоро от Богота ще пристигне сеньор Лус. Той ще ме спаси.

Когато се върна с обществен транспорт в мизерния си офис в Службата за обществена защита, Дженкинс си помисли, че момичето има неизтощимо въображение — първо си измисля несъществуващия Доминго де Вега, а сега този Хулио Лус.

Но за втория бъркаше. Същата сутрин сеньор Лус получи от колумбийското министерство на външните работи обаждане, от което едва не получи сърдечен удар.

[1] „Хок“ (на английски hawk) означава „ястреб“ — Б.пр. ↑

Хулио Лус, адвокатът от Богота, кацна в Ню Йорк външно невъзмутим, но вътрешно крайно изплашен. След ареста на Летиция Аренал преди три дни той бе провел две дълги и вледеняващи кръвта срещи с един от най-жестоките мъже, които бе виждал.

Макар и преди да бе участвал с Роберто Карденас в заседания на Картела, те винаги се провеждаха под председателството на дон Диего, чиято дума беше закон и който изискваше от другите ниво на достойнство, съпоставимо с неговото.

Само че в стаята в някаква ферма на километри от други човешки същества Карденас бе забравил за всякакви задръжки. Изпаднал в бяс, той сипеше заплахи. Също като Лус, той нямаше никакви съмнения, че в багажа на дъщеря му е бъркано, и бе убеден, че поставянето на кокаина е дело на някое нищожество в товарното отделение на летище „Барахас“ в Мадрид.

Започна най-подробно да описва какво ще се случи на въпросния нещастник, когато го хване, и на Хулио Лус буквално му призля. Накрая двамата съчиниха историята, която щяха да представят на властите в Ню Йорк. И двамата не бяха чували за никакъв Доминго де Вега и съответно не можеха да си представят какво я е прихванало да лети за Америка.

Изходящата поща на затворниците в Щатите се цензурира и Летиция се бе въздържала да пише писмо. Единственото, което Лус знаеше, бе онова, което му бяха казали от външното министерство.

Обяснението на адвоката щеше да бъде, че младата жена е сирак и той ѝ е настойник. Бяха изработени документи, потвърждаващи това. Беше недопустимо да се използват пари, които можеха да се проследят до Карденас, затова Лус щеше да изтегли пари от сметката на собствената си фирма, а Карденас щеше впоследствие да му ги върне. Идеята бе Лус да пристигне в Ню Йорк, без да се безпокои за финансовата страна, да се срещне с повереницата си в затвора и да наеме най-добрия криминален адвокат, достъпен срещу пари.

Лус го направи, при това в същия ред. Очи в очи със своя сънародник, макар в ъгъла на стаята да седеше испаноговоряща служителка на УБН, Летиция Аренал изля историята си пред човека, когото бе срещала само на вечеря и закуска в хотел „Вия Реал“.

Лус се ужаси, но не от разказа за изкусително красивия псевдодипломат от Пуерто Рико, нито от невероятно тъпото ѝ решение да пренебрегне забраната на баща си да лети някога през Атлантика, а от предстоящия изблик на вулканична ярост, когато бащата чуеше всичко това от него — а той щеше да го чуе.

Адвокатът можеше да събере две и две и да получи четири. Фалшивият любител на изкуството „Де Вега“ явно бе част от базирана в Мадрид банда контрабандисти, използващи таланта му на жиголо, за да вербуват нищо неподозиращата млада жена да стане „муле“ и да внесе кокаин в Щатите. Лус изобщо не се съмняваше, че скоро след връщането му в Колумбия в Мадрид ще се изсипе цяла армия от испански и колумбийски главорези с единствената задача да намерят изчезналия „Де Вега“.

Глупакът щеше да бъде заловен, откаран в Колумбия, предаден на Карденас и оттам нататък дори Бог нямаше да може да му помогне. Летиция бе споделила, че в чантичката ѝ има снимка на годеника ѝ, а в апартамента си в Монклоа пази дори и по-голяма. Едно от първите неща, които Лус щеше да направи, бе да поиска връщане на чантичката и да организира вземането на по-голямата снимка от мадридския апартамент. Това щеше да подпомогне издирването на подбудителя на тази катастрофа. Лус смяташе, че младият контрабандист едва ли ще се крие от човешки поглед, защото не можеше да има представа какво иде по петите му, а само щеше да предполага, че е загубил един от товарите си.

Но изтезанията щяха да развържат езика му и той щеше да издаде името на онзи служител в багажното отделение на летището в Мадрид, който бе поставил пакета в куфара. Пълните му самопризнания щяха да принудят Ню Йорк да свали обвинението. Така смяташе Лус.

Само че по-късно в конфискуваната на летище „Кенеди“ чантичка нямаше да се намери никаква снимка, а онази в Мадрид отдавна бе изчезнала. Пако Ортега се бе погрижил за това. Но преди това бе ред на други неща. Лус нае услугите на г-н Боузман Бароу от

„Мансън Бароу“, смятан за най-добрия сред асоциацията на криминалните адвокати в Манхатън. Сумата, срещу която г-н Бароу се съгласи да зареже текущите си ангажименти и да прекоси реката, за да отиде в Бруклин, бе наистина впечатляваща.

Но когато на следващия ден двамата мъже поеха от затвора обратно към Манхатън, лицето на нюйоркчанина бе мрачно. Вътре в себе си той изобщо не бе мрачен, защото виждаше месеци наред работа на астрономичен хонорар.

— Сеньор Лус, ще съм брутално прям. Нещата не изглеждат добре. За себе си нямам никакви съмнения, че повереницата ви е била подмамена в катастрофална ситуация от контрабандист на кокаин, нарекъл се Доминго де Вега, и че изобщо не е съзнавала какво прави. Била е подлъгана. Случва се открай време.

— Това не е ли добре? — прекъсна го колумбиецът.

— Добре е, доколкото аз вярвам в това. И след като сте ме наели да я представлявам, ще го направя. Проблемът е, че не съм нито журито, нито съдията, а още по-малко съм УБН, ФБР или окръжната прокуратура. Много по-големият проблем е, че този Де Вега не само се е изпарил, а няма и намек от доказателство, че изобщо е съществувал.

Лимузината на адвокатската кантора минаваше по моста над Ист Ривър и Лус навъсено се бе загледал в сивата вода.

— Но не Де Вега е обработил багажа й — протестира той. — Трябва да има друг човек, онзи в Мадрид, който е отворил куфара й и е сложил в него пакета.

— Уви, това не ни е известно със сигурност — въздъхна манхатънският адвокат. — Може той да е манипулирал и багажа й. Или да е имал по някакъв начин достъп до багажното отделение, например като се е представил за служител на „Иберия“ или митничар с право на достъп. Нищо не пречи да е бил едно от двете. Следва да се запитаме колко присърце ще вземат мадридските власти задачата да откъснат от скъпоценните си ресурси с цел да се постигне освобождаването на лице, на което те несъмнено гледат като на контрабандист на наркотици.

Завиха по Ист Ривър Драйв в посока на зоната на комфорт на Боузман, а именно деловото сърце на Манхатън.

— Разполагам със средства — напомни Хулио Лус. — Мога да наема частни детективи от двете страни на Атлантика. Не съществуват

финансови ограничения.

Г-н Бароу изгледа събеседника си с лъчезарна усмивка. Съзнанието му вече рисуваше картината на новото крило на имението му в Хамптън. Да, нещата определено вървяха към проточване с месеци.

— На наша страна е мощен аргумент, сеньор Лус: напълно ясно е, че техниката за преглед на багажа на мадридското летище се е издънила.

— Издънила?

— Провалила се е, сработила е неправилно. В нашето параноично време целият багаж за Щатите следва да бъде прегледан с рентген още на летището, от което самолетът излита. Това е валидно с особена сила за Европа. Има сключени двустранни споразумения. Очертанията на подозрителния пакет е трябвало да бъдат забелязани още в Мадрид. На всичко отгоре там използват обучени кучета. Къде са били кучетата? Защо не са били по всички точки на възможна манипулация на багажа след чекирането му?

— Значи можем да поискаме обвиненията да паднат?

— По-скоро да пледираме бюрократична грешка. Опасявам се, че отпадането на обвинението е немислимо. Шансовете ни в съда, ако не изникне някое ново вещественно доказателство в нейна полза, не изглеждат добри. Никое нюйоркско жури няма просто да повярва на твърдение, че испанците са оплескали нещата на летището в Мадрид. Те ще гледат съществуващите доказателства, а не възраженията на защитата: пасажер от не къде да е, а от Колумбия, опит за промъкване през зеления канал, килограм чист колумбийски кокаин, море от сълзи. Опасявам се, че това е много, много често срещано. И на нюйоркчани вече започва да им писва от него.

Г-н Бароу предпочете да не споменава, че и неговото лично участие няма да изглежда много добре. Средните нюйоркчани са склонни да свързват олимпийските количества пари с кокаиновата търговия. Обикновено невинно „муле“ би било изоставено на грижите на службата за обществена защита. Но Бароу не искаше сам да предизвиква отстраняването си от случая.

— Какво следва? — поинтересува се Лус. Вътрешностите му отново започваха спазматично да се свиват при мисълта, че ще трябва лично да съобщи подобни новини на Роберто Карденас.

— Ами тя скоро ще се изправи пред федералния областен бруклински съд. Съдията няма да я освободи под гаранция. Това е сигурно. Ще бъде прехвърлена под арест във федерален съд на север в очакване на процеса. Не бих казал, че тези места са особено комфортни. Казахте ми, че е израсла не на улицата, а в лицей. Господи... Ще се сблъска с много агресивни лесбийки. Съжалявам, че трябва да го кажа, но се съмнявам, че в Колумбия е много по-различно.

— Dios mio — прошепна Лус. — И колко ще трябва да изтърпи там?

— Ами... не по-малко от шест месеца, опасявам се. Това време е нужно на кабинета на прокурора да подготви обвинението... все пак това е само един от многото случаи, които им висят на главата. Същото се отнася и до нас. А и вашите частни детективи ще трябва да се потрудат да изровят нещо.

Хулио Лус също предпочете да не бъде откровен. Той нямаше никакви съмнения, че неколцината частни детективи ще бъдат като невинни скаутчета в сравнение с армията корави мъже, които Роберто Карденас щеше да прати да открият унищожителя на дъщеря му. Но бъркаше. Кадренас нямаше да направи нищо подобно, защото дон Диего щеше да надуши. Дона не знаеше за тайната дъщеря, а Дона държеше да знае всичко. Дори Хулио Лус бе смятал, че се среща с приятелка на гангстера, а в пликовете носи издръжката ѝ. Имаше само един плах въпрос. Лимузината се носеше със свистене на гумите през дъжда и най-сетне спря пред луксозната административна сграда, в чийто мансарден офис се бе подслонила скъпата адвокатска кантора „Мансън Бароу“.

— Ако бъде намерена за виновна, сеньор Бароу... каква може да бъде присъдата?

— Трудно е да се каже, наистина. Зависи от уличаващите доказателства, ако бъдат представени такива, от качеството на моята адвокатска защита, от съдията. Но се опасявам, че обществената нагласа в момента е да се даде урок. Да се създаде възпиращ пример. Предполагам, че говорим за двайсетина години във федерален затвор. Слава богу, че няма родители, които да видят това!

Хулио Лус простена. Бароу го съжали.

— Разбира се, картината може коренно да се промени, ако тя се съгласи да стане информатор. Тук наричаме това „съдебно

споразумение“. УБН има практиката да сключва сделка срещу информация, която води до залавянето на по-едра риба. Ако разгледаме тази...

— Не може — изпъшка Лус. — Тя нищо не знае и е напълно невинна.

— Е, в такъв случай... много жалко.

Лус беше съвсем откровен. Единствен той знаеше с какво се занимава бащата на младата арестантка, но дори не можеше да си представи, че може да ѝ каже истината.

Май се изниза в юни. „Мишел“ безшумно се рееше в методична схема на контролиране на Източните и Южни Кариби, подобно на истински ястреб, използващ възходящите термални потоци във вечно търсене на жертва. И не му беше за пръв път.

През пролетта на 2006 година съвместна програма на военновъздушните сили и УБН изпрати един „Глобал Хок“ над Карибско море с база във Флорида. Това беше краткосрочна програма за демонстрация на възможностите за контрол над морското пространство. През краткото време на провеждането ѝ безпилотният самолет успя да прехване стотици морски цели. Резултатите бяха достатъчни да убедят флота, че ШИНАМОТ има бъдеще, след което бе направена голяма поръчка.

Но военноморските сили си представяха цели като руския флот, иранските канонерки и севернокорейските шпионски кораби. А УБН си мислеше за контрабандистите на кокаин. Проблемът беше, че през 2006 година „ястребът“ показва каквото можа, но никой не беше способен да разграничи виновните от невинните. Благодарение на талантливия заварчик Хуан Кортес сега властите разполагаха с имената и тонажите на регистрирани в „Лойдс“ товарни кораби. И то не няколко, а близо 40 на брой.

Във ВВБ „Крийч“, Невада, смени мъже и жени наблюдаваха екрана на „Мишел“ и на всеки 2–3 дни малкият ѝ бордови компютър правеше разпознаване чрез установяване на съответствието на предоставеното от Джереми Бишоп подреждане на палуба с истинската палуба на нещо движещо се там долу.

В такъв случай „Крийч“ се обаждаше в запуснатия склад в Анакостия и съобщаваше нещо от рода на:

— До „Кобра“: имаме кораб „Марипоса“, който излиза от Панамския канал в Карибско море.

Бишоп потвърждаваше и въвеждаше в компютъра подробностите за текущия курс на „Марипоса“. Карго за Балтимор. Възможно бе да е взел товар кокаин в Гватемала или в открито море. Или още не бе го получил. Можеше да откара кокаина направо в Балтимор или да го прехвърли нощем на моторница някъде из необятния мрак на залива Чесапийк. А можеше този път изобщо да не прекарва кокаин.

— Да уведоим ли митницата на Балтимор? Или крайбрежната охрана на Мериленд?

— Не още — беше отговорът.

Пол Деверо нямаше навик да обяснява на подчинените си. Запазваше логиката за себе си. Ако търсещите попаднеха веднага на тайника или дори се престореха, че го откриват благодарение на кучетата, два-три поредни подобни успеха щяха да се сторят твърде много на Картела, за да се примири с тях като игра на случайността.

Той не искаше да залавя карго или да предава на други готова информация за подобна операция, след като товарът достигнеше суша. Беше готов да остави на местните власти американските и европейски банди, занимаващи се с внос на кокаин. Целта му бе Братството, а тях ги „болеше“ само ако прехващането бе по море, преди смяната на собственика.

По навик, който си бе създал от времето на борбата срещу КГБ и наемните им убийци от сателитните държави, той изучи врага си крайно внимателно. Вярваше в мъдростта на Сун Дзъ, изразена в „Пин Фа“ — „Изкуството на войната“. Боготвореше древния китайски мъдрец, чийто многократно повтарян съвет бе „изучи врага си“.

Деверо знаеше кой оглавява Братството и бе изучил дон Диего Естебан — собственик на земя, джентълмен, католически учен, филантроп, властелин на кокаина и убиец. Знаеше за Дона, но Дона не знаеше нищо за Кобрата.

На другия край на Южна Америка, точно над бразилското крайбрежие, „Сам“ също патрулираше в стратосферата. Всичко, което виждаха камерите му, се изпращаше на екран в Невада и оттам се препредаваше до компютрите в Анакостия. Търговските кораби бяха много по-малко. Търговията с помощта на големи морски съдове, кръстосващи между Южна Америка и право на изток до Западна

Африка, бе нищожна. Всичко се фотографираше и макар имената на корабите да оставаха неразличими от височина 18000 метра, изображенията им се сравняваха с файловете на ОАМЦ в Лисабон, БНП към ООН във Виена и британската АТОП в Акра, Гана.

На пет съвпадения можеха да бъдат дадени имена от списъка на Кортес. Кобрата се вгледа в екраните на Бишоп и си обеща, че и тяхното време ще дойде.

Но имаше още нещо, което „Сам“ бе забелязал и записал.

Самолетите, напускащи бразилското крайбрежие, се насочваха на изток или североизток към Африка. Товарните сред тях не бяха много и не представляваха проблем. Но всеки профил се изпращаше в „Крийч“ и стигаше до Анакостия. Джереми Бишоп бързо ги идентифицираше по типа им и скоро започна да се оформя картина.

Много от тях нямаха обсег. И не можеха да прелетят разстоянието. Освен ако не бяха вътрешно модифицирани. Така че „Сам“ получи нови инструкции. Презаредиха го в базата на Фернандо де Нороня, след което той излетя, за да се съсредоточи върху по-малките самолети.

Наблюдавайки в обратна посока — все едно по спиците на велосипедно колело към главината, — „Сам“ установи, че почти всички такива самолети излитат от голяма естанция, навътре в страната спрямо град Форталеза. Карти на Бразилия от космоса, изпратените от „Сам“ изображения и дискретни запитвания в нотариалната агенция в Белем позволиха ранчото да бъде идентифицирано. Казваше се Боависта.

Американците пристигнаха първи, понеже ги чакаше най-дълъг курс. Дванайсет души се изсипаха в средата на юни на международното летище в Гоа, облечени като туристи. Ако някой се бе поровил из багажа им — а никой не прояви такова желание, — щеше да открие, че в резултат на забележително съвпадение и дванайсетимата бяха напълно правоспособни търговски моряци. В действителност това бе все същият екипаж от американския флот, докарал тук първоначално зърновоза, който сега бе преобразен в „Чесапийк“. Нает от Макгрегър рейс ги докара на брега, където се намираше корабостроителницата „Капур“.

„Чесапийк“ ги очакваше и понеже към корабостроителницата нямаше хотел, мъжете се качиха на кораба, за да си отспят. На

следващата сутрин започнаха двудневното запознаване с техниката.

Старшият офицер — а той бе и новият капитан — бе флотски капитан трети ранг, а първият му помощник — един ранг под него. Имаше двама лейтенанти, а останалите бяха от главен старшина надолу. Всеки специалист се съсредоточи в своята конкретна област: командния мостик, машинното отделение, камбуза, радиокабината, капаците на трюмовете.

Когато попаднаха в петте огромни трюма за зърно, моряците застинаха изумени. Долу имаше изцяло оборудвана казарма за специалните сили, разбира се, без илюминатори и дневна светлина, но за сметка на това напълно невидима отвън. Обясниха им, че по време на плаване в открито море нищо няма да налага излизането им на палубата. „Тюлените“ щяха да си готвят сами и пак сами щяха да се грижат за себе си.

Екипажът щеше да се настани в обичайните за всеки кораб помещения, които бяха по-просторни и по-комфортни, отколкото например на ескадрен миноносец.

Имаше каюта за гости с две койки, чието пред назначение засега оставаше неизвестно. Ако командирите на „тюлените“ пожелаеха да разговарят с мостика, можеха да го направят, като се придвижат под палубата през четирите разделящи трюмовете врати и едва тогава се качат в залата на командния мостик.

Не им казаха, понеже не се налагаше да го знаят — поне не засега, — защо трюмът при носа прилича на затвор. Но определено им бе показано как да свалят капаците над два от петте трюма, за да освободят достъпа до съдържанието им. Това упражнение щяха да провеждат многократно по време на дългия курс — отчасти, за да мине времето, отчасти, за да могат да го правят колкото може по-бързо дори и насън.

На третия ден Макгрегър — кожата му бе заприличала на древен пергамент — ги изпрати в морето. Беше застанал на най-издадения край на вълнолома, докато „Чесапийк“ се плъзгаше покрай него, с чаша кехлибарена течност в ръка. Беше готов да живее в жегата и маларията, пот и воня, но никога без поне няколко бутилки запас от дестилата на родните му Хебридски острови.

Най-краткият път до дестинацията би бил през Арабско море и Суецкия канал. Но за да се избегне евентуален неприятен контакт със

сомалийските пирати, действащи в района на Африканския рог, и понеже имаше време, се взе решение корабът да поеме на югозапад към нос Добра надежда и после на северозапад към срещата в морето край бреговете на Пуерто Рико.

Три дни по-късно пристигнаха и британците, за да приемат „Балморал“. Бяха четиринайсет души, всички от Кралския флот, и под ръководството на Макгрегър също преминаха през двудневния процес на запознаване. Тъй като американския флот е „сух“ в алкохолен смисъл, американците не бяха донесли със себе си евтин безмитен алкохол от летището. Наследниците на Нелсън обаче не са принудени да търпят подобни ограничения, така че отбелязаха срещата си с Макгрегър, като му донесоха няколко бутилки малцово уиски от Айлей — любимата му спиртоварна.

Накрая и „Балморал“ излезе в открито море. За него мястото на срещата беше по-наблизо — покрай нос Добра надежда и на северозапад към остров Асеншън, където далеч от сушата щеше да се присъедини към РФА, които щяха да докарат допълнението към екипажа, състоящо се от десантните части на СВМС, както и необходимото допълнително оборудване.

Когато „Балморал“ се скри зад хоризонта, Макгрегър събра малкото останало. Механиците и монтажниците отдавна си бяха отишли, а караваните им бяха прибрани от компанията, която ги бе отдала под наем. Старият шотландец живееше в последната оставена и беше на диета от уиски и хинин. На братята Капур беше платено още в началото от непроследима банкова сметка и те моментално бяха загубили всякакъв интерес към двата зърновоза, модифицирани в бази за водолазна работа. Корабостроителницата се бе върнала към обичайната си дейност, състояща се в разчленяване на кораби, пълни с токсични отпадъци и азбест.

Колийн Кек приклепна върху крилото на буканиъра и присви очи срещу вятъра. Голите равнини на Линкълншир не можеха да се стоплят дори през юни. Беше дошла да се сбогува с бразилеца, към когото се бе привързала.

До нея, в предната кабина на изстребителя-бомбардировач, седеше майор Жоао Мендоса и приключваше проверката по показанията на таблото. Седалката в задната кабина, където тя бе седяла в процеса на обучението му, вече беше демонтирана. На нейно

място имаше още един допълнителен резервоар и радио, чийто сигнал се подаваше направо в слушалките на пилота. Зад тях двата двигателя „Спей“ ръмжаха в режим на подгриване.

Когато вече нямаше смисъл да се чака повече, тя се наведе напред и го целуна бързо по бузата.

— Лек полет, Жоао — извика му. Той видя устните ѝ да се мърдат и се сети какво му е казала. Усмихна ѝ се и вдигна дясната си ръка в юмрук с изпънат палец. Свистящият вятър, ревящите двигатели и гласът от кулата в ушите му не позволява да чуе нищо.

Капитан Кек се плъзна от крилото и скочи на пистата.

Прозрачният капак от перспекс се плъзна напред и заключи пилота в неговия свят — света на щурвалната колона, лоста за управление на двигателя, уредите, прицела за стрелба, индикаторите за нивото на гориво и тактическият авионавигатор — ТАКАН.

Мендоса поиска и получи последно разрешение, рулира към пистата, спря пак, провери спирачките, освободи ги и се понесе напред. Секунди по-късно екипът във вана до пистата, дошъл да проследи излитането му, видя как 10-те тона реактивна тяга от двата „Спей“ издигнаха буканиъра в небето.

Поради направените модификации беше решено майор Мендоса да стигне до средата на Атлантика по различен маршрут. На португалските Азорски острови се намира американската ВВБ „Лажес“, дом на 64-та ескадрила, и Пентагонът — задействан по невидими канали — се бе съгласил да дозарежи с гориво „музейния експонат“, който очевидно се връщаше в Южна Африка. Прелитането на 1395 морски мили до базата явно нямаше да е проблем.

Мендоса пренощува в офицерския клуб в Лажес, за да може да излети към новия си дом на разсъмване. Излетя призори. Втората отсечка беше от 1439 морски мили до Фого, т.е. доста под обсега от 2200 мили.

Небето над Кабо Верде бе ясно. Той се спусна от височина 10000 метра и видя островите под себе си като на пощенска картичка. От 3000 метра височина килватерите на няколко моторници в морето изглеждаха като бели пера, потопени в синята вода. В южния край на групата, западно от Сантяго, различи стърчащия кратер на угасналия вулкан и свършващата в северозападната страна на скалата сребриста ивица на самолетната писта.

Спусна се още малко, като направи плавен заход над океана, така че вулканът да се вижда от лявата му страна. Знаеше, че има собствена радиопозивна и честота, както и че езикът няма да е португалски, а английски. Той беше „Пилигрим“, а кулата на Фого — „Прогрес“. Натисна бутона за предаване и се обади.

— „Пилигрим“, „Пилигрим“ вика „Прогрес“, чувате ли ме?

Отговори му глас, който познаваше. Гласът на един от шестимата от Скамптън, които щяха да са негов екип за техническа поддръжка. Приятелят му седеше в кулата за контрол на въздушното движение до кабовердския диспечер.

— Чуваме те на пет, „Пилигрим“.

Ентусиастът от Скамптън, друг запасняк, вербуван от Кал Декстър с парите на Кобрата, погледна през дебелото стъкло на ниската контролна кула, различи захождащия откъм морето „Буканиър“ и изрецитира указанията за кацане: ориентация на пистата, сила и посока на вятъра.

На триста метра Жоао Мендоса свали колесника, спусна задкрилките в положение за кацане и започна да следи спадането на скоростта и височината. При такава идеална видимост нямаше особена нужда от помощта на технологията — това беше летене, както бяха летели някога. На три километра от пистата изравни. Пяната на разбиващия се прибой се стрелна под него, колесникът докосна с леко чукване пистата при самия маркер — тя беше двойно по-къса от тези в Скамптън — и той плавно натисна спирачките. Не беше тежък с гориво и беше невъоръжен. Нямаше никакъв проблем.

Спря с двеста метра резерв и пред него се настани малък пикап: човекът в него му направи знак да го следва. Мендоса рулира встрани от терминала в посока на комплекса на училището за пилоти и най-сетне спря.

Заобиколиха го петимата от Скамптън, които бяха дошли тук преди него. Докато слизаше по стълбата, се разнесоха приветствени възгласи. Шестият идваше откъм кулата с нает скутер. Всички бяха дошли преди два дни с британски „Херкулес С130“. Бяха донесли ракетите за подпомогнатото излитане с ускорител, всички мислими инструменти, нужни за поддръжката на „Бука“, и крайно важните муниципии за оръдието „Адън“. Сред шестимата — вече сигурни в своите много по-солидни отколкото преди шест месеца пенсии —

имаше монтажник, механик, механик по въоръжението („каналджия“), експерт по авиационна електроника и по въздушни комуникации, планшетист — плюс авиодиспечера, който вече го бе насочвал за кацането.

Повечето от предстоящите мисии щяха да се провеждат в тъмнина, както при излитане, така и при кацане, но имаха цели две седмици за тренировъчни полети. Сега просто го отведоха до жилищното му помещение, където вече бе разстлана екипировката му. После Мендоса отиде в столовата, за да се запознае с колегите си бразилски инструктори и говорещите само португалски кадети. Новият командир и личният му „музеен експонат“ бяха пристигнали. Младежите с нетърпение очакваха предстоящото, защото след четири седмици стоене в класните стаи и запознаване със самолетите на следващата сутрин най-сетне щяха да започнат полети с инструктор.

В сравнение с простичките малки „Тукано“ бившият убиец на кораби изглеждаше направо впечатляващо. Но той скоро бе изтеглен на буксир в хангара с желязна врата, далеч от любопитните им погледи. Същия следобед самолетът бе зареден с гориво, монтираха ракетите на ускорителя и заредиха с муниции оръдейните блокове. Предстоеше нощен тренировъчен полет, но това щеше да стане след два дни. Няколкото пасажери, слезли от совалката от Сантяго в терминала на летището, не видяха нищо.

Същата вечер Кал Декстър проведе по телефона разговор с майор Мендоса и в отговор на очевидния въпрос му каза да има още малко търпение. Наистина нямало да се наложи да чака дълго.

Хулио Лус се опитваше да се държи нормално. Роберто Карденас го бе заклел да пази тайна, но самата мисъл, че мами Дона, та дори и чрез неразкриване на нещо, го изпълваше с ужас. Всъщност и двамата го ужасяваха.

Беше подновил двуседмичните си посещения в Мадрид сякаш нищо не се бе случило. При това пътуване — първото след отиването му до Ню Йорк и след поредния отвратителен едночасов отчет пред Карденас — той отново бе деликатно проследен. Нямаше никаква представа, че е обект на операция, така както нямаше представа и отличната управа на хотел „Вия Реал“, че в стаята му има подслушващо устройство, монтирано от двама души от ФБР под

указанията на Кал Декстър. Всеки издаден в стаята звук се чуваше от друг клиент на хотела, настанен в стая два етажа над неговата.

Човекът седеше търпеливо със слушалки на ушите и благославяше бившия тунелен плъх, който му бе запазил удобна стая вместо обичайното в такива случаи — тесен ван на паркинга с ужасно кафе и никакви „удобства“. Когато обектът беше навън в банката, на обяд или на закуска, агентът можеше да се отпусне пред телевизора или със забавните истории в „Интернешънал Хералд Трибюн“, взет от стойката във фоайето. Но тази конкретна сутрин, в деня на връщането на обекта до аерогарата за обратния полет, той слушаше напрегнато с мобилен телефон в лявата си ръка.

Личният лекар на адвоката можеше лесно да разбере хроничния проблем на пациента си: той все пак беше на средна възраст и постоянните полети през Атлантика в никакъв случай не се отразяваха добре на физиологическите му функции. Така че сенъор Лус винаги носеше със себе си обичайния сироп от смокини. Това бе установено при огледа на стаята му, докато се намираше в банката.

След като си поръча каничка „Ърл Грей“ в леглото, сенъор Лус влезе в мраморната си баня, а след това и в тоалетната, както правеше винаги. Там търпеливо изчака облекчение на естествените си нужди, нещо, което отне десетина минути. През това време, зад затворената врата, той не можеше да чуе нищо от спалнята. Именно тогава подслушващият позвъни по телефона.

Въпросната сутрин отново бе осъществено влизане в стаята. Кодът, разбира се, беше различен от онзи при предишното посещение — в действителност той се сменяше за всеки нов гост в тази стая, — но това не можа да затрудни специалиста по ключалки, доведен пак от Кал Декстър. Дебелият мокет заглушаваше всякакви стъпки. Декстър веднага отиде до скрина, където лежеше дипломатическото куфарче. Кодът за него продължаваше да е номерът на членската карта за адвокатската асоциация. Вдигна капака, свърши си работата и отново го затвори. После върна колелцата на ключалката в първоначалното им положение и излезе. Зад вратата на банята сенъор Лус седеше и се напъваше.

Може би щеше да стигне до чакалнята за пътниците в бизнес класа на летище „Барахас“, без да отвори куфарчето си, ако бе оставил самолетния билет в нагръдния си джоб. Само че го бе оставил в

папката с документи за пътуването, сложена в страничната преграда на куфарчето. Така че докато на рецепцията разпечатваха сметката му от престоя, той отвори куфарчето си, за да приготви билета.

Ако преживеният преди десетина дни шок след обаждането от колумбийското министерство на външните работи беше тежък, този бе направо унищожителен. Обхвана го такава слабост, че едва не получи сърдечен удар. Без да обръща внимание на подадената му сметка, той се отдръпна и седна на едно кресло във фоайето, с куфарче в скута и невярващ поглед, забит в пода. Пиколото трябваше да му каже три пъти, че лимузината го чака пред вратата. Накрая той стана, слезе залитайки по стълбите и се качи в колата. Тя потегли и той погледна назад. Дали го следяха? Щяха ли да го спрат, да го замъкнат в килия и да го подложат на разпит трета степен?

В действителност се намираше в пълна безопасност. Следен във всяка минута след кацането му, той сега все така незабележимо беше ескортиран до летището. Когато лимузината напусна и предградията, той отново отвори куфарчето, за да се увери, че не му се е привидяло. Но не, нямаше оптическа илюзия. Беше си там, най-отгоре. Кремав плик. Адресиран до „Папа“.

„Балморал“ се срещна с нейния РФА на 50 морски мили от Асеншън. Както повечето от по-старите РФА, корабът бе наименуван на един от рицарите на Кръглата маса, в този случай „Сър Гауейн“, и приближаваше края на дългата си кариера, а именно зареждане с гориво.

Далеч от всякакви любопитни погледи двата кораба направиха прехвърлянето и екипът на СВМС се качи на борда.

Специалната военноморска служба, много дискретно базирана на брега на Дорсет, Англия, е много по-малка от еквивалентната ѝ американска служба, известна като „тюлените“. При англичаните рядко има на щат повече от 200 души. Макар деветдесет процента от персонала да се набират сред морските пехотинци, те действат също като американските си „братовчеди“ на суша, по море или във въздуха. Провеждат операции в планини, пустини, джунгли, реки или в открития океан. В случая отрядът се състоеше от шестнайсет души.

Командирът майор Бен Пикъринг, ветеран с двайсетгодишна служба, бе участвал в малкия екип, станал свидетел на избиването на затворниците от Северния Алианс в крепостта Кала-и-Джанги, Северен Афганистан, през 1991 година. Тогава още бе тийнейджър. Лежаха върху ръба на стената на крепостта и гледаха надолу към кървавата баня, докато узбеките на генерал Достум колежа затворниците след талибанското въстание.

Затворниците талибани вече бяха убили един от командированите там специални агенти на ЦРУ, Джони Спан, известен като „Майк“, а колегата му Дейв Тайсън беше отвлечен.

Бен Пикъринг и още двама слязоха в адската дупка, „неутрализираха“ тримата талибани, задържащи американеца, и измъкнаха Тайсън.

Майор Пикъринг беше служил в Ирак, в Афганистан (пак) и Сиера Леоне. Имаше голям опит в прехващане на незаконно карго в море, но досега не бе командвал отряд на борда на тайно действащ кораб поради простата причина че след Втората световна война такова нещо не бе правено.

Когато Кал Декстър, представил се за слуга на Пентагона, бе обяснил естеството на мисията в базата на СВМС, майор Пикъринг се бе усамотил в обсъждане на въпроса със своя началник и оръжейниците, за да установят какво им е нужно.

За прехващането в море той бе избрал две 8,5-метрови надуваеми бойни лодки с твърд корпус, наричани за кратко НБЛ, като се бе спрял на „арктическата“ им версия. Щяха да са нужни осмина гребци, седящи по двойки зад командира, и кормчия, за да бъде задвижена лодката. Но той щеше да приеме на борда си още заловен контрабандист на кокаин, двама експерти по обиск на багаж от Кралската митница и две кучета, обучени за откриване на наркотици. Те щяха да следват атакуващата НБЛ, но по-бавно, за да не се разтревожат кучетата.

Специалистите по обиск имаха огромен опит в откриването на тайници, вмъкването във възможно най-тесни помещения и откриването на всякакви остроумни методи за скриване на незаконен товар. Кучетата бяха кокер шпаньоли, обучени не само да надушват миризмата на кокаинов хидрохлорид през няколко прикриващи слоя, а

да откриват промяната в миризмата на въздуха. Скула^[1], отваряна наскоро, мирише различно от скула, неотваряна с месеци.

Майор Пикъринг стоеше до капитана на откритото крило на мостика на „Балморал“ и наблюдаваше плавното спускане с крана на неговите НБЛ в заделения за тях трюм.

От четирите ескадри на СВМС майорът имаше отряд от ескадра М, специализирана в морски антитероризъм или МАТ. Това бяха мъже, които намираха тръпка, като скачаха във въздуха след спусканата НБЛ, а върху тях се изсипваше хвърлената екипировка.

А екипировката включваше какво ли не, например: карабини в снайперска версия, леководолазно оборудване, водонепроницаеми дрехи, куки за захващане, стълби за изкачване и маса муниции. В това число и двама американски радисти за връзка с Вашингтон.

Поддържащият персонал се състоеше от оръжейници, техници с единственото задължение двете НБЛ да бъдат винаги в идеално състояние и двама хеликоптерни пилоти от армейската авиация със собствени инженери по поддръжката. Обект на техните грижи бе малкият хеликоптер, който беше прехвърлен последен — американски „Литъл Бърд“.

Кралският флот със сигурност би предпочел „Сий Кинг“ или поне „Линкс“, но проблемът бе в размера на трюма.

С разтворен винт големите хеликоптери просто нямаше да минат през отвора за капака на трюма, за да се издигнат във въздуха. Но при общ размах на винта под 9 метра „Литъл Бърд“ на „Боинг“ можеше лесно да мине през широкия 12 метра отвор.

Хеликоптерът бе единствен от цялата екипировка, който не можеше да се прехвърли с кран през междината, разделяща двата кораба, полюшващи се от лекото вълнение. Освободен от маскировъчното покривало, под което бе пътувал, той излетя от бака на „Сър Гауейн“, направи два кръга и кацна на затворения преден трюм на „Балморал“. Щом двата му винта — основен и опашен — спряха да се въртят, кранът го вдигна и внимателно го спусна в уголемения трюм, където го фиксираха за пода.

След като не остана нищо повече за прехвърляне и резервоарите за гориво на „Балморал“ бяха напълнени, двата кораба се разделиха. РФА щеше да отплава обратно на север за Европа, а вече крайно опасният кораб щеше да се насочи към първата си патрулна станция,

северно от Кабо Верде, по средата на Атлантика между Бразилия и провалените държави по западноафриканското крайбрежие.

Кобрата бе разделил Атлантика на две с линия, започваща от Тобаго в посока север-северозапад и свършваща източно от Антилските острови, в Исландия.

Западно от тази линия се намираше според неговата терминология „Оперативна зона САЩ“, а източно се простираше „Оперативна зона Европа“. „Балморал“ имаше грижа за Атлантика. „Чесапийк“ — на него му предстоеше среща с кораба за зареждане край брега на Пуерто Рико — поемаше Карибите.

Роберто Карденас гледаше писмото с яростен поглед. Беше го прочел поне десет пъти. Хулио Лус трепереше в ъгъла.

— Това е онзи... Де Вега — неспокойно се обади той. Вече се питаше съвсем сериозно има ли някакъв шанс да излезе от тази стая жив.

— Няма нищо общо с Де Вега.

Писмото поне обясняваше какво се бе случило с дъщеря му. Разправата с Де Вега се отменяше. Нямаше Де Вега. Никога не бе имало Де Вега. Нямаше и никакъв мръсник в багажното отделение на летище „Барахас“, който бе сбъркал куфара, където да сложи пакета с кокаина. И никога не бе имало. Единственото реално нещо бяха двайсетте години американски затвор за Летиция. Посланието в кремавия плик, подобен на онези, в които той бе изпращал писмата си до нея, бе простичко. То казваше:

Мисля, че трябва да поговорим за дъщеря ти Летиция. Следващата неделя, в 4 часа следобед, ще бъда в апартамент, нает на името на Смит в хотел „Санта Клара“, Картахена. Ще бъда сам и невъоръжен. И ще чакам точно един час. Ела, ако обичаш.

[1] Най-долната част на кораба, където килът се извива най-много — Б.пр. ↑

Американските „тюлени“ се качиха на борда на кораба на сто морски мили северно от Пуерто Рико, а доставящият кораб беше на свой ред зареден в Рузвелт Роудс — американската база на острова.

„Тюлените“ общо бяха поне четирикратно повече от британската СВМС. Бяха част от подразделението Военноморска команда за специални операции с персонал от 2500 души, от които 1000 бяха на оперативна работа, а останалите — поддръжка.

Онези, които носеха мечтаната емблема с тризъбец на „тюлен“, бяха допълнително разделени в осем екипа, всеки от по три отряда с по 40 бойци. Рота с численост половин отряд беше командирована на борда на „Чесапийк“, като момчетата идваха от Втори екип на „тюлените“, базиран на Източното крайбрежие в Литъл Крик, на брега на Вирджиния.

Командир им беше капитан-лейтенант Кейси Диксън. Подобно на британския си колега, който вече бе в Атлантика, той също беше ветеран. Още като обикновен матрос бе участвал в „Операция Анаконда“. Докато британецът от СВМС се бе намирал в Северен Афганистан и бе наблюдавал клането при Кала-и-Джанги, матрос Диксън бе преследвал Ал Кайда из планините Тора-Бора, когато късметът ги изостави.

Диксън бе един от отряда, който се спускаше за кацане на равно място в планината, когато техния „Чинук“ попадна под картечен огън от огнево гнездо, скрито някъде сред скалите. Огромният хеликоптер бе фатално поразен и диво се разлюля във въздуха, докато пилотът се мъчеше да го овладее. Един от екипажа се подхлъзна на хидравличната течност, стичаща се по пода, и изхвъркна в мрака навън през отворения заден люк. Спаси се от падане само благодарение на осигурителното въже.

Един от „тюлените“ зад него, вахтен боцман Нийл Робъртс, се опита да го спре, обаче също се подхлъзна и излетя навън. Само че нямаше осигурително въже и падна върху скалите от няколко метра височина. Кейси Диксън се пресегна да го улови за ремъците на

екипировката, но не му стигнаха няколко сантиметра и само проследи падането му с поглед.

Пилотът все пак овладя машината, не дотолкова, че да я спаси, но поне успя да се отдалечи на четири-пет километра от обстрела и да кацне в относителна безопасност. Само че Робъртс остана сам върху скалите в обкръжението на двайсетина убийци на Ал Кайда. „Тюлените“ се славят с това, че никога не изоставят своите, независимо дали са живи, или мъртви. Отрядът — Диксън и останалите — взе със себе си група зелени барети, прехвърли се на друг „Чинук“, взе по пътя и няколко бойци на британските САС и се върна за Робъртс. Последвалото е изписано със златни букви в историята на „тюлените“.

Нийл Робъртс беше активирал насочващия си маяк, за да извести своите, че е жив. Беше разбрал също, че картечното гнездо още е активно и готово да разстреля евентуалните му спасители още в небето. Беше използвал ръчните си гранати, за да взриви гнездото, но така бе издал позицията си и Ал Кайда бе тръгнала към него. Беше продал живота си много скъпо: бе се сражавал до последния си патрон и бе умрял с бойния си нож в ръка.

Когато спасителите му успяха да се доберат до не го, за Робъртс вече бе много късно, но хората на Ал Кайда още бяха там. Сред скалите се разрази осемчасова престрелка, понеже стотици джихадисти дойдоха на помощ на шейсетимата, атакували хеликоптера. Загинаха шестима американци, а двама британци бяха тежко ранени. Но на сутринта преброиха триста трупа на Ал Кайда. Убитите американци бяха откарани у дома, включително тялото на Нийл Робъртс.

Кейси Диксън лично пренесе трупа му до спасителния хеликоптер и понеже междувременно го бяха простреляли в бедрото, се върна в Щатите и седмица по-късно присъства на опелото в параклиса на базата на Литъл Крийк. След това, винаги когато погледнеше наъбения белег на бедрото си, в съзнанието му изплуваше онези безумна нощ сред скалите на Тора-Бора.

Сега, девет години по-късно, той стоеше в топлата нощ източно от островите Търкс и Кайкос и наблюдаваше прехвърлянето на отряда и екипировката от кораба-майка в новия им дом, бившия зърновоз, вече „Чесапийк“. Патрулиращият високо в небето ЕР-3, изпратен от

базата в Рузвелт Роудс, съобщаваше, че морето е чисто. Никой не ги наблюдаваше.

За атака по вода Диксън бе взел една голяма 11-метрова надуваема лодка с твърд корпус, или НЛТК. Тя можеше да побере целия му взвод и да се носи по морето с четиридесет възела. Имаше и две по-малки бойни гумени надуваеми лодки тип „Зодиак“, известни като БГНЛ. Те бяха дълги само по 4,5 метра, но бяха пак толкова бързи и можеха да поемат без проблем четирима напълно въоръжени бойци.

Сред прехвърлящите се бяха и двама експерти по издирване на кораби от американската брегова охрана, двама водачи на кучета от митническата служба, двама радисти от щаба и двама пилоти от флота, които в момента чакаха на хеликоптерната площадка при кърмата на кораба-майка. Момчетата вече седяха в кабината на своя „Литъл Бърд“ — нещо, което „тюлените“ рядко бяха виждали и не бяха използвали досега.

Ако им се бе налагало досега да излизат в мисии с хеликоптер — а това определено бе така, — това винаги бе ставало с новия „Найт Хок“ на „Боинг“. Но „птичката“ за откриване на кораби бе единствената летяща машина, чиито винтове можеха да минат през отвора на трюма на „Чесапийк“.

В прехвърляната екипировка можеха да се видят обичайните германски автомати „Хеклер и Кох MP5A“ — любимото оръжие на „тюлените“ за бой отблизо, леководолазно оборудване „Дрегер“, карабините на четиримата снайперисти и огромно количество муниции.

Небето притъмняваше. ЕР-3 над тях продължаваше да съобщава, че морето е чисто. „Литъл Бърд“ излетя, обиколи като разгневена оса и кацна на „Чесапийк“. Двата винта спряха и бордовият кран вдигна малкия хеликоптер и го спусна в определения за него трюм. Капаците на трюма плавно се плъзнаха по релсите си върху отвора, а уплътненията го запечатаха срещу дъжд и пръски от вълните.

Двата кораба се разделиха и корабът майка се скри в спускащия се здрач. На мостика му някакъв шегобиец примигна съобщение с лампа „Алдис“ — технология отпреди век. Но капитанът на мостика на „Чесапийк“ го разчете без затруднение: „На добър път“.

През нощта „Чесапийк“ се промуши между островите в зоната си за патрулиране, а именно Карибския басейн и Мексиканския залив.

Ако някой бе по любопитствал в интернет, щеше да научи, че това си е най-нормален зърновоз, превозващ пшеница от залива на Сейнт Лорънс за гладните гърла за Южна Америка.

Под палубата „тюлените“ чистеха и проверяваха оръжието си, инженерите привеждаха лодките и хеликоптера в бойна готовност, готвачите скалтъпваха нещо за ядене и междувременно зареждаха хладилниците с припаси, а радистите настройваха за денонощно подслушване честотата на секретния шифрован канал за връзка с неугледния склад в Анакостия, Вашингтон.

Повикването, което им бе казано да очакват, можеше да дойде след десет седмици, десет дни или десет минути. Но когато дойдеше, те трябваше да са готови за битка.

„Санта Клара“ е луксозно място за живот в историческия център на Картахена и е резултат от превръщането в хотел на женски манастир на стотици години. Пълните подробности за него бяха препратени на Кал Декстър от агента на АТОП, който живееше под прикритие като преподавател в школата за флотски кадети. Декстър бе огледал строителния план и бе настоял за един конкретен апартамент.

Регистрира се като г-н Смит по обед в уречената неделя. Съзнавайки отлично, че петима яки като канари гангстери седят край маса във вътрешния двор, без да са си поръчали нищо за пиене и дори без да се преструват, че четат историческите бележки по табелите на стените във фоайето, той обядва леко в атриума под дърветата. Докато се хранеше, изпод листата изпърха тукан, настани се на отсрещния стол и го загледа.

— Приятелю, подозирам, че си в много по-голяма безопасност тук от мен — прошепна му г-н Смит. После приключи с обяда, подписа чек на номера на стаята и взе асансьора до най-горния етаж. Всичко това целеше да демонстрира, че е дошъл и е сам.

Деверо, в рядка проява на загриженост, му бе предложил да вземе подкрепление под формата на вече „осиновените“ от него зелени барети от Форт Кларк. Той отказа.

— Колкото и да са добри — обясни Декстър, — те не са невидими, а ако Карденас види нещо, което не му хареса, няма да се

покаже. Ще си помисли, че сме отишли да го ликвидираме или да го отвлечем.

Слезе от асансьора на петия и последен етаж и тръгна по отворения от едната страна коридор към апартамента си. Знаеше, че е спазил съвета на Сун Дзъ: винаги оставяй да те подценят.

Стигна до стаята си и видя по-нататък в коридора мъж с кофа и бърсалка за под. Не беше много хитро. В Картахена подовите ги миеха жени. Влезе в стаята си. Знаеше какво ще намери в нея. Беше видял снимки на интериора. Голяма стая с климатик, теракотен под, мебелировка от тъмен дъб, широка двукрила врата, извеждаща на терасата. Минаваше три и половина.

Той спря климатика, дръпна завесите, отвори стъклената врата и излезе на балкона. Над всичко се простираше чистата синева на колумбийския летен ден. Зад главата му и само метър по-нагоре имаше улук, а над него охреночервен керемиден покрив. Напред и пет етажа надолу блещукаше плуven басейн. Ако опиташе скок „лястовица“, можеше и да стигне до плиткия край на басейна, но по-вероятно щеше да свърши на каменните плочи на пътеката. Но нямаше такова намерение.

Върна се в стаята и премести креслото така, че от едната му страна оставаше отворената балконска врата, а в другата посока имаше ясна видимост към вратата на стаята. Поседя, после стана, мина през стаята, отвори вратата, която като всички хотелски врати беше на автомат и можеше да се самозатваря, остави я открената един сантиметър и се върна на мястото си. Зачака, без да отделя поглед от вратата. В четири часа някой я бутна навътре. В отвора, със силует, очертан на фона на синьото небе навън, стоеше Роберто Карденас, гангстер от кариерата и убиец на много хора.

— Сеньор Карденас, заповядайте... Разполагайте се.

Бащата на задържаната в нийоркски затвор млада жена направи крачка напред. Вратата зад него се затвори и резето на бронзовата ключалка щракна. Сега, за да бъде отворена отвън, беше необходима пластмасова карта с правилен код или таран за разбиване.

Карденас приличаше на боен танк с крака. Беше набит и широкоплещест и излъчваше усещане за непреместваемост. Може и да беше прехвърлил 50-те, но представляваше планина от мускули с лице на жаден за кръв ацтекски бог.

Бяха му казали, че човекът, който бе прехванал мадридския му куриер и му бе изпратил лично писмо, ще е сам и невъоръжен, но той, естествено, не бе повярвал на това. Собствените му хора бяха държаха хотела и околностите му под наблюдение още от сутринта. Самият той носеше 9-милиметров „Глок“, пъхнат под колана на кръста, и остър нож в калъф на десния глезен. Очите му огледаха стаята за скрит капан, например чакащ в засада отряд американци.

Декстър нарочно бе оставил вратата на банята отворена, но Карденас не му се довери и все пак надникна за миг в нея. Беше празна. Изглежда ядно Декстър като бик на арена. Явно не можеше да проумее защо този човек е дошъл тук без подкрепа. Декстър направи знак към другото кресло, същото като неговото. И заговори на испански:

— И двамата знаем добре, че има случаи, когато насилието върши работа. Този случай не е такъв. Да поговорим. Моля, седнете.

Без да сваля очи от американеца, Карденас се отпусна в тапицираното кресло. Пистолетът на кръста му го караше да седи леко изнесен напред. Декстър не пропусна да забележи това.

— Хванал си дъщеря ми. — Явно не обичаше празните приказки.

— Дъщеря ви е задържана от нийоркските власти.

— За теб ще е най-добре, ако тя е наред.

Почти напиканият от страх Хулио Лус му беше споменал какво бе казал Боузман Бароу за затворите за жени в северната част на щата.

— Тя е добре, сеньор. Разстроена е, разбира се, но никой не я малтретира. Задържана е в Бруклин, където условията са съвсем прилични. В действителност е под наблюдение поради опасения от опит за самоубийство... — Той вдигна ръка, за да спре Карденас, който бе готов да скочи с рев от креслото си. — Само проформа, уверявам ви. Означава, че разполага със стая в болничното крило. Не се налага да се смесва с другите затворнички... сганта, така да се каже.

Човекът, който бе излязъл от мизерията на бариот, за да се издигне до положението на ключов член на Братството — Картела, контролиращ световната търговия с кокаин, — изглежда Декстър, Все още не разбираше що за птица е той.

— Ти си глупак, гринго. Това е моят град. Мога да се разправа с теб тук и сега. С лекота. Няколко часа с мен и ще ме молиш да се

обадиш по телефона. За да разменят дъщеря ми за теб.

— Напълно вярно. Можеш да го направиш и аз ще се обадя. Проблемът е, че хората от другата страна няма да се съгласят. Защото им е наредено. Мисля, че ти си човек, който е съвсем наясно с правилата за абсолютно подчинение. Аз съм дребна риба. Размяна няма да има. Единственият резултат ще е, че Летиция ще отпътува на север.

Изпълненият с омраза поглед в черните очи не трепна, но посланието явно бе прието.

Самата идея, че изтупаният сивокос американец може да е нещо повече от дребна риба, бе непостижима за Карденас. Самият той никога не би стъпил на вражеска територия сам и невъоръжен, така че защо би го направил янкито? Дори да го отвлечаха, пак същото — какъв бе смисълът?

Карденас се замисли за доклада на Лус относно съветите на Бароу. Двайсет години като урок за останалите. Невъзможна защита, кристално ясен случай и никакъв Доминго де Вега, който да си признае, че идеята е била негова.

Докато мислеше, Кал Декстър се почеса по гърдите е дясната си ръка. За част от секундата пръстите му се плъзнаха зад ревера на самото. Карденас мигновено се наведе напред и посегна готов да извади скрития глок. „Г-н Смит“ се усмихна извинително и обясни:

— Комари. Много ме обичат.

Карденас не се интересувахе от глупости. Отпусна се и го загледа. Нямаше да си позволи такова отпускане, ако знаеше, че пръстите са включили тънкия като марка предавател, закрепен на вътрешния джоб на „Г-н Смит“.

— Какво искаш, гринго?

— Ами... — проточи Декстър, без да обръща внимание на грубостта му. — Ако няма намеса, хората зад мен няма да могат да спрат машината на правосъдието. Не и в Ню Йорк. Не може да се купи и не може да се отклони. Скоро дори и закрилата над Летиция в Бруклин ще трябва да се снее.

— Тя е невинна. Знаеш много добре. Пари ли искаш? Мога да те направя богат за цял живот. Изкарай я оттам. Искам си я.

— Сигурен съм. Само че, както подчертах, аз съм пионка. И все пак... може и да се намери начин.

— Как?

— Ако УДИКО в Мадрид успеят да открият служителя в багажното отделение и той направи пред свидетели пълно самопризнание, че е избрал по случаен начин куфар и е сложил в него кокаин, който по замисъл е трябвало да бъде изваден от негов колега в Ню Йорк, вашият адвокат ще има основание да настоява за извънредно слушане. А на съдията в Ню Йорк ще му е доста трудно да не прекрати процеса. Защото да го продължи би означавало отказ да се повярва на нашите испански приятели от другата страна на Атлантика. Според мен това е единственият начин.

Навън небето притъмняваше, разнесе се приглушеният тътен на далечна гръмотевица.

— Този... служител в багажното. Може ли да бъде открит и принуден да си признае?

— Би могло. Зависи от вас, сеньор Карденас.

Громоленето навън се засилваше и след малко се разпадна на отделни тътнежи. Карденас повтори въпроса си:

— Какво искаш, гринго?

— Мисля, че и двамата знаем какво. Искате размяна? Така да бъде. Онова, което имате, срещу Летиция.

Стана, хвърли на мокета малка картонена картичка, отиде до балконската врата и зави наляво. От покрива на хотела се спусна изплетена от стоманено въже стълба, извиваше се във въздушното течение.

Декстър скочи на перилата, помисли си: „Вече съм стар за тази акробатика“, и се хвърли към стълбата. Чу през рева на винтовете Карденас да излиза на терасата зад него. Изчака свит изстрела, но той така и не дойде. Всъщност ако Карденас стреляше, той така и нямаше да го чуе. Стисна стълбата, усети как въжетата остъргват дланите му, после черният „Блекхок“ излетя нагоре като ракета.

След няколко секунди го спуснаха на пясъчния плаж до стените на „Санта Клара“. Хеликоптерът кацна пред зяпналите от изумление двама-трима собственици на кучета, Декстър скочи в кабината и хеликоптерът се издигна отново. След двацет минути беше в базата.

Дон Диего Естебан се гордееше, че управлява Хермандад — върховния кокаинов картел — като най-успешната корпорация на планетата. Дори си позволяваше да се самозаблуждава, че управлява щото тяло е бордът на директорите, а не самият той, макар за всички да бе очевидно, че това изобщо не е така. И въпреки големите неудобства, които причиняваше на своите колеги, които трябваше да полагат огромни усилия, за да се изплъзнат на следващите ги навсякъде агенти на полковник Дос Сантос, дон Диего настояваше на тримесечните заседания.

Имаше обичая да известява хората си чрез личен куриер в коя от петнайсетте му хасиенди ще се събере конклавът и предупреждаваше, че очаква поканените да дойдат непроследени. Дните на Пабло Ескобар, когато половината полиция бе в джоба на Картела, отдавна бяха минали. Полковник Дос Сантос бе неподкупно полицейско куче и Дона едновременно го уважаваше и ненавиждаше за това.

Летните срещи винаги се провеждаха в края на юни. Днес Дона беше извикал шестимата си колеги, без главореза Пако Валдес, Животното: неговото присъствие се налагаше само когато имаше проблеми с вътрешната дисциплина. Този път нямаше.

Дона изслуша с одобрение отчетите за увеличението на продукцията от селяните без съответно увеличение и на заплащането им. Отговарящият за производството, Емилио Санчес, го увери, че може да се отгледа и изкупи достатъчно паста за задоволяване на всякакви нужди от други клонове на Картела.

Родриго Перес го увери, че вътрешните кражби преди експорта са намалени благодарение на няколко показни наказания, имащи за цел да демонстрират какво се случва на онези, които смятат, че могат да мамят Картела. Частната армия, вербувана основно от обитаващите джунглата остатъци от някогашната терористична група, известна като ФАРК, беше в добро състояние.

Дон Диего, вживял се в ролята на галантен домакин, лично доля вино на Перес — многозначителен знак.

Хулио Лус — адвокатът-банкер, който така и не събра кураж да погледне Роберто Карденас в очите — съобщи, че десетте банки по всички краища на света, които му помагаша в прането на милиарди евро и долари, били доволни и съгласни да продължат съвместната дейност и че в тях не само няма инфилтрирани шпиони на

правителствата в съответните страни, но че те дори не бъдат подозрение у органите за банкова регулация.

Хосе-Мария Ларго имаше още по-добри новини за фронта на пласмента. Апетитът в двете целеви зони, Европа и Щатите, нарастваше до безпрецедентни нива. Четиридесетте гангстерски банди и различните им мафиотски клонове, които бяха клиенти на Картела, правеха все по-големи поръчки.

Две големи групировки — в Испания и Англия — бяха заловени и арестувани накуп, съдени и осъдени, и в резултат бяха изоставили пазара. Но на тяхно място безпроблемно се бяха наместили жадни за печалба новаци. Следващата година вещаеше рекордни нива на търсенето. Той извади таблици в потвърждение на прогнозата и присъстващите се наведоха да ги разгледат. Оформяше се необходимост от минимум по триста тона чист кокаин на континент, доставен без залавяне на пратките.

Това поставяше фокуса върху двамата, в чиито задължения влизаше гарантирането на тези доставки. Вероятно беше грешка да се уязви точно Роберто Карденас, чиято международна мрежа от платени служители по аерогари, пристанища и халета на митниците из двата континента бе от ключово значение, но Дона просто не харесваше този човек. Така че той отреди главната роля на Алфредо Суарес — маестрото на транспорта от източниците в Колумбия до купувача на север. Суарес се изпъчи като петел и не скри сервилността си пред Дона.

— На фона на всичко това, което чухме, аз нямам съмнение, че целевият обем от 600 тона може да бъде постигнат. Ако нашият приятел Емилио произведе 800 тона, това ще ни даде 25% запас при загуби от прехващане, конфискуване, кражби и загуби в морето. А аз никога не съм имал загуби в такова съотношение... Разполагаме с над 100 кораба, обслужвани от повече от 1000 лодки и яhti. Някои от специализираните ни кораби са големи товарни съдове, които приемат нашето карго в море и го предават, преди да стигнат до дестинациите си. Други пренасят от кей до кей, като и в двете крайни точки им помагат служебни лица на заплата при нашия приятел тук — Роберто... В някои от случаите корабите превозват контейнери, които вече се използват повсеместно за товари от всякакъв вид, включително нашите. Други в същата група използват тайници, създадени от

изобретателния ни заварчик в Картахена, който почина преди месец... Не мога да се сетя името му.

— Кортес — изръмжа Карденас, който беше пристигнал от точно този град. — Казваше се Кортес.

— Именно. Няма значение. Освен това имаме по-малки морски съдове, трамперы, рибарски лодки, лични яхти. Те пренасят и изкарват на сушата почти сто тона годишно. Най-сетне разполагаме с нашите над петдесет пилоти на свободна практика, които летят и кацат или летят и пускат от небето. Някои прелитат до Мексико и предават каргото на мексиканските ни приятели, които после го прекарват през границата на север. Други отиват направо до някое от милионите устия и заливи по южното крайбрежие на Щатите. А има и трета категория, които летят до Западна Африка.

— И какви са нововъведенията от миналата година? — поинтересува се дон Диего. — Защото не намираме съдбата на флотилията ни от подводници за особено забавна. Огромни разходи... и всичко загубено.

Суарес преглътна. Отлично помнеше какво бе сполетяло неговия предшественик, който бе подкрепил политиката на превоз чрез подводници и армията „мулета“ за еднократно използване. Само че колумбийският флот бе проследил и унищожил подводниците, а новите рентгенови апарати, разположени по всички входни точки на двата континента, бяха намалили успешните пратки с „гълтане“ на под 50%.

— Дон Диего, онази тактика е практически забравена. Както знаете, една подводница, която бе в открито море по време на морската операция, по-късно бе прехваната, принудена да изплува и арестувана край Гватемала. Тогава загубихме дванайсет тона. От друга страна, по мое лично нареждане намалихме на един килограм количеството, пренасяно от всяко „муле“... Аз си поставям целта от сто превоза на континент годишно от по три тона на карго. Гарантирам, ще мога да доставя безопасно триста тона на континент след нищожни загуби от по десет процента в резултат на прехващане и конфискация, плюс още пет процента като загуби по море. Това е много под двайсет и петте процента разлика, получаваща се от осемстотинте тона на Емилио и шестстотинте тона доставен кокаин.

— Гарантираш го значи? — Дона го изгледа въпросително.

— Да, дон Диего. Мисля, че мога да го гарантирам.

— Да го запомним в такъв случай — прошепна Дона. В стаята сякаш повя леден вятър. Благодарение на собственото си бомбастично изхвърляне Алфредо Суарес беше с единия крак в гроба. Дона не толерираше провалите. Дон Диего стана и се усмихна лъчезарно.

— А сега, приятели, ни чака обядът.

Малкият плик с предпазно уплътнение не изглеждаше особено впечатляващ. Пристигна с препоръчана поща в наетата за еднократна употреба конспиративна квартира, чийто адрес бе изписан на картичката, пусната от Кал Декстър на пода в хотелската стая. В него имаше флашка. Той я занесе на Джереми Бишоп.

— Какво има на нея? — попита компютърният експерт.

— Нямаше да ти я донеса, ако имах представа.

Бишоп смръщи вежди.

— Искаш да кажеш, че не си могъл да я поставиш в слота на лаптопа си?

Декстър малко се притесни. Той можеше да направи много неща, след които Бишоп щеше да се свести в интензивното отделение на болницата, но знанията му в компютърните технологии можеха да разсмеят и дете. Така че само изгледа елементарната процедура по поставянето на флашката в USB слота на компютъра.

— Имена — каза след малко Бишоп. — Колони имена, повечето чуждестранно звучащи. И градове... летища, пристанища, кейове. Аха, и длъжности... изглежда, става дума за някакви служители. Охо... и банкови сметки. Номера на сметки и депозитни касети. Кой са тези хора?

— Просто ми разпечатай каквото има. Да, в черно-бяло. На хартия. Угоди на стареца.

Отиде до един от телефоните, използващи секретна кодирана връзка, и набра номер в Стария град на Александрия. Вдигна му Кобрата.

— Имам списъка на плъховете — късо съобщи Декстър.

Същата вечер Джонатан Силвър се обади на Пол Деверо. Началникът на кабинета не беше в най-доброто възможно настроение, но никой никога не го беше виждал особено благоразположен.

— Деветте ти месеца изтекоха — отсече той. — Кога можем да очакваме и малко екшън?

— Наистина любезно от ваша страна да се обадите — отговори му гласът от Александрия. — И съвсем навреме. Всъщност започваме следващия понеделник.

— И какво ще видим да се случва?

— Първоначално нищо — невъзмутимо обясни Кобрата.

— А по-късно?

— Скъпи колега, за нищо не света ни искам да ви разваля изненадата.

И прекъсна разговора.

В Западното крило на Белия дом началникът на кабинета на президента установи, че гледа невярващо бръмчащата слушалка в ръката си.

— Затвори ми... — каза невярващо. — Пак ме отрязва!

ЧАСТ 3

УХАПВАНЕ

Съдбата избра британската СВМС да залови първата жертва — въпрос на късмет е да си където трябва, когато трябва.

Скоро след като Кобрата откри „ловния сезон“, „Сам“ засече далеч долу в океана тайнствен морски съд, който временно получи условното име „Бродяга 1“. Широкоспектърният ТВ скенер на „Сам“ беше стеснен по време на спускането му на височина 6000 метра, където той все още продължаваше да остава недостъпен за човешките сетива. Изображението на екрана се избистри и уплътни.

„Бродяга 1“ очевидно не беше достатъчно голям за лайнер или регистриран в „Лойдс“ товарен кораб. Беше много по-малък търговски кораб за крайбрежно плаване, но... се намираше далеч от всякакъв бряг. А можеше да е частна яхта или рибарски кораб. Но каквото и да бе, „бродягата“ бе подминал географска дължина 55 градуса и плаваше на изток към Африка. И на всичко отгоре се държеше странно.

Пътуваше през нощта, след което изчезваше. Това можеше да означава само едно — че преди изгрев-слънце спира на дрейф, екипажът хвърля върху корпуса морскосиньо покривало и корабът остава да се люшка на вълните практически незабележим отгоре. Само че такава маневра можеше да означава едно-единствено нещо. По залез-слънце платнището се прибираще и плаването на изток продължаваше. За нещастие на „Бродяга 1“ „Сам“ можеше да вижда и на тъмно.

На триста морски мили от Дакар „Балморал“ извърна на юг и с пълен напред пое в курс на прехващане. Един от двамата американски радисти застана на мостика до капитана, за да му дава показанията на компаса.

Високо над „бродягата“ „Сам“ предаваше данните за курса му в Невада, а ВВБ „Крийч“ ги препредаваше във Вашингтон. Призори „бродягата“ намали ход и се скри под „плаща“ си. „Сам“ се върна на остров Фернандо де Нороня, за да зареди с гориво, и още преди залез-слънце бе отново над района. „Балморал“ бе порил вълните през

цялата нощ. „Бродягата“ бе заловен привечер на третия ден, доста на юг от Кабо Верде и все още на 500 морски мили от Гвинея-Бисау.

Корабът се готвеше отново да се скрие за предпоследния ден на пътуването си. Когато капитанът забеляза опасността, вече бе твърде късно да се разпъне покривалото или да го навият в опит нещата да изглеждат нормални.

Високо в небето „Сам“ включи заглушаващото си устройство и „бродягата“ бе обгърнат от конус на пълна „електронна тишина“. В първия момент капитанът дори не се опита да излъчи съобщение, защото просто не повярва на очите си. Срещу него в бърснеш полет над спокойното море летеше малък хеликоптер.

Причината да не повярва на очите си бе простата сметка за обсега на действие. Подобен „хеликоптер“ не можеше да се намира далеч от суша, а от друга страна, наоколо не се виждаше друг морски съд. Той не знаеше, че „Балморал“ е на двайсет и пет мили напред по курса му, невидим малко зад хоризонта. А когато разбра, че предстои да го прехванат, вече бе прекалено късно.

Действията му в такава ситуация бяха точно определени и добре запомнени: „Отначало ще те преследва военен кораб, не може да сбъркаш силуета му, който ще е по-бърз от теб. Ще те настигне и ще ти заповядат да спреш. Но докато са все още далеч, използвай като заслон корпуса на своя кораб и се отърви от балите кокаин, като ги хвърлиш в морето. Тях можем да възстановим. Преди да се качат на борда, ни информирай по компютъра с предварително записаното съобщение до Богота“.

Така че капитанът — макар да не виждаше никакъв боен кораб — постъпи както му бе заповядано. Натисна на екрана бутона за изпращане, но не бе изпратено никакво съобщение. Опита се да използва сателитния си телефон, но той не показваше признаци на живот. Остави един от хората си да прави непрестанно опити за свързване по радиото, качи се на мостика и загледа приближаващия „Литъл Бърд“. На петнайсет мили зад хеликоптера, все още невидими, но носещи се през вълните с четиридесет възела, бяха двете надуваеми атакуващи лодки с по десет души във всяка.

Малкият хеликоптер го обиколи веднъж, после застина във въздуха на трийсетина метра пред носа на кораба. Виждаше се насочена надолу къса антена, а зад нея твърд флаг. Изображението

върху флага му бе познато. На носа на хеликоптера се четяха две думи: Royal Navy^[1].

— Los ingleses — прошепна капитанът. Все още не му беше ясно къде се намира бойният кораб, но пък Кобрата бе дал пределно ясни инструкции: двата кораба никога не трябваше да бъдат виждани.

Капитанът погледна пак към хеликоптера и видя пилота, сложил шлем с черно стъкло заради изгряващото слънце, а до него изнесен навън и привързан с ремъци... снайперист. Не можеше да разпознае карабината с оптически прицел G3, но ясно виждаше нещо опасно изглеждащо, насочено към главата му.

Дадените му инструкции бяха пределно ясни: „Никога не влизай с престрелка с национален флот“. Така че той вдигна ръце в общоприетия жест на предаване. Въпреки отсъствието на лаптопа му на потвърждение за успешно предадено съобщение, се надяваше все пак съобщението да е стигнало адресата си. Не беше така.

От своята гледна точка пилотът на „Литъл Бърд“ вече можеше да разчете името на носа на кораба „бродяга“. Казваше се „Белеса дел Мар“ или „Красавицата на морето“ — доста оптимистично име за морски съд в океана. В действителност беше риболовен кораб, ръждясал, на петна, трийсетина метра дълъг и вонящ на риба. Точно в това бе и смисълът — един тон кокаин в овързани с въжета бали под смърдящата вече риба.

Капитанът се опита да прехване инициативата, като пусне двигателите, но хеликоптерът мигновено се спусна почти отстрани на няколко метра над повърхността на водата и на трийсет метра от борда на „Белеса дел Мар“. От това разстояние снайперистът можеше да откъсне с куршум което ухо на капитана реши.

— Par e los motores — изгърмя глас през външния високоговорител на хеликоптера. „Спрете двигателите“. Капитанът се подчини. Вече виждаше двете изхвърляни високо във въздуха струи от витлата на приближаващите атакуващи лодки.

Това също бе трудноразбираемо. Намираха се на голямо разстояние от сушата. Къде, по дяволите, бе бойният кораб? Но нямаше нищо трудно да разбере какви са онези, които след секунди хвърлиха куки за абордаж от двете лодки и се покатериха на палубата.

Бяха млади, с черни униформи, с маски, въоръжени и очевидно много здрави. А капитанът разполагаше с екипаж само от седем души.

Думите „Не оказвай съпротива“ в инструкциите бяха много мъдри, защото моряците едва ли щяха да устоят и секунди. Двама от мъжете се приближиха до него, а останалите насочиха оръжията си към екипажа. Хората му благоразумно вдигнаха високо ръце. Един от мъжете явно командваше, но говореше само английски. Друг превеждаше. Никой от нападателите не свали маската си.

— Капитане, смятаме, че пренасяте забранени от закона вещества — наркотици и по-специално кокаин. Възнамеряваме да претърсим кораба ви.

— Това не е вярно, на борда ми има само риба. Освен това да претърсват кораба ми... Това е нарушение на морските закони — пиратство.

Бяха го инструктирали да каже именно това. За нещастие указанията, дадени му във връзка с юридическата страна на възможната ситуация, не бяха така мъдри както относно неговото оцеляване. Той никога не беше чувал за ЗУП, а дори да бе чувал, едва ли щеше да разбере нещо.

Всъщност майор Бен Пикъринг изобщо не превишаваше правата си. Законът за углавното правосъдие (Международно сътрудничество) [2] от 1990 година, известен като ЗУП, съдържа няколко члена, отнасящи се до прехващането в открито море на морски съдове, за които се смята, че пренасят наркотици. Там са указани и правата на обвиняемите. Онова, което капитанът на „Белеса дел Мар“ не знаеше, бе, че той и неговият кораб мълчаливо са прекатегоризирани като заплаха за британската нация, подобно на всеки друг терорист.

Това на практика означаваше — за нещастие на шкипера, — че книгата с правилата, в това число гражданските права, вече беше отишла там, където щеше да отиде и кокаинът, ако бе имало време за това — през борда.

Момчетата от СВМС бяха тренирали в продължение на две седмици и бяха свалили времето за операцията до няколко минути. Седмината от екипажа и капитана бяха бързо, но професионално обискирани за наличие на оръжие или средства за предаване на информация. Мобилните им телефони бяха конфискувани за анализ по-късно. Радиокабината бе разбита. Осемте колумбийци бяха оковани с белезници с ръцете отпред и им бяха сложени качулки. След това ги заведоха до кърмата и ги накараха да седнат на палубата.

Майор Пикъринг кимна и един от отряда извади ракетен пистолет. Ракетата излетя на сто и петдесет метра и избухна в огнена топка. Високо над тях датчиците на „Сам“ уловиха сигнала и операторът в Невада изключи заглушаващото устройство. Майорът съобщи на „Балморал“, че може да се приближи, и не след дълго корабът изпълзя иззад хоризонта, приближи се и спря успоредно на борда.

Един командос с леководолазен костюм скочи във водата, за да провери подводната част на корпуса. Една от обичайните хитрости при превоз на нелегално карго е то да се скрие в заварен за дъното „блистер“ и дори балите да се провесят на найлонови въжета, достигащи 20–30 метра дълбочина, така че да не се видят при по-небрежен обиск.

Леководолазът нямаше нужда да облича целия си неопренов костюм, понеже водата бе топла като във вана. А и слънцето — вече доста над хоризонта — осветяваше водата като прожектор. Командосът прекара двайсетина минути сред водорасли и залепнали за отдавна непочиствания корпус ракообразни. Нямаше никакви блистери, никакви подводни люкове и никакви висящи въжета.

Всъщност майор Пикъринг знаеше къде е кокаинът.

Веднага щом заглушаващото устройство бе спряно, той даде на „Балморал“ името на прехванатия риболовен кораб. То фигурираше в списъка на Кортес и това бе един от по-малките кораби, никога неключвани в каквито и да било списъци за международно корабоплаване — някакъв мръсен рибарски кораб от никому неизвестно село. Но колкото и незначителен да изглеждаше корабът, той бе на седмото си пътуване до Западна Африка и превозваше товар, струващ десет хиляди пъти повече от него.

Казаха на майор Пикъринг къде да търси и той прошепна указанията си на двамата експерти по обиск от бреговата охрана. Човекът от митницата взе на ръце своя кокер шпаньол. Вдигнаха капациите на трюма и под тях се видяха тонове риба, отдавна умряла, но все още в мрежа. Лебедката на „Белеса дел Мар“ изтегли мрежата и я хвърли в морето. Раците щяха да са благодарни.

Щом дъното на трюма се показва, специалистите потърсиха описания от Кортес панел на тайника. Беше скрит гениално, а вонята на рибата щеше да обърка и кучето. Закачуленият екипаж не можеше

да разбере какво правят, а и нямаше никакъв начин да види „Балморал“.

С помощта на лост за двацет минути плочата бе свалена. Оставен на спокойствие, екипажът щеше да направи същото, без да бърза, на десетина мили от крайбрежните гори на островите Бижагош, готов да прехвърли каргото през борда в чакащите из речните ръкави канута. После щяха да вдигнат на борда варелите с гориво, щяха да заредят и да се отправят към дома.

Когато отвориха люковете към скулата, се разнесе още по-силна воня. Мъжете от бреговата охрана си сложиха маски и нарамниха резервоари с въздух. Всички останали се отдръпнаха максимално назад.

Единият от двамата се пхна с главата напред и с фенерче в ръка. Другият го държеше за краката. След малко първият се извъртя, подаде глава през тесния отвор и вдигна палец. Бинго!

Една по една хората на палубата изтеглиха горе двацет бали, всяка около петдесетина килограма.

Останалото им отне още час. Екипажът на „Белеса“, все така с качулки, бе отведен по разпъната стълба до палубата на „Балморал“, после някъде надолу.

Накрая свалиха белезниците и качулките на моряците и те видяха, че са затворници в карцер. Бяха в предния трюм на „Балморал“.

След две седмици, след като ги прехвърлеха на спомагателния кораб при второто зареждане с гориво, щяха да ги откарат в Гибралтар, където — отново с качулки — щяха да ги качат през нощта на американски „Старлифтър“ и да ги прехвърлят в Индийския океан. Там отново щяха да им свалят качулките. Този път ги очакваше тропически рай с инструкциите „Забавлявайте се, не говорете с никого и не се опитвайте да избягате“. Първото беше по избор, останалите две — невъзможни.

Тонът кокаин също бе качен на борда на „Балморал“, където щеше да бъде охраняван, докато не дойде моментът да бъде предаден в морето на грижите на американците. Последната задача по отношение на „Белеса дел Мар“ бе оставена на сапъора. Той слезе под палубата за петнайсетина минути, после излезе и скочи през борда във втората НБЛ.

Повечето му колеги вече се бяха върнали на „Балморал“. „Литъл Бърд“ се бе прибрал в своя трюм. Същото се отнасяше и до първата НБЛ. „Балморал“ пое бавно напред и зад кърмата му се появи ленивата следа на разбиваната от винта вода. Втората БНЛ го следваше. Когато между тях и ръждясалия стар рибарски кораб се отвориха двеста метра чисто море, сапърът натисна бутона на детонатора.

Кумулативните заряди пластичен експлозив PETN, които бе поставил, само леко изпукаха, но направиха в корпуса дупка колкото врата на обор. За трийсет секунди корабът пое на дългото цяла миля последно пътуване към дъното на морето.

Втората НБЛ също бе прибрана. Никой в централната част на Атлантика не бе видял нищо. „Красавицата на морето“, екипажът и капитанът ѝ се бяха изпарили.

Измина седмица, преди загубата на „Белеса дел Мар“ да бъде възприета безусловно в Картела, и дори тогава единствената реакция бе на пълно недоумение.

И по-рано бяха губени кораби, екипажи и пратки, но с изключение на абсолютното изчезване на подводниците-самоубийци по курс на север към Мексико, винаги бяха намирани поне някакви причини. Бури в океана бяха довеждали до потъването на няколко малки кораба. Тихият океан — получил името си от Васко Нунес де Балбоа, първия европейец, който го видял, понеже през въпросния ден бил много спокоен — понякога подивяваше. Прекрасните Кариби от туристическите брошури можеха да породят страхотни урагани. Но това се случваше рядко.

Загубването на карго в морето по правило бе след изхвърлянето му от екипажа, когато се разбереше, че залавянето е неизбежно.

Оставаха случаите на загуби, когато корабът биваше залавян от правоохранителни агенции или военноморските сили на различни страни. В такива случаи корабът се конфискуваше, а екипажът влизаше в затвора, но никой и нищо не бе незаменимо. Семействата се купуваха с щедри дарения. А и всички знаеха правилата.

Победителите даваха пресконференции и демонстрираха балирания кокаин на злорадстващите медии.

Но единственият случай на пълно изчезване на продукта бе след кражба.

Успешните картели, доминирали кокаиновата индустрия, винаги бяха страдали от един психиатричен дефект — безумната параноя. Способността за подозрение се проявява мигновено и не подлежи на контрол. Има две престъпления, които са непростими съгласно кодекса на престъпниците: да откраднеш стоката и да информираш властите. Крадецът и издайникът се преследват докрай и се наказват жестоко. Изключения няма.

Беше нужна цяла седмица, за да бъде осмислена загубата, понеже първо получателите в Гвинея-Бисау в лицето на оперативния шеф Игнасио Ромеро се оплакаха, че обявената пратка просто не е пристигнала. Ромеро беше чакал цяла нощ на уговореното място, но „Белеса дел Мар“ — а той добре познаваше кораба — така и не бе стигнал до сушата.

Накараха го да потвърди съобщението два пъти и той го направи. След това трябваше да се провери възможността за евентуално объркване. Дали „Белеса“ не бе отпътувала за погрешно място? Но дори и така да беше, защо капитанът ѝ не се бе обадил? Нали разполагаше с две безсмислено звучащи съобщения от по две думи, които трябваше да изпрати, ако имаше неприятности.

След това диспечерът Алфредо Суарес трябваше да провери какво е било времето. Оказа се, че океанът е бил гладък като тепсия от бряг до бряг. Пожар на борда? Но капитанът разполагаше с радио. Дори да се бе качил по спешност в спасителна лодка, имаше лаптоп и мобилен телефон и в края на краищата щеше да докладва за загубата на Дона.

Дон Диего обмисли ситуацията и внимателно анализира всички доказателства, донесени му от Суарес. Започваше да намирисва на кражба и начело на списъка от заподозрени стоеше името на капитана. Или той бе откраднал цялото карго и бе сключил сделка с вносител ренегат, или го бяха прехванали в открито море, далеч от крайбрежните гори, където го очакваха, и го бяха убили заедно с целия екипаж. Нито една от възможностите не можеше да се изключи, но нещата трябваше да следват своя ред.

Ако беше капитанът, той със сигурност или щеше да е казал на семейството си преди сделката, или щеше да им се е обадил след предателството си. Семейството му се състоеше от съпруга и три деца, живеещи в същото кално село, в което той държеше на котва стария си

рибарски кораб, малко нагоре по една река из точно от Баранкуила. Дона изпрати Животното да поговори със съпругата.

Децата не представляваха проблем. Погребаха ги. Естествено, живи. Пред очите на майка им. Но тя продължаваше да отказва да признае. Отне ѝ няколко часа да умре, но тя продължаваше да държи на историята си, че съпругът ѝ не ѝ е казал нищо и не е направил нищо лошо. Накрая на Пако Валдес не му остана друг избор, освен да ѝ повярва. Но и без това нямаше как да продължи разпита, защото тя бе мъртва.

Дона се изпълни със съжаление. Толкова неприятно. И както се оказа — напълно безплодно. Но и неизбежно. Само че това поставяше по-голям въпрос: ако не е бил капитанът, кой тогава?

Само че в Колумбия имаше един друг човек, който бе още поразстроен от Диего Естебан.

Главореза бе упражнил уменията си, след като бе откарал с колата си семейството навътре в джунглата. Но джунглата никога не е съвсем празна. Един селянин, индианец, бе чул писъците и бе надникнал през листата. Когато Главореза и двамата му помощници си бяха тръгнали, пеонът бе отишъл в селото и бе разказал за видяното.

Селяните отидоха с волска каруца, докараха четирите трупа в селото и им организираха християнско погребение. Отелото бе отслужено от отец Еузебио от Обществото на Исус. Той бе отвратен от онова, което против желанието си успя да зърне, преди да затворят капака на грубия ковчег.

Когато се прибра в мисията си, отецът отвори чекмеджето на бюрото си и погледна устройството, раздадено им от местния провинциал преди месеци. При обикновени обстоятелства никога нямаше и да помисли да го използва, но сега беше гневен. Може би някой ден щеше да види нещо, незащитено от тайната на изповедта, и тогава... тогава може би щеше да използва американското устройство.

[1] Кралски флот (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Criminal Justice Act (International cooperation) — Б.пр. ↑

Вторият удар се падна на „тюлените“. Отново прищявка на съдбата. „Мишел“ патрулираше над големия район на Южните Кариби, който се извива в дъга от Колумбия до Юкатан. „Чесапийк“ в този момент се намираше в протока между Ямайка и Никарагуа.

Две бързоходки се измъкнаха от тресавищата покрай залива Ураба на колумбийския бряг и се устремиха не на юг към Колон и Панамския канал, а на север. Пътуването им бе дълго, почти до границата на обсега им, но и двете бяха натоварени с варели гориво в допълнение към балирания тон кокаин във всяка.

„Мишел“ ги засече на двайсет морски мили в открито море. Макар да не се носеха с максималните за тях 60 възела, лодките пореха вълните с 40 и това се оказа достатъчно да разкрие на радарите на „Мишел“ на 15000 метра височина, че това може да са само моторници. Безпилотният апарат започна да трасира курса и скоростта им и предупреди „Чесапийк“, че бързоходките се насочват към него. Корабът промени леко курса си, за да ги прехване.

На втория ден от пътуването си двата екипажа на бързоходките изживяха същото недоумение като капитана на „Белеса дел Мар“. Изневиделица се появи някакъв хеликоптер и увисна над тях в синьото небе. Това просто не бе възможно.

Гръмогласното предупреждение от високоговорителя да изгасят двигателите и да останат в дрейф просто бе игнорирано. И двата скутера — дълги източени алуминиеви тръби, окомплектовани с по четири двигателя „Ямаха“ от по 200 конски сили, — решиха, че могат да надбягат малкия „Литъл Бърд“, и ускориха до 60 възела. Понеже британците бяха открили „Бродяга 1“, тези два съда автоматично станаха „Бродяга 2“ и „Бродяга 3“.

Колумбийците бяха направили сериозна грешка да мислят, че е възможно да се измъкнат със скорост на хеликоптер. „Литъл Бърд“ увеличи оборотите и се впусна след тях. Със 120 възела — двойно по-висока от тяхната скорост.

До пилота от военноморската авиация, здраво стиснал снайперската си карабина М-14, седеше старшина Соренсън — асът снайперист на взвода. В това спокойно време и само от сто метра боецът беше абсолютно сигурен, че няма да пропусне нищо съществено.

Пилотът отново използва мегафона, като този път говореше на испански:

— Изгасете двигателите и останете в дрейф или ще стреляме.

Но бързоходките продължаваха да се носят на север, без да имат представа, че оттам насреща им се приближават три надуваеми лодки с общо 16-има „тюлени“. Капитан-лейтенант Кейси Диксън бе спуснал на вода голямата твърдокорпусна гумена лодка и двата по-малки „Зодиак“-а, но колкото и да бяха бързи, алуминиевите стрели на контрабандистите бяха по-бързи дори и от тях. Налагаше се „Литъл Бърд“ да ги позабави.

Старшина Соренсън бе израсъл във ферма в Уисконсин, възможно най-далеч от морето в целите Съединени щати. Точно това може би бе причината да постъпи не къде да е, а именно във флота — за да види морето. А талантът, който бе донесъл със себе си от селото, бе опит с ловна пушка, чиято продължителност бе съизмерима с възрастта на Соренсън.

Колумбийците си знаеха урока. Може и да не ги бяха прехващали досега с хеликоптер, но бяха инструктирани какво да правят, а това бе при всички положения да запазят двигателите — без тези ревящи чудовища щяха да са безпомощни.

Когато видяха насочената към тях карабина М-14 и оптическия прицел, по двама души от екипаж се проснаха върху кожусите на двигателите, за да ги предпазят от куршумите. Силите на закона и реда никога нямаше да си позволят да стрелят на месо.

Грешка. Така бе по старите правила. Някога във фермата старшина Соренсън бе просвал зайци от двеста крачки. Тази цел бе по-голяма и по-наблизо, а правилата за откриване на огън — пределно ясни. Първият му изстрел прониза единия жертвоготовен контрабандист, разби кожуха и пръсна на парчета целия блок на двигателя.

Другият контрабандист изкрещя изплашено и се хвърли назад в последната частица от секундата. Вторият бронебоен куршум разби

втория двигател. Бързоходката не спря. Но вече не летеше напред — все пак бе претоварена.

Един от останалите трима живи извади отнякъде „Калашников АК-47“ и пилотът на „Литъл Бърд“ моментално отби встрани. От трийсетината метра височина, на която летеше, можеше да види черните точки на надуваемите лодки да съкращават дистанцията, понеже ефективната скорост на взаимно приближаващите се лодки наближаваше сто възела.

Неповредената моторница също ги видя. Рулевият нямаше време за чудене откъде пък са се взели те. Бяха тук, а той се опитваше да спаси товара и свободата си. Реши да продължи право срещу тях, да мине помежду им и да използва превъзходството си в скорост, за да се измъкне.

И почти успя. Повредената моторница изгаси останалите си два двигателя и се предаде. Но челната бързоходка продължи напред, без да намалява скоростта. Формацията на „тюлените“ се раздели, лодките направиха широки завои и се устремиха след измъкващата се моторница. Ако го нямаше хеликоптера, контрабандистите може би щяха да се изплъзнат.

„Литъл Бърд“ обаче излезе пред моторницата, зави на деветдесет градуса и изхвърли стотина метра синьо найлоново въже. Малка памучна шамандура в края попречи на въжето да потъне, а цветът му го правеше невидимо във водата. Моторницата изви и почти успя да го избегне, но последните двайсетина метра на въжето се плъзнаха под корпуса ѝ и се оплетоха около четирите винта. Ямахите изкашляха, задавиха се и спряха.

По-нататъшната съпротива бе безпредметна. Изправени пред наказателна рота с насочени към тях автомати МР5, контрабандистите се оставиха да ги прехвърлят в голямата лодка, където им сложиха белезници и качулки. Това бе последният им лъч дневна светлина до стоварването им на остров Игъл в архипелага Чагос като „гости“ на Нейно величество.

Час по-късно пристигна „Чесапийк“ и качи седмина затворници. Смелият мъртвец получи благословия и парче верига на краката, за да потъне по-бързо. Прехвърлени бяха и два тона двутактово гориво (то можеше да се използва), различни оръжия и мобилни телефони (за

анализ на направените с тях обаждания), както, разбира се, и два тона балирано колумбийско пуро.

После двете моторници бяха разстреляни отблизо, след което дупките и тежките ямахи ги повлякоха надолу. Беше жалко да се губят шест отлични мощни двигателя, но инструкциите на Кобрата — за чието съществуване „тюлените“ дори не подозираха — бяха прецизни и ясни: да не остава нищо проследимо. Трябваше да бъдат взети само хората и кокаинът, при това само временно. Всичко останало изчезваше завинаги.

„Литъл Бърд“ кацна при предния люк, изгаси двигателя и беше спуснат в дома си под палубата. Трите надуваеми лодки бяха вдигнати с крана и прибрани в техния трюм за измиване и техническо обслужване. Хората слязоха в помещенията си за душ и смяна на облеклото. „Чесапийк“ потегли. Морето отново опустя.

Далече от това място по курса на моторниците товарният кораб „Стела Марис IV“ чакаше и чакаше. Накрая трябваше да поднови плаването си към Ротердам... само че без допълнителното карго. Първият помощник на капитана можа само да изпрати озадачено текстово съобщение на „приятелката“ си в Картагена. Текстът беше невинен — нещо в смисъл че не е успял за срещата им, защото не му докарали колата.

Но дори то беше прехванато от АНС в огромната им централа във Форт Мийд, Мериленд, където бе разшифровано и предадено на Кобрата. Той тънко се усмихна — съобщението издаваше дестинацията на моторниците, „Стела Марис IV“. А корабът беше в списъка. Нищо, следващия път...

Седмица след като Кобрата откри „ловния“ сезон, майор Мендоса получи първата си поръчка за полет, „Сам“ беше открил малък двувитлов транспортен самолет, излетял от ранчото Боависта, напуснал крайбрежието при Форталеза и поел през Атлантика по курс 045°, който щеше да го изведе до сушата някъде между Либерия и Гамбия.

Компютърните изображения го идентифицираха като „Трансол“ — продукт на някогашна френско-германска компания, — купен от Южна Африка, а в края на активната му служба като военен транспортен самолет продаден на втора ръка на гражданския пазар в Южна Америка.

Не беше голям, но беше надежден. Обсегът му обаче в никакъв случай не можеше да му позволи прелитане на Атлантика, та дори в най-тясното му място. Следователно му бяха добавени вътрешни резервоари. Цели три часа самолетът летеше на североизток в почти пълния мрак на тропическата нощ на 2400 метра височина над равна облачна покривка.

Майор Мендоса насочи носа на своя „Буканиър“ по дължина на пистата и завърши предполетната проверка. Не чуваше бърборенето на португалски от кулата, защото диспечерите отдавна се бяха прибрали да нощуват. Чу топлия глас на американка. Двамата американски радисти на Фого, които трябваше да го обслужват, бяха получили съобщението ѝ преди час и го бяха предупредили да се подготви за полет. Сега тя бе прехвърлена направо в слушалките му. Той не знаеше, че тя е капитан от американските ВВС и седи пред екран в „Крийч“, Невада. Нямаше и представа, че в момента на екрана пред нея се вижда петно, представляващо транспортния самолет „Трансол“, и че съвсем скоро и той ще се превърне в петно на екрана ѝ, а тя ще трябва да събере двете петна заедно.

Мендоса погледна навън към наземния екипаж, стоящ в тъмнината на пистата, видя примигването на сигнала за разрешение да излети и вдигна десния си палец в знак, че е разбрал.

Двата двигателя „Спей“ засилиха воя си и „Бук“-ът потрепери срещу спирачките, готов да се освободи. Мендоса щракна ключа за РПИ и отпусна спирачките. Самолетът се хвърли напред, излезе от сянката на вулканичната планина и пилотът видя пред себе си блестящото под луната море.

Ракетният ускорител го подпираше здраво в гърба. Скоростта скочи, бързо премина границата за отделяне, друсането на колелата спря и Мендоса излетя.

— Издигане на 4500 метра по курс едно-девет-нула — инструктира го топлият глас. Той провери компаса, насочи се по курс 190° и продължи да набира указаната височина.

След около час беше на триста мили южно от Кабо Верде и бавно летеше в кръг. Чакаше.

Луната изплува над облачното плато, освети сцената с бледа светлина и той видя стрелкаща се сянка вдясно под себе си, на „един

часа“. Насочваше се на североизток, а той все още бе по средата на започнатия пореден кръг. Завърши обиколката и излезе зад жертвата.

— Целта е на пет мили пред и на 1800 метра под теб — чу в слушалките.

— Разбрано, виждам я — каза той. — Контакт.

— Контактът потвърден. Разрешение за атака.

Мендоса се спусна, докато силуетът на „Трансол“ пред него не се изчисти. Имаше албум на самолетите, които бе вероятно да транспортират кокаин, и нямаше никакво съмнение, че става дума именно за „Трансол“. Просто нямаше как в небето да има невинен самолет като този.

Щракна предпазителя на оръдието „Адън“, сложи палец върху бутона „Огън“ и погледна през модифицирания в Скамптън прицел. Знаеше, че двете дула са настроени да съберат в една точка концентрирания си огън на 400 метра пред него.

За миг се поколеба. Все пак в самолета имаше хора. Но след това се сети за друг човек — за мъртвеца в моргата на Сан Пауло. За брат си. И стреля...

Оръдията бяха заредени със смес от трасиращи, запалителни и осколочни снаряди. Ярките трасиращи щяха да му покажат посоката на стрелбата. Останалите два вида щяха да унищожат целта.

Две червени линии излетяха изпод него и се събраха на четиристотин метра отпред. И двете поразиха корпуса на „Трансол“ отляво на задната врата. За част от секундата транспортният самолет като че ли потрепери в небето. После имплодира.

Мендоса дори не го видя да се разчупва и да пада. Изглежда, екипажът бе започнал да черпи гориво от вътрешните резервоари съвсем преди малко, защото те все още бяха пълни. Нажежените запалителни снаряди попаднаха в тях и самолетът буквално започна да се топи. Дъжд от пламтящи отломки се посипа върху облачната покривка и това бе всичко. Самолетът просто изчезна. Един самолет, четири души и два тона кокаин.

Майор Мендоса не бе убивал никого досега. Остана загледан няколко секунди в дупката в небето, където само допреди малко бе летял „Трансол“. Дни наред се бе чудил как ще се чувства. Сега знаеше. Чувстваше се празен. Никакво опиянение и никакво съжаление. Беше си казвал много пъти: мисли само за Маноло в

моргата — за шестнайсетгодишното момче, на което не бе даден шанс да живее. Когато проговори, гласът му съвсем спокоен:

— Целта е свалена.

— Знам — отвърна му гласът от Невада. Беше видяла от двете петна да остава едно. — Поддържай височината, курс три-пет-пет към базата.

След час и десет минути Мендоса видя светлините на пистата на Фого да пламват заради него и да изгасват в мига, в който започна да рулира. „Бродяга 4“ бе престанал да съществува.

На триста мили оттам в Африка група мъже чакаха до писта в джунглата. Чакаха и чакаха... Призори се качиха по джиповете си и заминаха. Един от тях щеше да изпрати шифрован имейл до Богота.

Алфредо Суарес, който отговаряше за доставките от Колумбия до клиентите, се страхуваше за живота си. Засега бяха загубени само пет тона. Беше гарантирал пред Дона да достави по триста тона на всеки континент и бе обещал не повече от двеста тона загуби по време на транспорта. Но не ставаше дума за това.

Хермандад, както Дона сега му обясняваше лично и със смразяващо спокойствие, имал два проблема. Единият бе, че четири отделни пратки, заминали по три различни начина за транспорт, очевидно бяха заловени или унищожени, но по-озадачаващото — а Дона ненавиждаше да бъде озадачаван — бе, че нямаше и намек къде е провалът.

Капитанът на „Белеса дел Мар“ би трябвало да докладва, че има някакъв проблем. Не го бе направил. Двете моторници трябваше да използват мобилните си телефони в случай на нещо съмнително. Не го бяха направили. „Трансол“ бе излетял напълно зареден и в пълна изправност, но бе изчезнал от лицето на земята без SOS сигнал.

— Доста мистериозно, нали така, скъпи ми Алфредо? — Когато говореше с такива гальовни думи, Дона бе най-ужасяващ.

— Да, дон Диего.

— И какво обяснение рисува може би твоето въображение?

— Не знам. Всички преносители разполагаха с достатъчни средства за комуникация — компютри, мобилни телефони, радиостанция на кораба. И имаше уговорени къси кодирани съобщения, за да ни уведомят, ако нещо не е наред. Бяха тествали оборудването и помнеха съобщенията.

— Но изобщо не се обадиха — замислено каза Дона.

Беше изслушал отчета на Главореза и бе заключил, че е крайно невероятно капитанът на „Белеса дел Мар“ да стои зад собственото си изчезване.

Знаеше се, че обича семейството си, и нямаше съмнение, че е напълно наясно каква съдба ги очаква, ако предаде Картела, а на всичко отгоре имаше и шест успешни плавания до Западна Африка зад гърба.

Имаше един общ знаменател под две от трите мистерии: и рибарският кораб, и „Трансол“ имаха за дестинация Гвинея-Бисау. Макар двете моторници при залива Ураба също да оставаха пълна загадка, търсенето на нещо нередно явно трябваше да започне с Гвинея.

— Имаш ли наскоро друга пратка за Западна Африка, Алфредо?

— Да, дон Диего. Следващата седмица. Пет тона по море за Либерия.

— Смени я на Гвинея-Бисау. И нали имаше един твой много умен заместник?

— Алваро... Алваро Фуентес. Баща му беше много високо в стария картел Кали. Роден е за тази работа. Много лоялен.

— Нека тогава придружи това карго. И искам да поддържате връзка на всеки три часа... денонощно... без прекъсване... по целия път. С предварително подготвени съобщения както от лаптопа, така и по мобилния телефон. Нищо по-сложно от обикновено натискане на бутон. А при нас искам денонощно слушане. Разбираш ли — на смени.

— Разбирам, дон Диего. Ще бъде направено.

Отец Еузебио никога не бе виждал нищо подобно. Енорията му бе голяма и в селски район, обхващаше много села, но хората бяха смирени, трудолюбиви и много, много бедни. Не бяха за него ярките светлини и луксозните пристанища на Баранкуила и Картахена. Онова, което бе акостирало пред устието на реката, провираща се през тресавищата към морето, просто нямаше нищо общо с това място.

Цялото село се изсипа на паянтовия дъсчен пристан, за да гледа. Яхтата бе дълга над 50 метра, ослепително бяла, с луксозни каюти на три палуби и излъскан до блясък метален обков. Никой не знаеше кой я притежава, а и никой от екипажа не бе слязъл на брега. И защо да го

правят? В селото имаше само един черен път, по който кълвяха кокошки, и една-единствена кръчма.

Онова, което добрият отец и примерен йезуит не знаеше, бе, че акостиралата след два завоя на реката от устието, за да не се вижда от океана, изключително луксозна и способна на океански преходи яхта разполага с шест разточително разкошни каюткомпаниии, предназначени за собственика и гостите му, и екипаж от десетима души. Яхтата беше построена преди три години в холандска корабостроителница по специална поръчка на собственика и едва ли щеше да се появи в каталога „Едмъндсън“ за продажба (наистина я нямаше) за по-малко от 20 милиона долара...

Изглежда малко странно, че повечето хора се раждат нощем и умират нощем. Отец Еузебио бе събуден в три през нощта от чукане на вратата. Беше момиченцето на едно познато му семейство. Дядо кашлял кръв и мама се тревожела, че може да не дочака сутринта.

Брат Еузебио познаваше този човек. Беше 60-годишен, но изглеждаше на деветдесет, и петдесет години беше пушил възможно най-гадният тютюн. Последните две от тях беше кашлял слюз и кръв. Отецът облече расото, взе си нещата и забърза след момиченцето.

Семейството живееше в една от последните къщи, съвсем до реката. Старецът наистина умираше. Брат Еузебио му даде последно причастие и остана да седи до него, докато той се унесе в сън, от който вероятно нямаше да се събуди. Преди това обаче поиска цигара. Отецът сви рамене и дъщеря му му даде. Нямаше нищо повече, което можеше да се направи. Ако не утре, вдругиден щеше да го погребат. А сега трябваше да си доспи.

На тръгване погледна към морето. Във водата между пристана и акостиралата яхта се виждаше голяма открита лодка. На борда ѝ имаше трима мъже — и няколко бали между седалките. Луксозната яхта бе осветена при кърмата, където няколко души от екипажа чакаха да качат товара. Брат Еузебио се сети за семейството, което бе погребал само преди няколко дни.

Прибра се и се съблече да си легне пак. Но спря, отиде при чекмеджето и извади телефона. Нямаше представа как се набира текст на съобщение, понеже никога не бе имал мобилен телефон. Но имаше листче, на което бе написано кои бутона и в какъв ред да натисне,

когато иска да използва малката машинка. Направи го старателно. И устройството проговори с женски глас:

— Oiga?

— Той изглежда мобилния телефон и попита:

— Se habla espanol?

— Claro, Padre — отговори жената. — Que quiere?

Затрудняваше се как да го каже.

— В селото ми е хвърлила котва много голяма яхта. Мисля, че товари голямо количество бял прах.

— Има ли име, отче?

— Да, видях го отзад. Със златни букви. Казва се „Дамата на Орион“.

После се изплаши от това, което правеше, и затвори, за да не може никой да го проследи. Но на компютъра му трябваха само пет секунди, за да идентифицира телефона, собственика и точното му местоположение. А след още десет беше идентифицирал и „Дамата на Орион“.

Яхтата бе собственост на Нелсън Бринко от Никарагуа — мултимиллионер, плейбой, поло играч и купонджия. Не бе в списъка на морските съдове, по които бе работил заварчикът Хуан Кортес. Но корабостроителите предоставиха плана на палубата ѝ и той бе въведен в паметта на „Мишел“, който я откри призори, на излизане от устието на реката, точно когато се насочваше към открито море.

По-нататъшните проучвания, направени още сутринта, в това число консултация с хрониката на светските събития, разкриха, че сенъор Бланко се очаква да пристигне във Форт Лодърдейл за поло турнир.

И докато „Дамата на Орион“ поемаше на север-северозапад, за да заобиколи Куба през Юкатанския канал, корабът „Чесапийк“ се насочи да ѝ пресече пътя.

В списъка на „плъховете“ имаше 117 имена. Имена на служебни лица на официална заплата в 18 страни. Две от страните бяха САЩ и Канада, а останалите бяха европейски.

Преди да одобри освобождаването на г-ца Летиция Аренал от нюйоркския арест, Кобрата настоя за поне един „лакмусов“ тест на

списъка, извършен на случаен принцип. Избра хер Еберхарт Милк — старши митничен инспектор в хамбургското пристанище. Кал Декстър излетя за Германия, за да съобщи лошите новини.

Проведено бе озадачаващо за германците съвещание, свикано по настояване на американците в дирекцията на хамбургската митница на Рьодингсмаркт.

До Декстър седеше старшият представител на УБН в Германия, който вече бе добре известен на германската делегация. И той на свой ред бе мистифициран от статута на мъжа от Вашингтон, за когото досега не бе чувал. Но инструкциите от Арми Нейви Драйв, където се намираше централата на УБН, бяха къси и недвусмислени — важна личност, просто му съдействай.

Двама бяха дошли с полет от Берлин, единият от ЦКА, германската федерална митница, другият от Отдела за организирана престъпност на БКА, германската федерална полиция. Петият и шестият бяха местни хамбургчани, от митницата и полицията в града. Първият беше техен домакин — срещата бе в неговия кабинет. Най-старият от всички, Йоахим Циглер от Отдела за митнически престъпления, седеше точно срещу Декстър.

Декстър беше лаконичен. Нямаше нужда от обяснения — всички присъстващи бяха професионалисти, а четиримата германци знаеха, че срещата с двамата американци нямаше да се състои, ако не ставаше дума за нещо много сериозно. Преводачите бяха излишни.

Всичко, което Декстър можеше да каже, и то бе прекрасно разбрано, бе, че до УБН в Колумбия е достигнала определена информация. Думата „къртица“ висеше във въздуха, но не бе изречена. Имаше кафе, но никой не си наля.

Декстър плъзна няколко листа хартия по масата към хер Циглер, който внимателно ги прегледа и ги предаде на колегите си. Хамбургският служител на ЦКА тихо подсвирна и прошепна:

— Познавам го.

— И? — осведоми се Циглер. Чувстваше се дълбоко унижен. Германия много се гордееше с огромния суперсъвременен Хамбург. И това, че американци бяха донесли тази информация, бе... просто ужасно.

Хамбургчанинът сви рамене.

— В „Кадри“ ще имат всички подробности, естествено. Но доколкото си спомням... цялата му кариера е в службата и му остават няколко години до пенсиониране. Нито петънце на някакво съмнение досега.

Циглер почука с пръст листата пред себе си.

— Дали не сте зле информирани? Или дезинформирани?

Отговорът на Декстър беше да плъзне през масата още няколко листа. Додубиващите. Йоахим Циглер ги прегледа. Банкови извлечения. От малка частна банка на Голям Кайман. Възможно най-секретни. Ако и те бяха истински, разбира се. Защото всеки може да създаде всякакви банкови „документи“, стига да не може да бъдат проверени. Декстър обясни:

— Господа, мисля, всички разбираме смисъла на понятието „необходимост да се знае“. Не сме новаци в нашия странен занаят. Трябва да ви е ясно, че разполагаме с източник. Източник, който на всяка цена трябва да бъде защитен. Ясно е, че не можете да арестувате въпросното лице просто така и да установите, че всичките ви улики се основават на непотвърждаеми обвинения, които никой германски съд не би приел. Мога ли да предложа стратегия?

Онова, което им предложи, бе тайна операция. Милк щеше да бъде тайно следен, докато не опиташе лично да пробута някакъв пристигнал контейнер или друг вид карго през бюрократичната машина. Тогава щеше да се извърши проверка на място под благовидния претекст на случаен избор от младши инспектор.

Ако информацията от Кобрата бе вярна, Милк щеше да се намеси, за да отмени избора на по-младшия си колега. Препирнята им щеше, все така „случайно“, да бъде прекъсната от минаващ служител на ЦКА. Думата на криминалния инспектор щеше да бъде решаваща. Пратката щеше да бъде разпечатана. Ако не се откриеше нищо, значи американците бъркаха. Дълбоки извинения и т.н. Но нямаше да се е случило нищо лошо. Домашният и мобилният телефон на Милк обаче щяха да продължат да се подслушват още няколко седмици.

Организирането на всичко това отне седмица, след което измина още една седмица, преди замисълът да може да се използва. Морският контейнер бе един от стотиците, „повърнати“ от огромен контейнеровоз, пристигнал от Венесуела. Само един човек забеляза двете малки концентрични окръжности и малтийския кръст, вписан

във вътрешната. Главен инспектор Милк лично освободи контейнера за товарене на платформата за едрогабаритни товари, чакаща да вземе контейнера и да изчезне във вътрешността на страната.

Шофьорът се оказа албанец и беше на последната бариера, която първо се вдигна, после бързо се спусна. Той се подчини и веднага позвъни по мобилния си телефон. Говореше от кабината си и никой не го чу, когато каза няколко изречения на албански.

Хамбургската митница обикновено има две нива за проверка на място на камиони и товара им. Бързата е само с рентген. Другата е отваряне. Младият служител всъщност бе агент на ЦКА и поради това добре играеше ролята си на новак в службата. Направи знак на шофьора да откара платформата към зоната за основна проверка. Но го прекъсна много по-старши по ранг от него инспектор, който забързано излезе от централния офис.

Един нов, много млад и много неопитен инспектор никога не спори с ветеран оберинспектор. Но този си позволи това. И не се отказа от решението си. По-възрастният му колега го сгълча. Вече бил правил проверка на място. Нямало нужда това да се повтаря. Губели си времето. Милк изобщо не видя как зад тях спира малка кола. Но от нея слязоха двама цивилни агенти на ЦКА и показаха значките си.

— Vas ist los da? — любезно попита единият.

Думата „ранг“ е свещена в германската бюрокрация. Служителите от ЦКА бяха равни по ранг на Милк, но това, че идваха от Криминалния отдел, натежаваше. Контейнерът бе отворен. Докараха обучени кучета. Започна разтоварване на съдържанието. Кучетата игнорираха товара, но започнаха да душат и да скимтят до задната стена на контейнера. Направиха измервания и се установи, че вътрешността е по-къса от външната стена. Камионът бе откаран в оборудван с всичко необходимо автосервиз. Дойде и екипът от митницата. Тримата агенти на ЦКА — двамата „случайно“ замесени и младият агент под прикритие, за когото това беше първото му истинско „ужилване“ — невинно продължаваха да разиграват театъра на случайната проверка.

Оксиженистът изряза фалшивата преграда. Когато извадиха пакетите и ги премериха, се оказа, че става дума за два тона колумбийско пуру. Албанецът вече бе в белезници. Сега се разиграваше сценка на радост от истинския удар, успех и за

четиримата, като грешката на Милк се приемаше за нещо съвсем разбираемо и извинимо. Седнаха на кафе, но Милк се извини, отиде в мъжката тоалетна и се обади по телефона.

Грешка. Подслушваха го. Всяка негова дума бе чува във ван на километър от мястото. Телефонът на един от мъжете край масата иззвъня и той изслуша онова, което му казаха. На излизане от тоалетната Милк бе арестуван.

Когато го въведоха в стаята за разпит, той избухна в гневен протест. Никой не спомена нищо за банковата сметка на Голям Кайман. Декстър беше обяснил, че това ще разкрие информатора им в Колумбия. Само че по този начин Милк имаше отлична защита. Можеше да пледира, че „всички правим грешки“. Щеше да е много трудно да се докаже, че прави това от две години. Един добър адвокат щеше да го извади под гаранция още същия ден и без проблем щеше да го оневини по време на процеса, ако изобщо се стигнеше до процес. Думите по време на подслушания разговор бяха кодирани — невинно споменаване, че ще закъснее с прибирането у дома. Вярно, набраният номер не беше на жена му, а до мобилен телефон, който бе за еднократно използване и сигурно вече не съществуваше. Но кой не е набирал грешен номер?

Главен инспектор Циглер, който освен митническата си кариера имаше и диплома на правист, добре съзнаваше слабостите в тяхното положение. Но искаше да спре влизането на тези два тона кокаин в Германия и бе успял.

Албанецът, твърд като стомана, не казваше нито дума, освен да повтаря, че е прост шофьор. Дюселдорфската полиция провеждаше обиск на склада за кафе, където обучените кучета изпаднаха в истерия от миризмата на кокаин, която бяха тренирани да отличават от тази на кафето, често използвано за маскиране.

И в този момент Циглер, който бе първокласен полицай, реши да импровизира. Милк едва ли говореше албански. Кой, по дяволите, говори албански, освен самите албанци? Така че той накара Милк да седне зад огледално стъкло, но с включен звук от стаята за разпити, за да вижда и чува разпита на албанския шофьор.

Преводачът от албански задаваше на шофьора въпросите на германския полицай и превеждаше отговорите му. Въпросите бяха предсказуеми, Милк ги разбираше, те бяха на неговия език, но

трябваше да разчита на преводача за отговорите. Макар албанецът в действителност да твърдеше, че е невинен, онова, което се чуваше през високоговорителите зад огледалото, бе изчерпателно признание, че ако шофьорът някога попадне в затруднение на хамбургското пристанище, трябвало да се обади някой си оберинспектор Еберхарт Милк, който щял да уреди всичко и да го изпрати по пътя му без оглед на товара.

Това пречупи вече разтърсения Милк. Пълните му самопризнания отнеха два дни и създадоха работа на цял екип стенографи.

„Дамата на Орион“ се намираше в Карибския басейн южно от Ямайка и източно от Никарагуа. Внезапно капитанът ѝ, облечен в безукорно изгладената си бяла тропическа униформа, видя от мостика нещо, което го накара да примигне невярващо.

Бързо провери радара. От хоризонт до хоризонт нямаше никакъв кораб. Но хеликоптерът определено си беше хеликоптер. И се носеше право срещу тях, ниско над синята вода.

Капитанът отлично знаеше какво пренася, защото само преди трийсет часа беше помагал да го натоварят. В душата му се размърда змиорката на страха. Хеликоптерът беше малък и на пръв поглед само за наблюдение, но когато мина покрай левия им борд и бързо зави, за да ги ескортира, капитанът ясно прочете думите US Navy^[1] на носа му и веднага изтича в каюткомпанията, за да уведоми собственика.

Бързо се качиха на мостика. Плейбойт Нелсън Бианко беше с хавайска риза на цветя, широки шорти и бос. Черните му кичури както обикновено бяха идеално боядисани и напръскани с лак, а зъбите му стискаха любимата му „Кохиба“. Необичайно за него и само заради естеството на каргото от Колумбия на борда му нямаше поне 5–6 красиви момичета.

„Литъл Бърд“ се изравни с яхтата, ниско над океана, и двамата видяха в отвора на вратата пристегнат с ремъци „тюлен“ с черна униформа. Държеше карабина М-14, насочена право към тях. От малкия хеликоптер избумтя оглушително:

— „Дамата на Орион“, „Дамата на Орион“, тук е военноморската служба на Съединените щати. Моля, изгасете двигателите. Качваме се на борда.

Бианко не можеше да разбере как смятат да го направят. Вярно, че на кърмата имаше хеликоптерна площадка, но на нея беше

собственият му покрит с платнище „Сикорски“. В този момент капитанът го побутна с рамо и му кимна напред. Там във водата се виждаха три черни точки — едната по-голяма, другите две по-малки. Приближаваха се.

— Пълен напред — отсече Бианко. — Пълен напред!

Реакцията му бе глупава и капитанът веднага го разбра.

— Шефе, не можем да им избягаме. Опитаме ли, само ще се издадем.

Бианко последна увисналия редом с тях „Литъл Бърд“, уголемяващите се с всяка секунда силуети на лодките и карабината, насочена към главата му от шейсет метра. Нямаха избор, освен да опитат да се измъкнат с наглост. Така че той кимна и каза:

— Стоп машини. И излезе от кабината на мостика. Вятърът разроши косата му и изведнъж стихна. На лицето му разцъфна широка усмивка и той махна с ръка, все едно канеше скъпи гости.

„Тюлените“ бяха на борда след пет минути.

Капитан-лейтенант Кейси Диксън бе подчертано вежлив. Беше му казано, че обектът „пренася“, и това му бе достатъчно. Той отклони предложението за шампанско за себе си и хората си и нареди собственикът и екипажът да бъдат отведени на кърмата и държани на прицел, „Чесапийк“ все още не се виждаше на хоризонта. Леководолазът му облече костюма си „Дрегер“ и се спусна зад борда. Задържа се долу около половин час. Когато се качи, докладва, че на дъното на корпуса няма тайни люкове, няма блистери и няма висящи найлонови въжета.

Двамата специалисти по преглед на багажа се заловиха да търсят. Знаеха само, че късото и изплашено обаждане на свещеника е просто за „голямо количество“. Но какво означаваше това?

В крайна сметка кокер шпаньолът надуши кокаина и се оказа, че става дума за тон. „Дамата на Орион“ не беше в списъка кораби, на които Хуан Кортес бе правил практически неоткриваем тайник. Бианко се бе надявал да се отърве благодарение на арогантността си. В неговото съзнание толкова луксозна яхта, така добре позната в най-скъпите и известни места за напиване по света, като се започне от Монте Карло и се стигне до Форт Лодърдейл, щеше да е извън подозрение, и той също. И ако не бе един стар йезуит, погребал четири изтерзани тела в гроб в джунглата, можеше да се окаже прав.

Отново, както при британските СВМС, точно свръхчувствителността на кокер шпаньола към промените на миризмите във въздуха стана причина той да заскимти пред един панел в пода на машинното отделение. Въздухът тук бе прекалено свеж, значи капакът бе вдиган наскоро. Отворът водеше до скулата.

И пак, както с британците в Атлантика, двамата специалисти по претърсване си сложиха маски и се провряха през тесния отвор. Дори и на луксозна яхта в скулата винаги вони. Една по една балите бяха изтеглени навън и „тюлените“, които не охраняваха арестуваните, ги пренесоха на палубата и ги натрупаха между каюткомпанията и площадката за хеликоптера. Бианко протестира шумно, че няма представа какво е това... че са му скроили номер... че е станала някаква грешка... че познава губернатора на Флорида. Виковете му затихнаха в неясно бърборене, когато му сложиха качулката. Капитан-лейтенант Диксън изстреля сигналната ракета и обикалящият над тях „Мишел“ изключи заглушаващото си устройство. В действителност от „Дамата на Орион“ дори не се бяха опитали да предадат някакъв сигнал. Когато комуникациите се възобновиха, Диксън извика „Чесапийк“.

Два часа по-късно Нелсън Бианко, капитанът и екипажът се намираха в карцера на предния трюм в компанията на седмината оцелели от двете моторници. Плейбойт милионер обикновено не попадеше в подобна компания и срещата никак не му хареса. Но тези хора щяха да се окажат негови спътници и сътрапезници за дълго време и вкусът му към тропиците щеше да бъде напълно удовлетворен, макар и посред Индийския океан. А момичетата за забавление изобщо не влизаха в менюто.

Този път дори специалистът по експлозивите изпита съжаление.

— Наистина ли ще я похарчим, сър? Такава красавица!

— Заповед — късо отговори командирът му. — Без изключение.

„Тюлените“ се строиха на борда на „Чесапийк“ и проследиха взривяването и потъването на „Дамата на Орион“. А когато морето отново опустя, „Чесапийк“ пое по пътя си. Час по-късно друг товарен кораб се размина с него, но шкиперът му видя през бинокъла си само обикновен зърновоз и изобщо не му обърна внимание.

В Германия ПОО имаха повод да празнуват. В обстояните си самопризнания Еберхарт Милк, сега държан в условия на максимална

секретност, за да бъде опазен жив, бе наименувал десетина основни вносители, чието карго бе обработвал лично за лесно напускане на пристанището на Хамбург. Офисите им бяха атакувани и затворени.

Федералната и провинциална полиция нанасяха удари срещу складове, пицарии (любим параван за калабрийската ндрангета), магазини за храна и за сувенири, специализирани в етническа дърворезба от Южна Америка. Отваряха се пратки с консервирани тропически плодове, за да намерят пакет с бял прах във всяка консерва, разбиваха се маянски идоли от Гватемала. Благодарение на един-единствен човек на присъствието на Дона в Германия бе сложен край.

Но Кобрата добре знаеше, че ако кокаинът мине през точката на предаване, загубата е за сметка на европейските банди. Единствено преди този момент загубата се понасяше от Картела. Това включваше контейнера с тайното отделение в Хамбург, който така и не бе успял да излезе от пристанището, и товара на „Дамата на Орион“, предназначен за кубинската мафия в Южна Флорида. За яхтата се предполагаше, че още се намира някъде в открито море. Непристигането ѝ във Форт Лодърдейл още не бе забелязано. Засега.

Списъкът на „плъховете“ се оказваше безценен. Кобрата бе избрал Хамбург напълно случайно, името бе едно от 117-те, а вероятността, че всичко е измислица, се бе сринала до нулата.

— Да пуснем ли момичето? — попита Декстър. Кобрата кимна. Беше му безразлично. Лично той бе неспособен да изпитва състрадание. Но момичето бе изиграло ролята си.

Декстър задейства механизма. След дискретна намеса инспектор Пако Ортега от УДИКО в Мадрид бе повишен в главен инспектор. Обещаха му скоро да получи Хулио Лус и банката „Гузман“.

При посещение в Щатите той изслуша Кал Декстър и разработи своята част на операцията. Млад полицай под прикритие изигра ролята на служителя в багажното отделение. Беше шумно и публично арестуван в някакъв бар и някой извести медиите. Репортерите интервюираха бармана и двама редовни посетители, които потвърдиха случилото се.

„Ел Паис“ реагира на информация от анонимен източник и пусна голям материал за разбиването на банда, опитваща се да използва служителите в багажното отделение, за да внася контрабандно

наркотици в багажа на неподозиращи пътници за летище „Кенеди“, Ню Йорк. Един от замесените служители бил заловен и вече давал показания за това как е отварял куфари след обичайната рентгенова проверка, за да сложи в тях кокаин.

В няколко случая „задържаният“ можа дори да опише използваните куфари.

Г-н Боузмън Бароу не обичаше хазарта и облозите. Не си падаше по казина, зарове, карти или коне като претекст да се хвърлят пари на вятъра. Но ако му бяха предложили — призна си той, — щеше да заложи голяма сума, че сеньорита Летиция Аренал ще бъде затворена за дълги години. И щеше да загуби.

Папката от Мадрид пристигна в УБН във Вашингтон и така и не се разбра кой предложи да се изпрати копие от фрагментите, отнасящи се до клиентката на г-н Бароу, до офиса на областната прокуратура в Бруклин. След получаването на папката прокуратурата трябваше да предприеме нещо. Колкото и да е непопулярна тази гледна точка, адвокатите не са непременно лоши. От прокуратурата уведомиха Боузмън Бароу за новините от Мадрид и той веднага внесе искане за снемане на всички обвинения. Дори невинността да не бе безусловно доказана, в тезата на обвинението сега имаше пробойна с размера на врата на хангар.

Състоя се закрито заседание със съдия, бил някога състудент в юридическия факултет с Боузмън Бароу, и искането бе удовлетворено. Съдбата на Летиция Аренал бе предадена от офиса на прокурора на Службата за имиграцията и натурализацията. Оттам отсъдиха, че макар повече да не е подсъдима, колумбийката не може да остане в страната. Попитаха я къде иска да я депортират и тя избра Испания. Двама служители на службата я закараха до летище „Кенеди“.

Пол Деверо разбираше, че първото му прикритие е на път да се стопи. Това прикритие беше несъществуването му. Беше изучил и най-дребната информация, до която бе успял да се добере, за някой си дон Диего Естебан, смятан за — без това някога да е било доказано — върховен ръководител на Картела.

Този безжалостен идалго, този следимперски аристократ от испански произход, бе останал недосегаем вследствие на няколко фактора.

Единият бе абсолютният отказ на всички да свидетелстват срещу него. Друг бе удобното изчезване на всеки дръзнал да му се противопостави. Но дори това едва ли щеше да е възможно без огромното му политическо влияние. Думата на този човек се чуваше из коридорите на властта и имаше тежест.

Беше неуморим благодетел за благородни каузи, до една широко отразени из медиите. Правеше дарения на училища и болници, даваше стипендии и редовно помагаше на бедните в предградията.

Беше направил дарения — много по-дискретно, разбира се — не на една политическа партия, а на всички, в това число на тази на президента Алваро Урибе, заклел се да смаже кокаиновата индустрия. И във всеки отделен случай се бе погрижил даренията да станат известни на тези, на които трябва. Дори беше платил за отглеждането на сираци на убити полицаи и митничари, макар колегите им да подозираха кой е разпоредил убийствата.

Но най-много от всичко държеше да се харесва на католическата църква. Само да научеше, че някой манастир е западнал или е в затруднено положение, веднага даваше пари, за да помогне. Това, разбира се, ставаше широко известно, както и редовното му ходене със селяните и работниците в неговото имение в енорийската църква, намираща се в съседство с резиденцията му — официалната му резиденция в провинцията, а не някоя от многобройните ферми, притежавани под фалшиви имена, където се срещаше с другите членове на Братството, което бе създал, за да произвежда и пласира до 800 тона кокаин всяка година.

— Той е маестро — с възхита прошепна Деверо. Но се надяваше Дона да не е чел като него „Изкуството на войната“.

Кобрата знаеше, че поменикът от загубени пратки, арестувани помощници и разбити мрежи на пласмент няма дълго да бъде приписван на лошия късмет. Един умен човек има предел на броя на случайностите, които е склонен да приеме, и колкото е по-високо нивото на параноя на този умен човек, толкова е по-малък този брой. Първото прикритие — несъществуването — скоро щеше да бъде отхвърлено и Дона щеше да приеме, че е изправен срещу нов и много опасен враг, който не играе по правилата.

Тоест идваше редът на прикритие номер две — невидимостта. Сун Дзъ твърдеше, че човек не може да победи невидим враг.

Китайският мъдрец бе живял много преди появата на свръхтехнологииите в света на Кобрата. Но имаше нови оръжия, които щяха да запазят невидимостта на Кобрата дълго след като Дона осъзнаеше, че неизвестно къде има нов враг.

Основният фактор за разкриване на неговото съществуване щеше да стане списъкът на „плъховете“. Да пометеш 117 корумпирани служители след серия удари на два континента в рамките на една-единствена кампания е твърде много. Той щеше да подава имената на „плъховете“ в мелачката на ПОО много бавно, докато на някой в Колумбия не му прещракаше нещо в главата. Рано или късно неизбежно щеше да има изтичане на информация.

Но онази августовска седмица той изпрати Кал Декстър да съобщи тъжните новини пред три правителствени институции при условие — такава поне бе надеждата — за абсолютна дискретност.

След тежка седмица на пътуване и заседания Кал Декстър уведоми Съединените щати, че имат „гнила ябълка“ в доковете на Сан Франсиско, италианците научиха за съществуването на корумпиран старши митнически инспектор в Остия, а испанците трябваше да започнат да следят началника на пристанището в Сантандер.

Във всеки отделен отделни случай молбата на Декстър бе да се организира случайно „натъкване“ на пратка кокаин, което можеше да доведе до необходимост от арест. И получи уверения, че ще се действа точно така.

На Кобрата не му пукаше за американските и европейски улични банди. Тези боклуци не бяха негов проблем. Но всяко напускане на сцената от някой дребен помощник на Картела увеличаваше по експоненциален закон темпото на прехващанията. А загубата преди предаването пред портала на кея се поемаше от Картела. Само че поръчките трябваше да се изпълнят отново. А това нямаше да е възможно.

Алваро Фуентес определено не смяташе да пресича Атлантика чак до Африка във вмирисано старо рибарско корито подобно на „Белеса дел Мар“. Като първи заместник на Алфредо Суарес той избра 6000-тонния товарен кораб с общо предназначение „Арко Соледад“.

Корабът бе достатъчно голям, за да има каюта за капитана, не кой знае колко голяма, но лична, и тя беше взета от Фуентес.

Нещастният капитан трябваше да спи на койка в каютата на първия си помощник, но той си знаеше мястото и не повдигна въпрос.

Както бе пожелал Дона, „Арко Соледад“ бе пренасочен от Монровия, Либерия, за Гвинея-Бисау, където като че ли се коренеше проблемът. Но корабът все пак превозваше цели пет тона чист кокаин.

Беше един от корабите, минали през Хуан Карлос. Под ватерлинията имаше два стабилизатора, заварени за корпуса. Но те играеха двойна роля. Освен че стабилизираха корпуса и повишаваха обтекаемостта, както и подобряваха условията за екипажа в бурно море, те бяха кухни и всеки съдържаше по два и половина тона много добре опаковани бали.

Основният проблем с тези подводни тайници беше, че можеха да се пълнят и изпразват само когато корабът е извън водата. Това предполагаше или големи усложнения с използването на сух док с всички опасности да се появи нежелан свидетел, или оставането на съвсем плитко по време на отлив, което пък означаваше часове чакане.

Но Кортес бе монтирал практически невидими ключалки, чрез които един леководолаз можеше бързо да освободи големи панели на всеки стабилизатор. След свалянето на панелите балите, а те бяха херметически опаковани и вързани една за друга, можеха да се изтеглят и да изплуват на повърхността, за да бъдат прибрани на борда на посрещача.

„Арко Соледад“ носеше в трюмовете си напълно законен товар кафе и всички необходими документи, за да докаже, че каргото е платено и очаквано от търговска компания в Бисау Сити. С това добрите новини свършваха.

Лошите новини бяха, че „Арко Соледад“ отдавна бе засечен благодарение на описанието на Хуан Кортес и фотографиран отгоре. Докато пресичаше 34-тия меридиан географска дължина, обикалящият из небето „Сам“ го бе снимал, бе направил сравнението, бе идентифицирал кораба и бе информирал ВВБ „Крийч“ в Невада.

Невада съобщи на Вашингтон, а запуснатият склад в Анакостия извести „Балморал“, който потегли за прехващане. Майор Пикъринг и леководолазите му знаеха какво търсят, къде се намира и как да задействат скритите ключалки.

През първите три дни в морето Алваро Фуентес се придържаше стриктно към дадените му указания. На всеки три часа, денем и

нощем, пунктуално изпращаше имейли до очакващата го съпруга в Баранкуила. Тези съобщения по правило са толкова обичайни и с толкова банално съдържание, че АНС във Форт Мийд едва ли щеше да се главоболи с тях, ако не бяха предупредени. При това положение те съвестно ги извлякоха от киберпространството и ги изпратиха в Анакостия.

Когато патрулиращият на 12000 метра височина „Сам“ видя, че „Арко Соледад“ и „Балморал“ са на 40 морски мили един от друг, програмата му задейства заглушаването и търговският кораб попадна в мъртва зона. Когато видя откъм хоризонта да се задава хеликоптер и да се насочва към тях, Фуентес направи извънредно обаждане. Или по-скоро опит за такова, понеже съобщението не можа да бъде излъчено.

Нямаше никакъв смисъл „Арко Соледад“ да оказва съпротива на облечените в черно командоси, които се прехвърлиха през перилата. Капитанът разигра сценка на възмущение, като размахваше документите на кораба и копията на поръчката за кафе от Бисау. Само че мъжете в черно не му обърнаха внимание.

На крещящите: „Пиратство!“ капитан, членове на екипажа и Алваро Фуентес бяха сложени белезници и качулки, а после ги отведоха на кърмата. В мига, в който майор Пикъринг се увери, че те не виждат нищо, заглушаването бе прекратено и той извика „Балморал“. Докато корабът се приближаваше, двамата леководолази се заловиха за работа. Работата отне около час. Знаеше се, че кокер шпаньолите няма да са нужни, и този път ги бяха оставили на кораба-майка.

Още преди „Балморал“ да спре, във водата вече плуваха две гирлянди навързани бали. Бяха толкова тежки, че се наложи да използват лебедката на „Арко Соледад“, за да ги качат на борда. После „Балморал“ пое грижата за тях, като ги взе от палубата със своя кран.

Фуентес, капитанът и екипажът отдавна бяха млъкнали: нали чуваха скърцането на лебедката и тежките тупвания на мокри предмети по палубата. Знаеха какво е това. Оплакванията в пиратство бяха секнали.

Колумбийците последваха балите на борда на „Балморал“. Усещаха, че са на много по-голям кораб, но нямаха никаква представа какъв е, а още по-малко как се казва. От палубата бяха отведени направо в карцера, където най-сетне им свалиха качулките и ги

преместиха там, където до неотдавна бе пребивавал екипажът на „Белеса дел Мар“.

Досега всички леководолази, посрещали „Арко Соледад“ в предишните му курсове, бяха връщали свалените подводни панели на местата им, но като се имаше предвид какво следва, днешните не го направиха.

Последен на борда на „Балморал“ се качи специалистът по експлозивите и когато корабите се раздалечиха на миля и половина, натисна бутона на детонатора.

— Надушвате ли кафето? Наистина екстра качество — пошегува се той, когато „Арко Соледад“ потрепери, започна бързо да се пълни с вода и потъна.

И наистина морският бриз донесе слаба миризма на кафе, когато експлозивът PETN за наносекунди стигна температура 5000°. А после и миризмата изчезна.

Едната НБЛ, оставена на вода, се върна на мястото и хората в нея събраха отломките, които някой внимателен наблюдател може би щеше да забележи. Събраха ги в мрежа, привързаха ѝ тежест и ги пратиха на дъното. А океанът, син и спокоен в края на август, остана какъвто си е обикновено — пуст.

Далеч оттук Алфредо Суарес не можеше да повярва на сигналите до него новини, нито можеше да измисли начин да ги предаде на дон Диего и да остане жив. Съобразителният му млад помощник бе престанал да изпраща съобщения преди 12 часа. Това беше неподчинение и имаше само две възможни обяснения: лудост или катастрофа.

Клиентите му — кубинци, контролиращи почти цялата търговия с кокаин в Южна Флорида — се бяха обадили да съобщят, че „Дамата на Орион“ не е стигнал във Форт Лодърдейл. Очакваше го и началникът на пристанището, който пазеше специална котвена стоянка. Дискретни запитвания бяха разкрили, че и той се е опитал да влезе във връзка с кораба, но също не е успял. Корабът закъсняваше с вече три дни и беше изчезнал.

Имаше някои успешни доставки, но поредицата провали по въздух и море и тежкият удар по митницата в Германия бяха свели дела на доставките спрямо изпратените на 50% по тегло. А той бе обещал на Дона съотношение от 75%. За първи път започна да се

страхува, че стратегията му на по-големи, но по-малко на брой доставки — обратна на напусналия този свят негов предшественик — може и да не работи. Не беше вярващ, но в душата си се молеше да не се случи нещо още по-лошо — доказателство, че молитвите не помагат. Защото най-лошото тепърва предстоеше.

Далеч оттук, в историческия град Александрия на брега на Потомак, човекът, който смяташе да създаде това „най-лошо“ нещо, правеше равностойка на досегашната си кампания.

Беше планирал и вкарал в действие три стратегии за нанасяне на удари. Едната бе да се използва познаването на всички кораби, на които бе работил Хуан Карлос, за да се даде на силите на закона и реда — ВМС, митница и брегова охрана — възможност да прехващат големите кораби в открито море, „случайно“ да откриват тайниците и по този начин да могат едновременно да конфискуват кокаина и да задържат съдовете.

Това се налагаше, понеже повечето от вписаните в регистрите на „Лойдс“ търговски кораби бяха прекалено големи, за да бъдат потопени, без да оставят следи, тъй като това щеше да доведе до сътресения в света на морския транспорт и до непреодолима намеса на правителствено ниво. Застрахователи и корабособственици можеха да се отърват от корумпираните екипажи и да платят глоби, декларирайки пълна невинност за случващото се, но загубата на цели кораби щеше да ги тласне към отчаяни стъпки.

Прехващането по море на официално ниво също възпрепятстваше обичайната тактика да се взема кокаин на борда от един рибарски кораб и да се прехвърля на друг в извънтериториални води. Това не можеше да продължава вечно, нито дори много дълго. Макар Хуан Кортес уж да беше обгорял труп в гроб в Картагена, скоро щеше да се изясни, че някой знае твърде много за неговите изобретателно конструирани тайници. Каквито и усилия да се полагаха тяхното откриване да изглежда като обикновен късмет, с течение на времето подобен „късмет“ щеше да изглежда все по-неправдоподобен.

Във всеки случай тези триумфи на официалните власти не се криеха, бързо ставаха публично достояние и така стигаха обратно до Картела.

Втората стратегия представляваше поредица от привидно случайни и взаимно несвързани инциденти по пристанища и летища,

по време на които „нещастно“ стечение на обстоятелствата водеше до разкриване на внасяни пратки кокаин и дори ставаше причина за арестуването на подкупен служител, който бе действал като помагач. Скоро и на тези „инциденти“ никой нямаше повече да вярва.

Като стар контраразузнавач Кобрата мислено свали шапка на Кал Декстър за това, че бе успял да се добере до списъка на „плъховете“. Така и не се бе поинтересувал кой е издайникът в Картела, макар историята с натопената в Ню Йорк колумбийска девойка явно да имаше отношение към това.

Но се надяваше „къртицата“ да може да се скрие в наистина дълбока дупка, защото, нямаше начин да се спира още дълго арестуването на помагачите за внос на кокаина. А и умножаването на случаите на разкриване на преносителите при влизането им в Щатите и Европа щеше да направи ясно за сведущите, че някой е издал имената и длъжностите.

Добрата новина — за човек, който знаеше това-онова за разпитите и който бе пречупил Олдрич Еймс — бе, че въпросните длъжностни лица, макар и алчни и продажни, съвсем не бяха корави пичове, свикнали със законите на престъпния подземен свят. Вече разкритият германец блъбукаше като планински ручей. Така щеше да е и с повечето от останалите. Само че съзливите признания щяха да причинят верижна реакция от арести и затваряния. А бъдещите прехващания — без никаква официална помощ — щяха да се превърнат в лавина. Това бе част от плана му.

Но асът в колодата му беше третата стратегия, на която бе посветил през разрешения подготвителен период много време и усилия, както и по-голямата част от бюджета.

Наричаше я „факторът дезориентация“ — нещо, което бе използвал години наред в шпионажа, а Джеймс Енгълтън^[2] — предшественикът му в ЦРУ — го бе нарекъл веднъж „пустинята на огледалата“. Това бе абсолютно необяснимото изчезване на карго след карго.

Междувременно без много шум щеше да предаде имената и подробностите за още четири „плъха“. През втората седмица на септември Кал Декстър пътува до Атина, Лисабон, Париж и Амстердам. Всяка негова командировка предизвиква шок и ужас, но и в четирите случая той получи уверения, че всеки арест ще бъде

предшестван от внимателно оркестриран „инцидент“ около пристигащата пратка кокаин. Декстър описваше на всички хамбургската операция и я предлагаше като модел за действие.

Онова, което можеше да каже на европейците, бе, че в атинското пристанище Пирея има корумпиран митнически служител, че португалците имат подкупно служебно лице в доста малкото, но оживено пристанище Фаро на Алгарве, че Франция е подслонила доста едър „гризач“ в Марсилия, а холандците имат проблем в най-значителната карго дестинация на Европа — Ротердам.

Франсиско Поне излизаше в пенсия и беше адски доволен от този факт. Беше се помирил с възпълната си невзрачна съпруга Виктория и дори бе намерил купувач за своя „Бийч Кинг Еър“. Беше обяснил подробностите на онзи, заради когото бе прелетял безброй пъти през Атлантика — някой си сеньор Суарес, който на свой ред бе приел извинението за възрастта и вдървяването на крайниците и най-важното — беше се съгласил септемврийският полет да е последният му за Картела. Поне беше успокоил сеньор Суарес, че нещата не стоят чак толкова зле, защото младият му помощник-пилот буквално драска да стане капитан и най-вече да получава хонорара на капитана. А новият и по-добър самолет изобщо не беше първи приоритет. Така че пилотът стъпи на пистата в Боависта и излетя. Високо, много високо над него малката движеща се точка бе засечена от широкоъгълния радарен скенер на „Сам“ и бе съпоставена в базата данни.

Бяха нужни само няколко секунди, за да се идентифицира движещата се точка като излетял от Боависта „Кинг Еър“, чиято модификация „Бийч Кинг Еър“ не може да пресече Атлантика без допълнителен резервоар гориво, и че курсът е на североизток към географска дължина 35°. По-нататък нямаше нищо друго, освен Африка. Някой в Невада инструктира майор Жоао Мендоса и наземния му екипаж да се подготвят за полет.

Напредващият в полета си „Бийч“ имаше два часа във въздуха зад гърба си, гълташе последните капки гориво от основните си резервоари в крилата, а междувременно го водеше помощник-пилотът. Някъде долу и малко напред по курса буканиерът подскочи под удара на РПИ, стрелна се по пистата и изрева над тъмното море. Нощта бе безлунна.

Шейсет минути по-късно бразилецът бе в точката на прехващане и обикаляше с ленивите 300 възела. Някъде югозападно спрямо него, невидим в тъмнината, „Кинг Еър“ се влачеше във въздуха вече на резервните резервоари благодарение на двамата помпаджийи, които се бяхтеха зад пилотската кабина.

— Издигане на 12 хиляди, продължи в кръг — обади се топлият глас от Невада. Подобно на Лорелай, гласът бе достатъчно изкустителен, за да подмами мъжете в смъртна опасност. Но зад инструкциите стоеше „Сам“, който бе съобщил, че „Кинг Еър“-ът се е издигнал над облачната покривка.

Дори без луна звездите над Африка са изгарящо ярки, а облачният „пейзаж“ е като бял чаршаф, отразяващ светлината сред набор от сенки в бялата си повърхност. Буканиърът бе насочен на позиция пет мили зад „Кинг Еър“ и 300 метра над него. Мендоса огледа бледото „плато“ пред себе си. Не беше съвсем равно — тук-там от него стърчаха възлите на високи купести облаци. Намали скоростта, защото му се стори, че настига целта си прекалено бързо.

И тогава я видя — сянка между два облачни „хълма“, нарушаваща линията на стратуса. За миг изчезна, после изникна пак.

— Виждам го — съобщи той. — Нали няма грешка?

— Няма грешка — успокои го гласът в ушите му. — Просто в небето няма нищо друго.

— Разбрано. Искам контакт.

— Контактът потвърден при първа възможност.

Той отне от тягата, но дистанцията продължи да се скъсява. Свали предпазителя. Целта леко помръдваше в прицела на оръдието и образът се увеличаваше. Четиристотин метра.

Двата потока снаряди се възпламениха при опашката на „Бийч“-а. Тя се натроши на парчета, но снарядите продължиха да нахлуват навътре във фюзелажа, напред към допълнителните резервоари за гориво и пилотската кабина. Помпаджиите загинаха, преди да разберат какво става, разкъсани на парчета. Двата пилоти щяха да последват съдбата им, но експлозията на горивото ги довърши по-бързо. Както и при „Трансол“, самолетът имплодира, пръсна се на пламтящи парчета и те полетяха през облачната пелена.

— Целта е свалена — съобщи Мендоса. Още един тон кокаин нямаше да стигне до Европа.

— Прибирай се — обади се гласът. — Курсът ти е...

Алфредо Суарес не можеше да избира дали да предаде на Дона поредицата лоши новини, или да му ги спести. Но пък господарят на Картела не бе оцелял толкова дълго в едно от най-опасните обкръжения на земята без силно развито шесто чувство за опасност.

Малко по малко той принуди своя директор на пласмента да му разкаже всичко: двата кораба и сега вече двата самолета, загубени, преди да стигнат до Гвинея-Бисау; двете моторници в Карибите, които така и не бяха стигнали до срещата в морето и оттогава никой не ги бе виждал, включително осемте им души екипаж; плейбоят, изчезнал с цял тон пуро, предназначен за ценни кубински клиенти в Южна Флорида. И катастрофата в Хамбург.

Суарес очакваше дон Диего да се вбеси. Но се случи точно обратното. Още като малък Дона бе научил, че учтивостта не бива да се забравя дори когато човек е раздразнен за някоя дреболия и че наистина големите катастрофи изискват джентълменско спокойствие. Така че помоли Суарес да остане в стаята, а са мият той запали една от любимите си черни пурети и излезе да се разходи из градината.

Разбира се, че вътрешно едва сдържаше чудовищния си гняв. Закле се, че ще се лее кръв. Че ще има раздиращи ушите писъци. Че ще посее смърт. Но на първо място идваше анализът.

Не можеше да има никакви доказателства срещу Роберто Карденас. Разкриването на един негов платен агент в Хамбург бе вероятно лош късмет. Игра на случайността. Но не и останалото. Не и пет кораба в морето и два самолета в небето. Това не можеше да е дело на силите на реда и закона — те щяха да дадат пресконференции, щяха да се пъчат и да се снимат до конфискуваните бали. Беше свикнал с това. Позволяваше им да злорадстват за дреболиите. Цялата кокаинова индустрия струваше триста милиарда долара годишно — повече от националните бюджети на повечето страни извън G30 на най-богатите.

Печалбата беше толкова голяма, че никакви арести не можеха да спрат армията доброволци, които със зъби и нокти драпаха да заемат местата на мъртвите и затворените. Печалбата бе такава, че дори Бил Гейтс и Уорън Бъфет изглеждаха като дребни пласъори. Кокаинът ежегодно създаваше богатство, еквивалентно на всичко притежавано от тях двамата съвместно и натрупано за целия им живот. Година след година...

Но провалът на доставките бе опасен. Звярът трябваше да бъде редовно хранен. Картелът може и да бе отмъстителен и склонен към насилие, но такива бяха и мексиканците, италианците, кубинците, турците, албанците, испанците и всички останали, чиито организирани банди убиваха дори за една неволно изпусната дума.

Затова, щом не беше случайност — а подобна възможност вече не можеше да се приеме като обяснение, — кой тогава крадеше неговия продукт, убиваше неговите хора и като фокусник правеше патките му да изчезват във въздуха?

За Дона нещата опираха до предателство или кражба, която бе просто друга форма на предателство. А за предателството имаше само един възможен отговор. Да се открият виновните и да се накажат с потресаваща жестокост. Които и да бяха, урокът трябваше да се даде. Нищо лично, но никой не можеше да се отнася с Дона по този начин.

Взел решение, той се върна при треперещия гост и нареди:
— Изпрати ми Главореза.

Пако Валдес и двамата му помощници кацнаха в Гвинея-Бисау. Дона нямаше желание да рискува нови изчезвания в открито море. И нямаше намерение да достави удоволствие на американското УБН, като изпрати хората си с обикновен граждански полет.

Към края на първото десетилетие на третото хилядолетие наблюдението и контролът над пасажерите по междуконтиненталните полети бяха станали толкова всеобхватни, че беше невероятно човек с необичайната външност на Валдес да не бъде забелязан и проследен. Затова те излетяха с частния „Груман G-4“ на Дона.

Дон Диего, разбира се, беше абсолютно прав... донякъде. Но двумоторният луксозен самолет все пак трябваше да лети по практически права линия от Богота до Гвинея-Бисау и това привлече към него вниманието на патрулиращия по широка окръжност „Сам“. Така „Груман“-ът бе засечен, идентифициран и регистриран. Когато чу новината, Кобрата доволно се усмихна.

[1] ВМС на САЩ (англ.) — Б. пр. ↑

[2] Дългогодишен (1954–75) директор на контраразузнаването в ЦРУ, станал жертва на собствената си параноя в търсенето на

„къртица“ на КГБ, междувременно обвинил неофициално много членове на Конгреса, вкл. президента Джералд Форд, в предателство — Б.пр. [↑](#)

Главореза бе посрещнат на летището в Бисау от шефа на операциите за Картела в страната Игнацио Ромеро. Въпреки високата си позиция Ромеро бе подчертано почтителен. От една страна, Валдес бе личен емисар на Дона, от друга, репутацията му всяваше страх в цялата кокаинова индустрия, от трета, Ромеро се бе оказал принуден да докладва за непристигането на 4 големи пратки — две по море и две по въздух.

В подобен бизнес загубата на карго се приема като елемент на неотстранимия риск. На много фази в кокаиновата търговия, особено директните маршрути до Северна Америка и Европа, тези загуби достигат до 15 процента, което щеше да бъде прието от Дона, ако обясненията за тях бяха логични и убедителни. Но загубите по пътя до Западна Африка по време на цялата досегашна служба на Ромеро се бяха оказали близки до нула, което бе основната причина за увеличаване от 20 на 70 процента от цялото количество на доставките през Африка за Западна Европа.

И Ромеро бе много горд от практически стопроцентовата си успеваемост. Имаше на свое разположение в Бижагош цяла флотилия канута и няколко псевдорибарски лодки, всички екипирани с джипиес локатори, за да се осигурят надеждни срещи в морето с цел прехвърляне на кокаина.

Към това следваше да се прибави и обстоятелството, че Ромеро държеше местните военни в джоба си. Войниците на генерал Гомес вършеха хамалската работа по разтоварването, а генералът само прибираще тлъстия си пай под формата на дял от кокаина, след което въртеше собствена мрежа за доставки на север към Европа в сътрудничество с нигерийците. Платен с посредничеството на западноафриканската армия от ливански брокери на парични сделки, генералът вече беше много богат човек по стандартите на цивилизования свят, а по местните беше истински африкански Крез.

И изведнъж да му се натресе всичко това! Не просто четири доставки, а пълно изчезване без намек за обяснение. Сътрудничеството

му с емисаря на Дона нямаше алтернатива и той просто бе доволен, че човекът с прозвище Животното е така сърдечен и добронамерен с него. Защо ли си бе представял по-различна картина?

Както винаги, показването на колумбийски паспорт на летището бе знак за край на всякакви формалности. На тримата от екипажа бе наредено да останат на борда на самолета, като използват удобствата на ВИП апартамента, и под никакъв претекст да не слизат, без да оставят поне един на борда през цялото време. После Ромеро откара гостите си със скъпия си джип през изтърбушения от войната център и покрайнините до резиденцията си на десет мили извън града.

Валдес взе двамата си помощници. Единият беше нисък, но несъразмерно широкоплещест. Другият бе висок, кльощав и с обезобразено от шарка лице. И двамата носеха чанти, на които бе спестен митническият контрол. В крайна сметка всички експерти се нуждаят от работните си инструменти.

Главореза изглеждаше непретенциозен гост. Поиска самостоятелна кола и се поинтересува за добър ресторант извън града. Ромеро му предложи „Мар Азул“ на брега на Мансоа зад Куинхамел, заради пресния омар, който бе емблема на заведението. После предложи сам да откара гостите си дотам, но Валдес отклони идеята, взе карта и напусна с едната горила зад волана. Отсъстваха почти до края на деня.

Ромеро бе заинтригуван. Тези хора, изглежда, не се интересуваха от неговите безотказни процедури за приемане на карго и изпращането му по трасетата към Северна Африка и Европа.

На следващия ден Валдес заяви, че обядът край реката бил толкова великолепен, че искал този път да го повторят четиримата. После се качи на джипа до горилата, който, изглежда, щеше да замести трайно редовния шофьор на Ромеро. Ромеро и кльощата седнаха отзад.

Новодошлите като че ли познаваха маршрута добре, защото без да правят справки с картата, безпогрешно се провираха през Куинхамел — неофициалната столица на племето папел. Папел бяха загубили влиянието си, след като предната година президентът Вейра — един от тях — бе насечен с мачете на парчета от армията. След това диктатор бе станал генерал Гомес, той пък баланта.

След града обозначеният с табели път за ресторанта се отклоняваше от основното шосе и поемаше по пясъчна алея в

продължение на десетина километра. Някъде по средата на разстоянието Валдес кимна встрани и горилата зави по почти несъществуваща пътека към явно изоставена ферма за кашу. В този момент Ромеро започна да ги умолява.

— Тихо, сеньор — спокойно нареди Главореза. Но понеже Ромеро не спря, кльощавият извади нож с тънко острие и опря върха под брадичката му. Ромеро се заплака.

Фермата беше най-обикновена барака, но в нея имаше стол. Ромеро бе прекалено разстроен, за да забележи, че някой е завинтил краката на стола за пода, за да не може да се клати.

Разпитвачите бяха много делови и безстрастни. Валдес не правеше нищо, освен да разглежда с ангелското си малко личице дърветата кашу наоколо — бяха бурениясали, а плодовете необрани. Помощниците му измъкнаха Ромеро от джипа, вкараха го в бараката, съблякоха го до кръста и го вързаха за стола. Онова, което последва, отне час.

Започна Животното, защото за него удоволствието продължаваше до момента, когато разпитваният губеше съзнание — тогава той предаваше щафетата. Помощниците му използваха амоняк за свестяване и след това Валдес просто задаваше въпроса. Въпросът беше само един. Какво е направил Ромеро с откраднатото карго?

След около час нещата отиваха към приключване. Човекът на стола вече беше престанал да крещи и от разбитите му устни се процеждаше тихо стенание. След кратка пауза двамата мъчители започнаха отново. Якият отговаряше за удрянето, слабият — за рязането. Това си им бяха специалностите.

Към края Ромеро бе станал неразпознаваем. Вече нямаше уши, очи и нос. Всичките му стави бяха счупени, а ноктите изтръгнати. Краката на стола бяха стъпили в локва кръв.

Валдес забеляза нещо в краката си, наведе се, взе го и го изхвърли през отворената врата в огнената пещ навън. Към парчето веднага се приближи краставо куче. По муцуната му се стичаше бяла пяна — беше бясно.

Главореза извади автоматичен пистолет, прицели се и стреля. Куршумът мина през задницата на животното. То остро изквичи и се свлече, предните му лапи задраскаха безпомощно, защото задните му

крака вече бяха безполезни. Валдес се извърна, прибра пистолета и меко нареди:

— Довършете го. Не го е направил.

Останките на Ромеро умряха след мушване с острия нож в сърцето.

Тримата от Богота дори не опитаха да скрият онова, което бяха направили. Тази задача можеше да се остави на заместника на Ромеро Карлос Сонора, който щеше да поеме нещата. Почистването щеше да е полезно за делото, а едновременно с това щеше да е и гаранция за бъдеща лоялност.

Тримата съблякоха изплесканите си с кръв пластмасови дъждобрани и ги навиха. Всички бяха плувнали в пот. Когато си тръгнаха, бяха особено внимателни да стъпват далече от окървавената муцуна на умиращото куче. То лежеше и щракаше с челюсти във въздуха, но до хвърленото парче, което го бе подлъгало да излезе от бърлогата си, оставаше цял метър. Парчето бе човешки нос.

Съпроводен от Сонора, Пако Валдес направи визита на учтивост при генерал Диало Гомес, който ги прие в кабинета си в щаба на армията. Като обясни, че спазва обичай на своя народ, Валдес извади личен подарък от дон Диего Естебан за уважавания му африкански колега. Беше красива ваза за цветя, фина изработка от керамика, красиво оцветена на ръка.

— За цветя — поясни Валдес, — така че щом ги погледнете, да си спомняте за нашето доходоносно и дружеско начинание.

Сонора преведе на португалски. Клощавият донесе вода от банята към кабинета. Горилата беше дошъл с букет цветя и двамата грижливо ги подредиха във вазата. Генералът гледеше щастливо усмихнат. Никой не обърна внимание, че вазата пое доста малко вода и че дръжките на цветята са необичайно къси. Валдес обаче запомни номера на телефона върху бюрото — един от малкото в града, които работеха.

Следващият ден бе неделя. Групата от Богота се готвеше да замине. Сонора щеше да ги откара на летището. На около километър от щабквартирата на армията Валдес заповяда да спрат и с мобилния си телефон, свързан към Ем Ти Ен — единствения местен доставчик на услуги, използван само от елита, белите и китайците тук — набра стационарния телефон в кабинета на генерал Гомес.

На генерала му трябваша няколко минути да измине разстоянието от съседния апартамент, в който живееше, до кабинета си. Когато гласът му се разнесе в слушалката, той се намираше на около метър от вазата. Валдес натисна бутона на детонатора.

Експлозията срути по-голямата част от сградата и изличи кабинета от лицето на земята. Впоследствие от диктатора бяха намерени само няколко окървавени парчета, които бяха занесени на територията на баланта за ритуално погребение сред духовете на предците.

— Ще ти трябва нов бизнес партньор — обясни Валдес на Сонора, когато продължиха за летището. — Честен. Дона не харесва крадците. Така че се погрижи.

„Груман“-ът беше готов за излитане, напълно зареден с гориво. Прелетя северно от бразилския остров Фернандо де Нороня, където „Сам“ го забеляза и докладва за него. Превратът в Западна Африка бе излъчен като водеща новина по Би Би Си, но не беше съпроводен с видеоматериал и не стана сензация.

Преди това имаше друг материал, който също не повдигна ничии вежди, но той бе на Си Ен Ен от Ню Йорк. Обикновено депортирането от „Кенеди“ на млада колумбийска студентка обратно в Мадрид към учението в университета след оттегляне на всички обвинения срещу нея в Бруклин нямаше да бъде сметнато за заслужаващо излъчване. Но някой се бе обадил тук-там и бе изпратен екип, който да отрази събитието.

Самият материал бе дълъг две минути и бе излъчен във вечерната емисия. Към 21:00 часа излъчването му бе спряно от редакторите. Но докато беше включен, обектът показваше приближаването на кола до терминала за заминаване, а след това двама шерифи, придружаващи видимо потисната симпатична млада жена през залата до бариерата за проверка, където групата бе пропусната без задържане.

Саундтракът обясняваше без навлизане в подробности, че преди няколко седмици г-ца Аренал е станала жертва на опит от престъпник в багажното отделение на мадридското летище да използва куфара ѝ по време на пътуване до Ню Йорк за пренасянето на килограм кокаин, който впоследствие бил открит при случайна проверка на „Джон Кенеди“. Арестът и направеното впоследствие признание в Испания

бяха оневинили колумбийската студентка, която бе освободена да се върне към занятията си по изобразително изкуство в Мадрид.

Материалът в никакъв случай не предизвика сътресение в обществото, но бе видян и записан в Колумбия.

Подобно на много други във висшия ешелон на кокаиновата търговия Карденас не бе развил вкус към показност и лукс. Беше изпъзлял от гетото и се бе борил със старите картели за всяка крачка нагоре. Беше един от първите забелязали изгряващата звезда на дон Диего и бе разбрал ползата от централизацията и концентрацията. Точно затова и Дона го бе взел още в началото в новосформирания Хермандад.

Карденас имаше животинските инстинкти на плашлив дивеч — познаваше „гората“, подушваше опасността, но никога не пропускаше да се разправи с противника. Имаше само едно слабо място и един адвокат, чиито прекалено редовни командировки до Мадрид бяха засечени от компютър някъде във Вашингтон, го бе направил достъпно за атака. Когато Кончита, която след раздялата им бе отгледала Летиция сама, почина от рак, той измъкна дъщеря си от гнездото на пепелянки, в което беше обречен да живее, понеже нямаше избор.

Трябваше да избяга в безопасност след залавянето на Еберхарт Милк в Хамбург. Знаеше го — антените му отново не го бяха подвели. Но просто отказа да послуша инстинктите си. Мразеше онова място, наречено „чужбина“ — управляваше армията си от подкупни чуждестранни длъжностни лица посредством млади хора, които се движеха там като риби във вода. Той не можеше да го прави и отлично съзнаваше това.

Като животно в джунглата се преместваше от едно укритие в друго, та макар и в собствената си гора. Имаше 50 убежища, повечето в района около Картахена, купуваше предплатени мобилни телефони за еднократна употреба, както хората купуват бонбонки, и никога не правеше повече от едно обаждане от един и същи телефон, а го хвърляше в някоя река. Беше толкова неуловим, че понякога на Картела му трябваше цял ден, за да го открие. Нещо, което изобщо не бе по силите на свръхэффективния полковник Дос Сантос — началника на разузнаването към Полисия Худисиал.

Убежищата му бяха по правило извънградски вили, които използваше за работа — уединени, частично мебелирани, практически спартански. Имаше обаче нещо, в което си угаждаше — телевизията. Притежаваше най-новия модел с плазмен екран и най-чувствителната сателитна антена и навсякъде пътуваше с тях.

Обичаше да сяда на стекче бира, да прескача набързо през сателитните канали или да гледа нещо на DVD плейъра. Обичаше анимационни филми, защото Уили Койота го караше да се смее, а той по природа не беше весел човек. Харесваше полицейските драми на „Холмарк“, защото можеше да се надсмива над некомпетентността на престъпниците, които винаги биваха залавяни, и над безпомощността на детективите, които никога нямаше да заловят Роберто Карденас.

Но днес най-много му харесваше записаният репортаж и той го пускаше отново и отново и гледаше красивата, макар и измъчена млада жена на тротоара пред летище „Кенеди“. Понякога натискаше бутона за стопкадър и оставаше загледан за половин час в дъщеря си — не я бе виждал от години и му напомняше за майка си, Кончита, която наистина му бе останала вярна.

Карденас знаеше, че след онова, което беше направил, за да стане този видеоклип факт, рано или късно някой ще допусне грешка.

Грешката стана в Ротердам. Този древен холандски град едва ли щеше да бъде разпознат не само от търговците, живели в него преди стотина години, но и от британските войници, марширували по улиците сред море от цветя и порой от целувки в началото на 1945-а година. Само малкият Стар град все още бе съхранил елегантните имения от 18-и век, а гигантският „Юропоорт“ беше напълно съвременно съоръжение — втори град от стомана, стъкло, бетон, хром, вода и кораби.

В по-голямата си част разтоварването на огромните количества петрол, нужни, за да поддържат живота в Европа, се извършва на морски острови от терминали, тръби и помпи, но втората специалност на ротердамското пристанище е обработката на контейнери. Мащабът не е чак като в Хамбург, но техниката е също толкова съвременна.

Холандската митница в сътрудничество с полицията и придържайки се към утвърдената от времето максима да се действа въз основа на всяка получена информация, бе разкрила и арестувала старшия митнически инспектор Петер Хоогстратен.

Той беше умен, изобретателен и решен да обори обвиненията. Знаеше какво е направил и къде са парите, тоест къде Картелът ги превежда по негова сметка. Възнамеряваше да се пенсионира и да се наслади до последния грош на натрупаното. Нямаше никакво намерение да признава каквото и да било. Напротив, смяташе да отстоява „гражданските“ и „човешките“ си права до последната карта на масата. Единственото, което донякъде го притесняваше, бе откъде властите знаят толкова много. Някой някъде го бе предал — в това вече бе сигурен.

Холандия може да се гордее със своя ултралиберализъм, но е подслонила огромен подземен свят и може би заради нейната търпимост голяма част от този подземен свят е в ръцете на чужденци от Европа и извън нея.

Хоогстратен работеше частно за една от тези банди, чиито членове бяха турци. Знаеше правилата на кокаиновата търговия. Продуктът принадлежеше на Картела, докато не излезеше от пристанището за контейнери на шосетата на Европейския съюз. Там вече ставаше собственост на турската мафия, предплатила 50% от товара, като останалите 50% бяха дължими при предаване на доставката. По този начин залавянето на товар в митницата беше в ущърб и на двете страни.

Турците щяха да повторят поръчката си и да откажат да плащат пак. Само че турците имаха клиенти, които също бяха направили поръчки при тях и си искаха стоката. Уменията на Хоогстратен при освобождаване на контейнери и друг вид карго бяха безценни и съответно много скъпо платени. Макар да бе само едно звено във веригата на процедурата, в която между колумбийската джунгла и вечерното парти в нечий холандски дом можеше да има до двайсет слоя най-различни участници, като всички очакваха своя дял, Хоогстратен беше ключовото звено в тази верига.

Грешката се получи поради личен проблем на главен инспектор Ван дер Мерве. Той беше прекарал целия си трудов живот в Кралската холандска митница. Беше постъпил в отдела за криминално разследване само три години след започване на работа и през годините бе заловил истинска планина от контрабанда. Но и годините бяха оставили своя отпечатък. Простатата му беше уголемена, а пиеше твърде много кафе, което поставяше на изпитания и без това слабия му

пикочен мехур. Това на свой ред бе повод за скрити усмивки у колегите му, но той като потърпевш не виждаше нищо смешно. Така че по средата на шестия разпит на Петер Хоогстратен просто му се наложи да излезе.

Това не би трябвало да се превръща в проблем. Ван дер Мерве кимна на колегата до себе си в знак, че няма да е зле всички да си починат малко, колегата каза „Разпитът се прекъсва в...“ и изключи цифровото записващо устройство. Хоогстратен настоя за цигара, а това означаваше, че се налага да отиде до зоната за пушене.

Политическата коректност го забраняваше, но гражданските права го разрешаваха. Ван дер Мерве бленуваше за пенсионирането и усамотяването си в извънградската си вила край Грьонинген. Там, в любимите си градини — зеленчукова и овощна, до края на живота си щеше да прави каквото, по дяволите, си иска. И тримата станаха.

Ван дер Мерве се извърна и забърса с гърба на сакото си дебелата папка, която бе лежала пред него на масата. Тя се завъртя на 90° и от нея се подаде един лист. На листа имаше колона числа. Секунда по-късно листът бе обратно в папката, но тази секунда бе достатъчна Хоогстратен да види каквото не трябваше. Той веднага позна числата — това беше извлечение от банковата му сметка на островите Търкс и Кайкос^[1].

Лицето му не издаде нищо, но в главата му светна лампичка. Тези свине разполагаха с конфиденциална информация от банката. Освен него имаше само два други източника, които можеха да знаят тези числа и коя е банката — част от името ѝ се бе показала за съвсем малко. Единият източник беше самата банка, другият бе Картелът, който правеше преводите. Съмнително бе да е банката, освен ако американското УБН не беше разбило компютрите, които защитаваха сметките.

Последното не бе невъзможно. На този свят вече имаше малко недосегаеми тайни и фактите бяха до казали, че дори защитните стени на АНС и Пентагона не са непробиваеми. Така или иначе Картелът трябваше да бъде уведомен за съществуването на изтичане на информация, при това на критично важна информация. Ван дер Мерве нямаше никаква представа как да се свърже с колумбийския Картел, за чието съществуване бе прочел в дълга статия за кокаина в „Де Телеграф“. Но турците щяха да знаят.

Два дни по-късно съдбата за втори път изигра лоша шега на холандската митница по време на слушане на искане за пускане под гаранция. Съдията се оказа фанатик на тема граждански права, който на всичко отгоре вътре в себе си одобряваше легализирането на кокаина, понеже го използваше. Така че разреши пускане под гаранция, Хоогстратен излезе на бял свят и първата му работа бе да се обади по телефона.

В Мадрид главен инспектор Пако Ортега най-сетне нанесе своя удар с пълната благословия на Кал Декстър. Перачът на пари Хулио Лус вече не му беше нужен. Проверка на резервациите на летището в Богота показа, че той отново е взел полета до Мадрид.

Ортега го изчака да излезе от банката и двамата яки служители да му предадат двата обичайни тежки куфара „Самсонайт“ с твърд корпус. В следващия момент улицата се задръсти от въоръжени полицаи на Гуардия Сивил, ръководени от цивилни служители на УДИКО.

В уличката зад банката екип, насочван по радиото от наблюдател на УДИКО на позиция върху покрив на 500 метра от центъра на събитията, задържа служителите на банката с куфарите, плюс двама души, за които по-късно бе доказано, че са наети биячи, работещи за галисийските банди. В самите куфари бе двуседмичният баланс на сметките между целия подземен свят в Испания и колумбийския Картел.

Общата сума бе над 10 милиона евро в банкноти по 500, опаковани на „тухли“. В еврозоната такава банкнота рядко може да се види, понеже стойността зад нея е толкова голяма, че я прави практически неизползваема в брой. Има някакъв смисъл при големи разплащания в наличност и има само един вид бизнес, който постоянно се нуждае от нея.

Хулио Лус бе арестуван пред входа на банката, а братята Гузман и главният им банкер — вътре. Разполагащият със съдебна заповед екип на УДИКО конфискува всички счетоводни документи. Доказването на съучастие в международно пране на пари щеше да отнеме на екип от петима експерт-счетоводители месеци работа, но двата иззети куфара бяха предостатъчни за мярка за задържане. Нямаше никакъв начин да се обясни законното им предаване в ръцете

на известни гангстери. И все пак нещата щяха значително да се опростят, ако някой признаеше нещо.

На път за килиите преведоха галисийците покрай отворена врата. Вътре се виждаше разстроеният Хулио Лус. Широко усмихнатият Пако Ортега му предлагаше кафе и сладки.

Един от униформените злорадо се усмихна на арестанта, когото придружаваше, и подметна:

— Ето го тоя, дето ще те вкара до живот в толедския.

В стаята колумбийският адвокат се обърна към вратата и за секунда погледна в очите озъбения гангстер. Още не беше имал време дори да протестира. Пазачът блъсна гангстера по коридора... След два дни той успя да избяга при прехвърлянето му от центъра на Мадрид до сградата на временния арест някъде из покрайнините.

Случилото се се оказа резултат от ужасен пропуск в мерките за сигурност и Ортега се извини многословно на началниците си. Разбра се, че белезниците на арестанта били лошо заключени и той всъщност бил с една свободна ръка във вана. На всичко отгоре колата не влязла в двора на ареста, а спряла на тротоара. Докато сваляли двамата на тротоара, единият се отскубнал и в суматохата успял да се измъкне.

Два дни по-късно Пако Ортега влезе в килията на Лус и заяви, че не е успял да удължи мярката за задържане срещу него. Така че той можел да си върви. Нещо повече, щели да го откарат до летището за сутрешния полет на „Иберия“ за Богота и да изчакат да се качи на самолета.

Хулио Лус лежа буден цяла нощ. Обмисляше положението. Нямаше жена и деца и сега беше благодарен на това. Родителите му бяха починали. Нищо не го връзваше за Богота, а дон Диего го ужасяваше.

Ключарската мрежа в затвора се нажежи от новините за бягството на галисийския бандит и неспособността на властите да го заловят. Но никой не се съмняваше, че земяците му северозападно от Мадрид, някои от които бяха част от подземния свят, ще му дадат убежище.

Хулио Лус обмисли купчината лъжи, доловени в откъслечните думи между полицаите в коридора. И на сутринта отказа да напусне. Защитаваният го адвокат не знаеше какво да мисли. Но Лус твърдо не желаше да си тръгва.

— Нямайте избор, сеньор — каза му главен инспектор Ортега. — Както изглежда, не можем да изградим обвинение срещу вас. Адвокатът ви тук е прекалено умен за мен. Налага се да се върнете в Богота.

— Но ако си призная...?

В килията се възцари тишина. Адвокатът вдигна безпомощно ръце във въздуха и гневно напусна. Беше направил каквото бе по силите му. И бе успял. Но дори той не можеше да защити глупак. Пако Ортега заведе Лус в стая за разпити.

— А сега — почна Пако, — сега да поговорим. Но ще говорим сериозно. Това е условието да получите убежище тук.

И Лус започна да говори. Знаеше много, и то не само за „Банко Гузман“, но и за останалите. Също като Еберхарт Милк, и той не бе роден да се занимава с тези неща.

Третият удар на Жоао Мендоса бе срещу някогашен френски „Норатлас“, който просто не можеше да бъде сбъркан под лунната светлина заради двойния си опашен стабилизатор и отварящата се отзад товарна врата. И дори не беше по курс за Гвинея-Бисау.

Морето край Дакар, столицата на Сенегал, гъмжи от едра риба и привлича спортисти от цял свят. Навътре в открито море, на 50 морски мили в Атлантика, чакаше голяма лодка за спортен риболов модел „Хатерас“. Беше идеалният „параван“, защото гледката на бързия бял морски съд с балансиращи поплавъци и наклонените под ъгъл през борда при кърмата му рибарски пръти разсейва всякакви подозрения.

„Синият марлин“ се поклащаше леко в нощното вълнение и сякаш чакаше рибата да започне да кълве призори. Благодарение на удобствата на джипиес технологията позицията на лодката бе известна с точност до 100 метра. А екипажът ѝ чакаше с мощни фенери в ръка, за да излъчи нагоре уговорения код, когато чуят приближаването на самолета. Само че не се приближи никакъв самолет.

„Норатлас“ — или по-точно парчетата от него — лежеше на морското дъно на 500 морски мили югозападно от това място. На разсъмване екипажът на „Синият марлин“, който изобщо не се интересуваше от риболов, спортен или какъвто и да било, пое обратно за Дакар, откъдето изпрати кодиран имейл, че не е имало среща в

морето и че в тайника под машинния отсек няма никакъв тон скрит кокаин.

Септември премина в октомври и дон Диего свика извънредно заседание. Ставаше дума не за анализ, а по-скоро за аутопсия.

Двама от борда не се явиха. За ареста на Хулио Лус в Мадрид вече се знаеше, макар не и за факта, че е минал на другата страна.

А Роберто Карденас просто не можа да бъде открит. Дона смяташе най-сетне да загуби търпение относно навика на картахенеца да изчезва в джунглата и да не се обаждат дори на мобилния си телефон. Но така или иначе основната цел на съвещанието бе обсъждането на някои числа и тук облаците се съгъстяваха над главата на Алфредо Суарес.

Новините определено бяха лоши и ставаха все по-лоши. Направените вече поръчки изискваха най-малко 300 тона чист кокаин да стигат до Съединените щати и Европа всяка година. Към тази дата поне 200 тона вече трябваше да са преминали безопасно. Но всъщност бяха успели да го направят само 100 тона.

Катастрофите се разгръщаха едновременно на три фронта. В пристанища по границите на Щатите и Европа все повече контейнери биваха подлагани на случайни проверки, но честотата на тези проверки беше достигнала такова ниво, че те вече не можеха да се разглеждат като „случайни“. На Дона отдавна му бе станало кристално ясно, че е под атака. Черният облак на подозрението бе паднал върху Експедитора, Суарес. Той единствен знаеше кои точно контейнери пренасят и кокаин.

Защитата му бе, че от над 100 пристанища на два континента, където се получаваха контейнери, само в четири митниците правеха поредица от успешни удари. Онова, което Суарес още не знаеше, бе, че реда си чакаха още седем други пристанища, за които Кобрата бе дал данни, че там оперират корумпирани длъжностни лица.

Вторият фронт бе с участието на търговските кораби в открито море. Забелязваше се пик в броя на големите кораби, спирани и претърсвани наред океана. Не можеше да има никакво съмнение, че целта са именно те. В някои случаи кокаинът беше скрит на борда още на пристанището, от което се тръгваше, и оставаше на мястото си до акостирането на кораба в пристанището на дестинацията му.

Но Суарес съществено беше разширил практиката корабите да напускат пристанищата чисти и да получават кокаина в открито море при среща с моторница или рибарска яхта. Такова карго се разтоварваше по същия начин преди пристигането на кораба на мястото на дестинацията му, тоест корабът можеше да пристигне в пристанището чист подобно на „Вирген де Валме“ в Сиатъл.

Недостатъкът на този метод бе, че по този начин целият екипаж ставаше свидетел и на двете прехвърляния. Понякога претърсваните кораби наистина се оказваха чисти и екипите трябваше да ги напуснат с извинения и с празни ръце. Но делът на разкриване на тайници, в които имаше кокаин, бе недопустимо висок. Още повече че никой не очакваше тайниците изобщо да бъдат открити.

В западния сектор в открито море кръстосваха флотилиите на три страни — Канада, САЩ и Мексико — в сътрудничество с митниците и бреговите охрана на страните. На изток четири европейски флота проявяваха нарастваща активност.

Ако се вярваше на официалната западна пропаганда, откриването на кокаина било в резултат на съвършено нова технология, разработена на базата на уред, който можел да открива трупове под бетон и който се използвал от криминалните полицейски отдели по света. Разработката — заявяваше се официално — позволявала проникването през стомана, както рентгеновите лъчи проникват през меките човешки тъкани, което показвало балите и пакетите, държани в тайните кухни. Това не беше принципно невъзможно, но засега си оставаше пълна глупост.

Но конфискуваният кораб е кораб, който не може да носи печалба, така че дори малката част търговски кораби, готови да поемат рисковете от превоз на контрабанда, сега се обръщаха срещу Картела въпреки съблазнителното възнаграждение.

Дона обаче се безпокоеше най-много от третия фронт. Дори за провалите има причина, а за катастрофите — обяснение. Онова, което го влудяваше, бяха безследните изчезвания.

Той не знаеше за двата „Глобал Хок“, които извършваха ШИНАМОТ. Не знаеше за идентифицирането на облика на палубата, което „Мишел“ и „Сам“ можеха да извършат за секунди и да предадат във ВВБ „Крийч“, Невада. Не знаеше за списъка на Хуан Кортес, който сега се използваше в един склад във Вашингтон. Не знаеше за

способността на безпилотните самолети да заглушават всякакви електромагнитни сигнали в радиус десет морски мили за избрана координата в морето. И разбира се, не знаеше за двата кораба, маскирани като зърновози в Карибите и Атлантика.

А най-вече не знаеше, че правилата на играта са променени и че корабите и екипажите му се изваждат от играта без никаква публичност и без никаква процедура. Единственото, което знаеше, бе, че изчезват кораб след кораб и самолет след самолет. Не знаеше, че той и картелът му сега се разглеждат като чуждестранни терористи, попаднали под ударите на закона.

И всичко това имаше ефект. Не само ставаше все по-трудно да се намери голям търговски кораб, готов да поеме риска, но и екипажите на свръхбързите моторници не бяха никакви наемници по пристанищата, а хора с много специални умения, които все по-често отказваха да приемат предложения. А пилотите със собствени самолети все по-често се оправдаваха, че самолетите им са в ремонт и точно в този момент не могат да летят.

Дон Диего беше едновременно способен на логично мислене и крайна параноя. Тези две неща обясняваха факта, че е жив и богат. Така че той беше напълно убеден, че има предател и че този предател е в Картела, Братството, неговия Хермандад. Много безсънни нощи наред той бе разигравал във фантазиите си картината на онова, което щеше да направи на жалкия нещастник, когато го разкриеше.

Отляво на него някой дискретно се прокашля. Беше Хосе-Мария Ларго, директорът на пласмента.

— Дон Диего, съжалявам, че трябва да го кажа, но се налага. Клиентите ни на територията на цели два континента започват да губят търпение, особено мексиканците и италианската ндрангета, която доминира в голяма част от Европа. Ние спечелихме двата конкордата с Ла Фамилия в Мексико и с калабрийците, които сега държат лъвския дял на нашата продукция в Европа... Сега обаче те се оплакват от недостиг на продукта, неизпълнение на поръчките и от качване на цените заради задаващия се дефицит.

Дон Диего едва се сдържа да не го удари. Вместо това кимна сериозно и отвърна:

— Хосе-Мария, скъпи приятелю, мисля, че трябва да направиш обиколка. Посети десетте ни най-големи клиенти. Кажим им, че е имало

местен и временен проблем, който е в процес на отстраняване. — После се обърна към Суарес. — И ние ще го отстраним, нали така, Алфредо?

Заплахата се усещаше във въздуха и бе отправена към всички. Трябваше да се увеличи производството, за да се компенсира недостигът. Трябваше да се открият и наемат нови рибарски лодки и малки търговски кораби, които досега не са били използвани. Трябваше да се намерят нови пилоти, на които да бъде предложен неустоим хонорар, за да поемат риска на полетите за Африка и Мексико.

И трябваше — дон Диего се закле наум, че ще го направи — да се ускори откриването на ренегата. А после с него щеше да бъде постъпено по начин, който щеше да е всичко останало, но не и приятен.

В началото на октомври „Мишел“ видя от джунглите на Колумбия да излиза точка и да се отправя на север през морето. Увеличението разкри, че става дума за „Чесна 441“. Вниманието към точно този самолет бе привлечено, защото той излетя от малка писта в средата на нищото, откъдето обикновено не излитаха самолети по международни дестинации, т.е. това не можеше да е самолет на частна фирма, пълен с изпълнителни директори. А курсът 32,5° означаваше посока към Мексико.

„Мишел“ започна да преследва точката. Минаха над бреговете на Никарагуа и Хондурас, където, ако нямаше допълнителни резервоари, самолетът трябваше да кацне и да дозареди. Но това не се случи — той премина над Белийз и после прелетя над Юкатан. В този момент ВВБ „Крийч“ предложи на мексиканските ВВС да извършат прехващане и те с готовност приеха. Който и да беше този глупак, той летеше денем, без да съзнава, че е наблюдаван и че наблюдателят му знае, че горивото му трябва да е свършило.

Чесната бе прехваната от два мексикански изстребителя, които се опитаха да се свържат с нея по радиото. Отговор нямаше. Махнаха с ръка на пилота да се отклони и да кацне в Мерида. В този момент приближаваха голяма облачна формация и чесната внезапно пикира към облака в опит да се измъкне. Пилотът сигурно беше един от новациите

на Дона — явно не много опитен. Само че пилотите на изстребителите бяха лишени от всякакво чувство за хумор.

Чесната полетя надолу, обхваната от пламъци, и се заби в морето край Кампече. Самолетът се бе опитал да пренесе кокаин до писта във ферма за говеда в околностите на Нуево Ларедо, до границата с Тексас. Оцелели нямаше. Местните рибари извадиха от плитчините в океана бали с общо тегло към 500 кг. Част бе предадена на властите, но не беше голяма.

През октомври и двата кораба трябваше да се преокомплектоват. „Чесапийк“ се срещна със своя спомагателен кораб за зареждане в океана южно от Ямайка. Резервоарите му бяха напълнени до ръба, прехвърлена бе храна, сменени бяха „тюлените“. Този път беше ред на Екип-3 от Коронадо, Калифорния. По-важното бе, че го напуснаха всички арестанти.

Изведени от карцера на палубата, с качулки на главите, арестуваните разбираха по гласовете, че са в ръцете на американци, но нямаха представа нито къде се намират, нито на кой кораб са. В крайна сметка щяха да слязат на брега — все така с качулки — и да бъдат транспортирани със специален автобус без прозорци до ВВБ „Еглин“, където щяха да се качат на борда на товарен самолет С-5 за дълъг полет до островите Чагос, а там най-сетне щяха да видят дневна светлина и да изчакат края на войната.

„Балморал“ също презареди в морето. Неговият екип на СВМС остана на борда; понеже се състоеше от два взвода, дошли от Афганистан. Арестантите на борда заминаха за Гибралтар, където същият С-5 взе и тях. Британският улов от 18 тона кокаин беше предаден на американците в Гибралтар.

Всъщност конфискуваният кокаин — 23 тона от „Чесапийк“ и 18 тона от „Балморал“ — беше прехвърлен на друг морски съд, много по-малък товарен кораб, използван от Кобрата.

Кокаинът, залавян в различните входни точки по териториите на САЩ и Европа, се унищожава от местните полицейски власти. Каргото, иззето по море от флотите или бреговите охрана, се разтоварва на брега и се унищожава там. Онова, което пада с останките на самолетите в морето, е загубено завинаги. Но заловеното в рамките на проекта „Кобра“ по разпореждане на Пол Деверо се складираше под охрана на нает малък остров — един от Бахамските.

Струпаните в редици бали се подреждаха под камуфлажна мрежа между палмите и малко подразделение на морската пехота. Пехотинците живеяха в каравани, паркирани на сянка край плажа до пристана. Единственият им посетител беше малък товарен кораб, който носеше пресни продукти. Никой от пехотинците нямаше представа, че след първите успешни удари именно този малък кораб се бе срещнал в открито море с корабите, за да ги освободи от грижата за балите.

В средата на октомври съобщението на Хоогстратен стигна до Дона. Той не можеше да повярва, че банките са разкрили най-съкровения си тайни пред властите. Веднъж... може би, но два пъти? Никога! Така че оставаше само един човек, който знаеше номерата на банковите сметки, в които се превеждаха подкупите, гарантиращи безпрепятственото освобождаване на кокаиновото карго по пристанищата на Щатите и Европа. Дона беше открил своя предател.

Роберто Карденас гледаше видеоклипа, на който дъщеря му пресичаше тротоара пред летище „Кенеди“, когато вратата му се стовари в стаята.

Успя да убие един от хората на Главореза и да пониже с куршум ръката на Ел Анимал, но после го събориха на пода. Численото превъзходство винаги е решаващо, а Пако Валдес — понеже знаеше срещу какво се изправя — беше взел достатъчно хора.

Живият Роберто Карденас беше груб, твърд, лош човек. В смъртта си бе просто поредният труп. На пет парчета, когато верижният трион спря да стърже. Беше имал една дъщеря. И я бе обичал безкрайно.

През целия октомври атаката на Кобрата срещу кокаиновата империя на Дона продължаваше неумолимо и в крайна сметка това започна да дава отражение. Позицията на Картела сред многобройните му и склонни към крайно насилие клиенти започваше сериозно — макар и не още фатално — да се влошава.

Дон Диего отдавна бе осъзнал, че дори ако го бе предал Роберто Карденас, човекът, в чиито ръце се намираше списъкът на „плъховете“, не може да е единственият му враг. Нямаше начин Карденас да знае за умело конструирания от Хуан Кортес тайници на корабите. Не можеше да знае имената на корабите и пристанищата, от които потегляха. Не можеше да има представа за нощните полети до Западна

Африка и използваните самолети. Но имаше един човек, който знаеше тези подробности.

И параноята на Дона започна да клони към онзи, който знаеше всичко това — Алфредо Суарес. Суарес пък отлично знаеше какво се бе случило на Карденас и започна да се страхува за живота си.

[1] Островите Търкс и Кайкос — екзотична задморска територия на Великобритания в Карибско море (красиви коралови рифове, изумителни плажове, спиращи дъха гледки — великолепна туристическа дестинация) — Б.пр. ↑

Първият проблем обаче бе производството. След всичките прехващания, унищожения, загуби и изчезвания успешно пристигналите доставки бяха към 50% от изпратените, поради което Дона бе разпоредил на Емилио Санчес да форсира продукцията в джунглата до нечувани досега нива. А увеличените разноски започваха да топят дори смайващото богатство на Картела. И тогава Кобрата научи за Карденас.

Обезобразеното му тяло бе намерено от селяните. Главата я нямаше — тя така и не беше намерена, — но на полковник Дос Сантос използването на верижния трион казваше: „Картела“, затова той поиска моргата в Картахена да направи ДНК анализ. И точно ДНК анализът идентифицира стария гангстер.

Дос Сантос съобщи на главния резидент на УБН в Богота, а американецът уведоми Арми Нейви Драйв в Арлингтън. Кобрата видя новината в сводката на съобщенията, стигащи до централата на УБН.

До този момент в опит да бъде спасен животът на източника бяха заловени само 12 корумпирани длъжностни лица и във всичките случаи бяха положени специални грижи това да изглежда като игра на случайността. След смъртта на Карденас целият този театър ставаше излишен.

Кал Декстър, придружен от главния ловец на УБН Боб Бериган, направи обиколка из Европа и в крайна сметка информира директорите на митниците в 12 страни. Директорът на УБН направи същото за Северна Америка — Мексико, Щатите и Канада. Във всички случаи шефовете на митниците бяха посъветвани да разиграят „вариант Хамбург“: вместо да извършат незабавен арест, от тях се искаше да използват новата информация, за да заловят както корумпираното длъжностно лице, така и пристигналото карго, което лицето се опитваше да защити.

Някои се съгласиха, други не. Но преди да бъде вкаран в ареста и последният в списъка на плъховете, бяха заловени и конфискувани над 40 тона кокаин. И нещата не спряха дотук.

Карденас бе използвал за разплащанията банки в шест „данъчни рая“ и тези банки, под огромен натиск, неохотно започнаха да изплюват златните яйца. Бяха възстановени над половин милиард долара и повечето от тази сума отиде за подпомагане на различни агенции за борба с наркотиците.

Но даже и това не беше краят. В по-голямата си част държавните служители в килиите на предварителните арести не бяха корави типове. Изправени пред гарантирано разобличаване и възможна доживотна присъда, повечето от тях потърсиха начин да подобрят нещата за себе си чрез сътрудничество. Макар във всяка отделна страна мафиотите да платиха за ликвидирането им, заплахата в повечето случаи изиграваше обратна роля: тя правеше перспективата от бързото излизане на свобода дори по-страшна. Ако за да оцелеят бе нужен охраняван денонощно свръхсекретен затвор и цената на това бе сътрудничество, за повечето хора дилема не съществуваше.

Арестуваните, които до един бяха мъже, си спомниха подставените фирми собственици на товарните платформи, с които се прибираха контейнерите след освобождаването им от митницата. Митница и полиция атакуваха складове и депа, докато бандите се мъчеха възможно най-бързо да пренесат стоката си. Но значителна част от нея бе конфискувана.

В по-голямата си част това, разбира се, не касаше Картела пряко, понеже собствеността вече бе прехвърлена, но означаваше, че националните банди губят приходи и трябва да възлагат нови поръчки и да успокояват недоволните си агенти и пласъори. На тях им бе подхвърлено, че информацията, в резултат на която претърпяват загубите си, е дошла от Колумбия, и това не им беше приятно.

Кобрата отдавна бе предвидил, че ще има пробив в сигурността на проекта, и се оказа прав. Случи се през декември. Колумбийски войник, командирован в Маламбо, бил в отпуск и се похвалил в някакъв бар, че в базата бил част от охраната на американско поделение. Разказал на впечатлената си приятелка — но и на още по-впечатления слушател в края на бара, — че янките имали странен самолет и го криели в сериозно охраняваната зона. Високи стени пречели да се види отвън как го зареждат и обслужват технически, но се виждал, когато излитал. Макар излитанията и кацанията да се

извършвали само нощем, войникът можел да вижда всичко на лунната светлина.

Бил като модел от магазин за играчки, разказал войникът, с витло и двигател отзад. Още по-странното било, че нямал пилот, но в столовата се говорело, че имал удивителни видеокамери, които виждали надалече в нощта, през облаци и мъгла.

Когато стигнаха до Картела, брътвежите на войника бяха интерпретирани еднозначно: американците използват Маламбо като база за безпилотни самолети, с които шпионират корабите, напускащи карибското крайбрежие на Колумбия.

Седмица по-късно срещу Маламбо бе проведена атака. Този път Дона не използва Главореза, който още не бе излекувал поразената си от куршума лява ръка. Опря се на личната си армия от бивши партизани на терористичната група ФАРК, все още командвани от ветерана Родриго Перес.

Атаката бе проведена през нощта, като групата мина през главния портал и се насочи право към американския лагер в средата на базата. Петима колумбийци загинаха в престрелката при портала, но изстрелите предупредиха навреме американските пехотинци, охраняващи светая светих.

В самоубийствена атака партизаните се прехвърлиха през високата стена, но бяха покосени, преди да се доберат до укрепения хангар, където уж се пазеше безпилотната машина. Двамата от ФАРК, които все пак успяха да проникнат вътре, малко преди да бъдат застреляни, бяха разочаровани. „Мишел“ бе на двеста мили над морето и бавно кръжеше, докато заглушаваше района около две моторници, превземани в момента от „тюлените“ на „Чесапийк“.

С изключение на следите от куршуми в бетона не пострада нито хангарът, нито работилницата. Не загинаха американски морски пехотинци, а само шестима колумбийски войници. На сутринта идентифицираха над седемдесет трупа на бойци от ФАРК. От двете моторници в морето вече нямаше и следа, екипажите им бяха натоварени в карцера под ватерлинията, а четирите тона кокаин бяха конфискувани.

Но едно денонощие по-късно Кобрата разбра, че Картелът е научил за „Мишел“. Онова, което дон Диего не знаеше обаче, бе

съществуването на втори безпилотен самолет, базиран на малко известен бразилски остров.

Благодарение на него майор Мендоса свали във въздуха още четирима трафиканти на кокаин. Това се случи въпреки смяната от Картела на пистата в Боависта с друга, още по-затънтена в джунглата. Четирима от персонала в Боависта бяха продължително изтезавани от Ел Анимал и хората му, когато се реши, че е възможно те да са източникът на информацията за полетните планове.

Малко по-късно един бразилски финансист, отишъл на почивка на Фернандо де Нороня, сподели по телефона с брат си за странното самолетче, което американците използвали в другия край на летището. След два дни в ежедневника „О Глобо“ се появи статия и по този начин се разбра и за втория самолет.

Само че островът се намираше извън обсега на действие дори на такива като партизаните на ФАРК, а базата в Маламбо бе допълнително укрепена и така и двата безпилотни самолета продължиха да летят. В съседна Венесуела левият хардлайнер и президент Уго Чавес, който въпреки морализаторския си тон бе допуснал северния край на страната му да се превърне в основна точка за разпращане на кокаин, изрази яростта си в безкрайна реч, но не можеше да направи нищо повече.

Решили, че над Гвинея-Бисау тежи някакво проклятие, съгласилите се да прелитат над Атлантика пилоти настояха за други дестинации. Четиримата свалени през декември бяха на път за Гвинея-Конакри, Либерия и Сиера Леоне, където беше уговорено да хвърлят товара си от въздуха, като прелетят ниско над очакващите ги рибарски лодки. Това, разбира се, не промени нещата, защото самолетите така и не пристигнаха.

Когато смяната на пункта за презареждане от Боависта с ново ранчо и промяната на дестинациите с други не донесе успех, източникът на кандидат-пилоти просто пресъхна, независимо от предлаганото възнаграждение. По местата, посещавани от пилотите на Колумбия и Венесуела, атлантическият маршрут стана известен като *los vuelos de la muerte* — „полетите на смъртта“.

Работата на детективите в Европа, подпомогната от Еберхарт Милк, бе разкрила нанасяния с шаблон малък знак с двете окръжности и малтийския кръст, който се слагаше на определени контейнери. Те

бяха проследени до столицата на Суринам Парамарибо и оттам до една бананова плантация, откъдето бяха дошли всичките. С американска помощ и финансиране плантацията бе нападна и затворена.

Алфредо Суарес, който трескаво търсеше начин да умилюва Дона, осъзна, че не е имало залавяне на търговски кораб в Тихия океан, и понеже Колумбия има излаз и на двата океана, прехвърли голяма част от доставките от карибската страна на западния бряг.

„Мишел“ разкри промяната, когато трампер с данни в компютъра — един от малкото останали в скъсяващия се списък на Кортес — се насочи на север, покрай западното крайбрежие на Панама. Беше късно, за да бъде прехванат, но бе установено, че е излязъл от колумбийското тихоокеанско пристанище Тумако.

В средата на декември дон Диего Естебан се съгласи да приеме емисар на един от най-големите и затова най-надеждни европейски партньори на Картела. Правеше изключение, понеже изключително рядко приемаше лично някой извън малкия кръг колумбийски приятели, но шефът на пласмента Хосе-Мария Ларго, отговорен за връзките с клиенти по целия свят, успя да го убеди.

Бяха предприети изключителни мерки за сигурност, за да не научат двамата европейци — а нямаше никакво съмнение в техния ВИП статут — точното място на хасиендата, където се провеждаше срещата. Езиков проблем не съществуваше — и двамата бяха испанци и от Галисия.

Тази брулена от бурите северозападна провинция на Испания отдавна е най-големият контрабандист на старото европейско кралство. Там е запазена традицията да се отглеждат и възпитават моряци, които не се плашат и от най-бурния океан. Разправят, че кръвта на жителите по дивия, насечен от хиляди потоци и заливчета бряг от Ферол до Виго, била наполовина морска вода.

Друга традиция е кавалерското отношение към нежеланото внимание на митничари и данъчни. Често и от отдавна контрабандистите се представят в романтична светлина, но няма нищо забавно в жестокостта, с която те се бият с властта и наказват издайниците. Така че напълно естествено с възхода на наркотиците в Европа Галисия се бе превърнала в един от основните центрове.

В продължение на години кокаиновата индустрия на Галисия се доминираше от две банди — Шарлинс и Лос Канеос. Някогашни

съюзници, през 90-те години те бяха минали през период на вражда и кърваво уреждане на сметки, за да сключат отново съюз. В Колумбия бяха дошли представители на двете крила, за да протестират пред дон Диего. Той пък се бе съгласил да ги приеме заради отдавнашните и здрави връзки между Латинска Америка и Галисия, наследени от многото галисийски моряци, преселили се в Новия свят преди много години. Второто му съображение за приемане на срещата бяха традиционно големите поръчки на галисийците.

Посетителите не бяха щастливи. Главен инспектор Пако Ортега бе заловил точно двама от техните хора с куфари, натъпкани с десет милиона евро в банкноти от по 500 евро. Тази катастрофа, твърдяха галисийците, била предизвикана от издънка на адвоката Хулио Лус, който пред заплахата от двайсетгодишна присъда вече пеел като канарче в опит да сключи сделка със съда.

Дон Диего изслуша казаното в ледено мълчание. От всичко на света най-много мразеше да бъде унижаван, а сега трябваше да седи и да слуша лекцията на тези двама пеони от Коруня. Но най-лошото бе, че бяха прави. Провалът тръгваше от Лус. Ако глупакът имаше семейство, вече всички щяха да са платили по най-болезнен начин за измяната на предателя. Но галисийците не бяха свършили.

Основните им клиенти бяха британски банди, внасящи кокаина в Обединеното кралство. Четиридесет процента от британския кокаин идваха през Галисия, а доставките там бяха от Западна Африка и изцяло по море. Преди да стигне до Европа, делът от Западна Африка, който пристигаше по суша до брега между Мароко и Либия, се разпределяше между другите банди. Галисийците единствени зависеха от доставките по море, а те бяха пресъхнали тотално.

Подразбиращият се въпрос беше: какво ще направиш, за да се променят нещата? Дона предложи на гостите да изпият по чаша вино на терасата, а сам влезе вътре, за да се консултира.

— Колко струват галисийците? — попита той Хосе-Мария Ларго.

— Твърде много — отговори Ларго.

От приблизително 300-те тона, стигащи до Европа всяка година, испанците — а това означаваше галисийците — вземаха 20%, т.е. шейсет тона. Единственият по-голям от тях клиент беше италианската ндрангета, по-голяма от неаполитанската камора или сицилианската коза ностра.

— Трябват ни, дон Диего. Суарес трябва да положи специални усилия, за да са довольни.

Преди обединяването на миникартелите с гигантското Братство галисийците си осигуряваха доставките от картела Вая дел Норте, управляван от Монтоя, сега в американски затвор. Вая дел Норте последни от независимите се поддадоха на сливането, но продължаваха да имат собствено производство. Ако могъщите галисийци се върнеха към някогашните си доставчици, примерът им можеше да бъде последван и от други, а това застрашаваше да провокира разпадане на империята. Дон Диего се върна на терасата и заяви:

— Сеньори. Имате думата на дон Диего Естебан: доставките ще бъдат възобновени.

Само че беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Изоставянето от Суарес на метода на хилядите „мулета“, гълтащи по килограм или пренасящи в куфари по 2–3 килограма и надяващи се да преминат през летищата, навремето бе изглеждало разумно. Само че новите невидими рентгенови апарати, способни да проникват през дрехи и телесни мазнини, наистина бяха направили „гълтането“ загубена кауза. На всичко отгоре засилените мерки за сигурност при обработката на багажите заради мюсюлманите фундаменталисти, които дон Диего не спираше да ругае всеки ден от живота си, бе повишило до неприемливо ниво разкриването на кокаин в багажа. „Повече и нарядко“ бе изглеждало разумна смяна на посоката. Но от юли ги бе заляла вълна от прехващания и изчезвания, като сега всяка загуба беше между 1 и 12 тона.

Беше загубил перача си на пари, контролиращият списъка на „плъховете“ го бе предал и над сто служебни лица, които до неотдавна бяха работили тайно за него, сега гледаха през решетки. Прехващанията в открито море на пренасящи кокаин големи търговски кораби вече надминаваха 50, осем двойки моторници плюс петнайсет малки трампера бяха изчезнали безследно, а въздушният мост до Западна Африка беше история.

Дон Диего знаеше, че има враг, и то много, много сериозен враг. Разкриването на двата безпилотни самолета, непрестанно патрулиращи в небето и засичащи не само кораби, но може би и неговите самолети, би могло да обясни част от загубите.

Но къде бяха американските и британски военни кораби, които би трябвало да извършват прехващанията? Къде се намираха заловените кораби? Къде бяха екипажите? Защо не ги показваха пред камерите както винаги досега? Защо нямаше митнически инспектори, злорадстващи пред бали с кокаин, както им беше навик?

Които и да бяха враговете му, нямаше начин тайно да държат екипажите му в ареста. Това беше нарушение на техните човешки права. Невъзможно бе да потапят корабите му. Това беше нарушение на морските закони, на ЗУП. И нямаше начин да свалят самолетите му — дори най-лошите му врагове, американското УБН и британската АТОП, трябваше да спазват собствените си закони. И накрая, как така нито един от контрабандистите му не бе успял да изпрати поне веднъж сигнала за бедствие, предварително програмиран в паметта на средствата за комуникация?

Дона подозираше, че зад всичко това има повече от един човешки мозък, и беше прав. Докато изпращаше своите галисийски гости до джипа, който щеше да ги откара на пистата, Кобрата се намираше в елегантния си дом в Александрия и се наслаждаваше на концерт от Моцарт по аудиосистемата си.

През първата седмица на 2012 година един безобидно изглеждащ зърновоз на име „Чесапийк“ премина в южна посока през Панамския канал и излезе в Тихия океан. Ако някой се бе поинтересувал — или още по-малко вероятно, ако имаше властта да провери документите му — капитанът можеше да докаже, че продължава на юг към Чйли с товар канадска пшеница.

И корабът наистина обърна на юг, но само за да се съобрази със заповедта да чака в дрейф на петдесет мили от колумбийското крайбрежие, за да приеме пасажер.

Въпросният пасажер кацна в Маламбо, колумбийската база на карибското крайбрежие. Пристигаше от Съединените щати. Нямаше митнически формалности, а дори някой да бе проявил желание за такива, американецът разполагаше с дипломатически паспорт, който забраняваше огледа на багажа му.

Самият багаж беше една тежка войнишка торба, с която той вежливо отказваше да се раздели, макар яките американски морски

пехотинци да му предложиха помощта си. Не че остана в базата дълго — имаше заповед да го чака хеликоптер „Блекхок“, готов за незабавно отлитане.

Пилотът познаваше Кал Декстър и усмихнато го поздрави.

— Накъде този път, сър? — Беше същият пилот, който бе изтеглил Декстър от балкона на хотела „Санта Клара“ след опасната среща с Карденас. Провери полетния си план, когато хеликоптерът се издигна над пистата, и пое на югозапад над залив Дариен.

От 1500 метра височина пилотът и пасажерът на предната седалка до него можеха да виждат джунглата под тях и блещукането на Тихия океан в далечината. Декстър бе видял джунгла за първи път, когато още като младеж го бяха транспортирали до Железния триъгълник във Виетнам. Беше загубил всякакви илюзии за тропическите гори още тогава и завинаги.

От въздуха джунглата винаги изглежда пищна и рехава, удобна, дори... гостоприемна. В действителност обаче е смъртоносна за кацане в нея. Заливът Дариен изчезна зад тях и те пресякоха провлака южно от границата с Панама.

Когато полетяха над морето, пилотът се свърза по радиото, провери курса си и го коригира с няколко градуса. Три минути по-късно иззад хоризонта изплува точката на чакащия ги „Чесапийк“. С изключение на няколко рибарски лодки близо до сушата морето беше празно, така че никой нямаше да види прехвърлянето.

Хеликоптерът се снижи и от борда му се видяха хората, застанали върху капаците на трюмовете, в готовност да приемат своя гост. Зад Декстър отговарящият за товаро-разтоварните работи издърпа вратата назад и в кабината нахлу топъл въздух, натискан надолу от винта над главите им. Понеже на палубата на „Чесапийк“ имаше кран, а размахът на винта на „Блекхок“ е особено голям, беше решено Декстър да се спусне в люлка.

Първо спуснаха войнишката му торба на тънко стоманено въже. Тя се разлюля, но силни ръце я уловиха и я откачиха. Лебедката изтегли въжето обратно. Човекът до вратата кимна на Декстър и той стана и пристъпи до него. Закопчаха двете двойни карабини за ремъците на люлката и той стъпи в празното пространство.

Пилотът държеше блекхока фиксиран на 15 метра над палубата, морето бе като езеро в парк, а очакващите ръце уловиха Декстър. Щом

стъпи на палубата, откопчаха карабините, блекхокът издърпа въжето и полетя към базата.

Посрещнаха го четирима: капитанът на кораба, играещ търпеливо ролята на търговски моряк, един от двамата радисти, които през цялото време поддържаха връзката на „Чесапийк“ с проект „Кобра“, капитан трети ранг Бул Чадуик, командир на Екип-3 на „тюлените“, и един як млад „тюлен“, дошъл да носи торбата. Това беше първият път, когато Декстър се разделяше с нея.

Корабът се насочи навътре в морето.

Чакането отне 24 часа. Двата радисти се сменяха. На следващия следобед ВВБ „Крийч“ в Невада съобщи, че вижда на екрана нещо, излъчвано от „Мишел“.

Когато две седмици по-рано екипът на Кобрата във Вашингтон беше забелязал, че Картелът превключва трафика от Карибите на Тихия океан, програмата за патрулиране на „Мишел“ също бе променена. Сега самолетът се рееше на 18000 метра височина в режим на минимален разход на гориво и камерите му наблюдаваха брега от Тумако в дълбокия юг на Колумбия нагоре чак до Коста Рика и на двеста морски мили навътре в океана. И най-сетне бе засякъл нещо.

„Крийч“ прехвърли изображението в Анакостия, Вашингтон, където Джереми Бишоп, който като че ли никога не спеше и живееше само на смъртно опасна храна от денонощни закусвални, го прекара през базата данни. Морският съд, който от височина 18000 метра можеше да изглежда като незначителна чертичка, беше увеличен на цял екран.

Оказа се, че е един от последните кораби, на които Хуан Кортес бе упражнил магьосническите си умения с оксигена. За последен път го бяха виждали и фотографирали в някакво венесуелско пристанище преди месеци, но присъствието му в Пасифика потвърждаваше смяната на тактиката.

Корабът бе прекалено малък, за да има регистрация в „Лойдс“ — 6000-тонен ръждясал трампер, по-използваем за карибското крайбрежие или за обслужване на множеството малки острови, до които пътуваха само такива кораби. Току-що бе напуснал Буенавентура и се казваше „Мария Линда“. На „Мишел“ бе изпратена команда да продължи да го следва на север, а чакащият „Чесапийк“ се изнесе на позиция.

Благодарение на няколко успешни прехващания „тюлените“ вече бяха натрупали практика. „Чесапийк“ се разположи на 25 морски мили по курса на трапера и малко след свечеряване на третия ден „Литъл Бърд“ бе издигнат на палубата.

Хеликоптерът излетя вертикално. Голямата надуваема лодка с твърд корпус на капитан Чадуик и двата по-малки атакуващи зодиака бяха вече на вода, така че когато „Литъл Бърд“ се устреми напред, те го последваха към скрития зад хоризонта товарен кораб. На кърмата на голямата НБЛ заедно с двамата специалисти по претърсване и човека с кокер шпаньола седеше Кал Декстър, стиснал здраво войнишката торба. Морето бе като тепсия и малката флотилия летеше с 40 възела.

Хеликоптерът, естествено, стигна „Мария Линда“ първи, прелетя покрай мостика, за да покаже на капитана надписа „US Navy“ и историята с недвусмислено насочената снайперска карабина се повтори за пореден път. По мегафона прозвуча заповед да спрат двигателите и капитанът се подчини.

Знаеше обаче какво трябва да направи. Кимна на помощника си и той се опита да изпрати предупредителното съобщение до слушащия оператор на Картела. Но нищо не работеше. Опита и мобилния телефон с предварително готовото текстово съобщение, после изпробва лаптопа и накрая — в пълно отчаяние — опита най-старомодното обаждане по радиостанцията. Високо над тях, напълно невидим, „Мишел“ заглушаваше всичко. И тогава капитанът видя носещите се на скорост атакуващи надуваеми лодки.

„Тюлените“ се прехвърлиха през борда и екипажът побърза да вдигне ръце. Капитанът, разбира се, протестира, а капитан Чадуик се държа много официално, но вежливо.

Екипажът има време да види на борда екипа по претърсване и водача с кокера, а после им нахлузиха черните качулки и ги избутаха на кърмата.

Капитанът отлично знаеше какво пренася и се молеше нападателите да не го намерят. Докато тръпнеше в очакване, се питаше колко ли години от живота си ще прекара в затвора на янките. Намираха се в международни води, правилата бяха на страната на американците, а най-близката суша бе Панама, чиито власти щяха да сътрудничат на Вашингтон и щяха да ги екстрадират на север през ужасната граница. Всички служители на Картела, от най-

високопоставения до най-ниския по ранг, изпитваха панически ужас от мисълта за екстрадиция в Съединените щати. Това означаваше дълга присъда без никакъв шанс за лесно освобождаване след даване на подкуп.

Онова, което капитанът не видя, бе един по-възрастен и малко по-схванат в движенията си човек, който се качи на борда с тежка торба в ръце.

Благодарение на признанието на Хуан Кортес Декстър знаеше какво точно да търси и къде се намира то. И докато останалите участници в операцията се преструваха, че претърсват „Мария Линда“ сантиметър по сантиметър, Декстър отиде направо в каютата на капитана.

Койката беше завинтена за стената с четири месингови винта. Главите им бяха зацапани с мръсотия, която подсказваше, че не са били използвани отдавна. Декстър избърса мръсотията и ги разви, свали леглото и огледа стената. Екипажът можеше и щеше да свърши тази работа само час преди предаването на каргото.

Стоманата на корпуса изглеждаше недокосвана. Декстър плъзна ръка надолу за ключалката, напипа я и я завъртя. Разнесе се тихо щракване и стоманеният панел се разхлаби. Но през пролуките не нахлу морска вода. На това място корпусът бе двоен. Декстър внимателно отмести панела и видя под него балите.

Знаеше, че кухнята се простира наляво и надясно от отвора, но също така нагоре и надолу. Балите бяха оформени като блокчета за стена и бяха само двайсетина сантиметра, защото такава бе дълбочината на пространството. Натрупани една върху друга, те създаваха впечатление за стена. Всяко блокче съдържаше 20 брикета, запечатани заедно с няколко слоя подсилено полиетиленово платно, опаковано в чувал от юта, пристегнат кръстосано с канап за по-лесно носене. Пресметна, че става дума за два тона колумбийско пуро, т.е. над сто милиона долара при разреждане 6:1 и по надутите цени на дребно в Щатите.

Много внимателно Декстър започна да разопакова едно от блокчетата. Както бе очаквал, всяко опаковано в полиетилен блокче имаше код — номер на партидата.

Той върна брикетите на местата им и ги пристегна така, както бяха изглеждали. Плъзна железния капак на мястото му и щракна

ключалката.

Последната му задача бе да монтира койката и да я пристегне с винтовете. Дори възстанови „замърсяването“ с прах и грес по главите им. Накрая разхвърля каютата по начина, по който би изглеждала, ако е била неуспешно претърсвана, и се качи горе.

Понеже колумбийците бяха с качулки, „тюлените“ бяха свалили маските си. Капитан Чадуик погледна Декстър и повдигна въпросително вежда. Декстър кимна, прехвърли се през борда в НБЛ и си сложи маската. „Тюлените“ направиха същото. Качулките и белезниците на екипажа бяха свалени.

Чадуик не говореше испански, но един от бойците му беше латино. С негова помощ командирът на „тюлените“ се извини учтиво на капитана на „Мария Линда“:

— Очевидно сме били информирани неправилно, капитане. Моля, приемете извиненията на американския флот. Свободни сте да продължите. Приятно плаване.

Когато чу *buena vía*, колумбийският контрабандист не повярва на късмета си. Изпита такова облекчение, че дори не разигра възмущение, още повече че янките можеха да се ядосат, да започнат отново и този път да намерят нещо. Така че продължи да излъчва гостоприемство, докато наблюдаваше шестнайсетте маскирани мъже и кучето им да се прехвърлят в лодките си и да отпрашват неизвестно накъде.

Изчака ги да се скрият зад хоризонта, увери се, че „Мария Линда“ отново следва курс на север, предаде руля на помощника си и слезе долу. Винтовете изглеждаха недокосвани, но за да е напълно сигурен, той ги разви и издърпа койката встрани.

Тайникът също изглеждаше непокътнат, но отново за всеки случай той го отвори и прегледа балите вътре. И те не бяха докосвани. Благодарни в себе си на онзи, който бе измислил този толкова гениално маскиран тайник.

Три нощи по-късно „Мария Линда“ стигна до сушата.

В Мексико има три гигантски кокаинови картела и няколко по-малки. Големите са Ла Фамилия и Гълф Картел, които действат основно на изток в района на Мексиканския залив, а Синалоа е окупирали тихоокеанското крайбрежие. „Мария Линда“ направи среща

по море с един миризлив рибарски кораб, който бе във водите край Мацатлан в сърцето на Синалоа.

Капитанът и екипажът му получиха огромния си (по техните представи) хонорар и дори премия за успеха — нововъведение на Дона, имащо за цел да привлече нови доброволци. Капитанът прецени, че няма смисъл да споменава за премеждието край Панама. Имаше ли смисъл да усложняват нещата след късметлийското измъкване? Екипажът му беше единодушно съгласен с него.

Седмица по-късно нещо доста подобно се случи в Атлантика. Самолет на ЦРУ ненатрапчиво кацна на летището на остров Сол — най-североизточния от островите Кабо Верде. Единственият му пасажер имаше дипломатически статут, така че просто му махнаха да минава през паспортния и митнически контрол. Тежката му войнишка торба не събуди никакво любопитство и не бе прегледана.

Като излезе от сградата на летището, пасажерът не се качи на автобуса, отиващ на юг към единствения туристически комплекс в Санта Мария, а взе такси и попита къде може да наеме кола.

Шофьорът нямаше представа, затова изминаха трите километра до Еспаргос и там пътникът отново се поинтересува. В крайна сметка стигнаха до фериботното пристанище на Палмейра и там местен собственик на автосервиз му даде под наем малко „Рено“. Декстър възнагради щедро шофьора на таксито и отпътува.

Името на острова не е Сол случайно. Той е равнинен и на него няма нищо, върху което окото да се спре, с изключение на безкрайни солници, някогашен източник на отдавна забравен просперитет. Сега на острова има две шосета и пътека. Едното шосе минава в посока изток — запад от Педра Луме през летището до Палмейра. Другото отива на юг до Санта Мария. Декстър избра пътеката.

Пътеката тръгва на север и продължава през нищото до фара на нос Фиура. Декстър изостави колата, заципа с чистачката бележка, информираща онзи, който можеше да полюбопитства, че възнамерява да се върне, нарами войнишката торба и извървя разстоянието до брега край фара. Вече се смрачаваше и фарът бе започнал да се върти. Декстър се обади по мобилния си телефон.

„Литъл Бърд“ се зададе откъм морето почти по тъмно. Декстър примигна с фенерчето кода за разпознаване и малкият хеликоптер леко се спусна на пясъка до него. Вратата от страната на пасажера беше

просто отворен овал. Декстър се качи, напъха торбата между краката си и се пристегна с колана. Пилотът до него беше с шлем и му подаде също такъв, с монтирани слушалки.

Декстър сложи шлема и в ушите му се разнесе глас с подчертано британски акцент:

— Как беше полетът, сър?

„Защо винаги решават, че съм по-старши офицер?“, помисли Декстър. Пагоните до него показваха, че разговаря с младши лейтенант. Той самият някога бе стигнал до сержант. Обяснението сигурно беше побелялата коса. Но пилотът беше млад и му допадаше, така че той отговори:

— Без проблеми.

— Чака ни двайсетминутен полет до базата. Момчетата сигурно вече са сложили чая.

„Умирам за чаша хубав чай“ — помисли Декстър.

Този път кацнаха на палубата и нямаше нужда да се прави на въжеиграч. „Литъл Бърд“ беше толкова по-малък от „Блекхок“, че кранът го вдигна и леко го спусна в трюма, чийто капак без забавяне се плъзна върху отвора. Пилотът тръгна напред и мина през желязна врата към столовата на Специалните сили. Декстър бе отведен в обратна посока, към кърмовата надстройка, където се запозна с шкипера на кораба и майор Пикъринг, командира на екипа от СВМС. По време на вечерята се запозна и с двамата си сънародници — радистите, които осигуряваха връзката на „Балморал“ с Вашингтон, Невада и по този начин със „Сам“, който кръжеше невидим някъде в тъмнината над главите им.

Трябваше да изчакат три дни южно от островите Кабо Верде, докато „Сам“ засече цел. Оказа се поредният рибарски кораб, подобен на „Белеса дел Мар“, само че този носеше името „Бонита“. Нямаше как външен наблюдател да се досети за това, но корабът плаваше към среща в морето в мангровите блата на Гвинея-Конакри — поредната провалена държава, управлявана от брутална диктатура. Също като „Белеса“ и „Бонита“ вонеше — това целеше да маскира миризмата на кокаина.

Корабът вече имаше седем плавания от Южна Америка до Западна Африка и макар на два пъти да бе засичан от Тим Менхайър и неговия ОАМЦ-Н в Лисабон, и двата пъти се бе изплъзвал, понеже

наблизо не бе имало боен кораб на НАТО. Този път имаше, макар да не изглеждаше като такъв, и дори ОАМЦ не знаеше истината за зърновоза „Балморал“.

Хуан Кортес бе работил на „Бонита“ — в действителност това бе един от първите му кораби — и бе направил тайника в най-задната част на кърмата, до машинното, където към останалата воня се добавяше острата миризма на нагорещено машинно масло.

Процедурата бе почти идентична на тази в Тихия океан. Когато командосите напуснаха „Бонита“, нейният доста озадачен, но безкрайно благодарен капитан получи пространно извинение от името на Нейно величество за неприятностите и забавянето. Щом двете НБЛ и „Литъл Бърд“ се скриха зад хоризонта, капитанът отвинти дъските зад двигателя, издърпа встрани фалшивия панел на корпуса и провери съдържанието на тайника. Изглеждаше недокосван. Нямаше абсолютно никаква следа от човешка намеса. Нещастните гринго с цялото им самочувствие и кучета не бяха намерили тайното карго.

„Бонита“ осъществи срещата, предаде товара, а приелите го го откараха на север по протежение на африканското крайбрежие, покрай Херкулесовите стълбове и Португалия, за да го доставят на галисийците. Така, както бе обещал Дона. Цели три тона. Но... леко променени.

„Литъл Бърд“ върна Декстър на безлюдното място край фара Фиура и той с облекчение видя, че никой не е докосвал реното. Върна се на летището, прати съобщение на собственика на колата да отиде да си я прибере (придружено с щедър бакшиш), после седна в ресторанта и си поръча кафе. Час по-късно самолетът на ЦРУ (беше уведомен от радистите на борда на „Балморал“) го взе.

По време на вечерята капитанът на „Балморал“ прояви любопитство.

— Сигурни ли сте — попита той майор Пикъринг, — че на рибарския кораб наистина нямаше нищо?

— Така каза американецът. Слезе в машинното и остана там цял час. Качи се омазан с грес и нетърпимо вонящ. Каза, че огледал много внимателно всяко възможно място за криене и че корабът се оказал чист. Явно става дума за грешна информация. Случва се.

— Но защо тогава си тръгна?

— Нямам представа.

— Вярваш ли му?

— Ти за какъв ме смяташ? — Майорът го погледна присмехулно.

— Какво става в такъв случай? Мислех, че трябва да задържим екипажа, да потопим старото корито и да конфискуваме кокаина. Какви ги върши тоя?

— Нямам представа. А и не е наша работа. Ние изпълняваме заповеди.

Десет километра в тъмнината над тях „Сам“ отново обърна курса и се насочи към бразилския остров за зареждане с гориво.

А един двумоторен самолет, взет назаем от все по-раздразненото ЦРУ, се носеше на северозапад. На единствения му пасажер бе предложено шампанско, но той предпочете бира... без чаша. Най-сетне знаеше защо Кобрата бе настоял да не предават конфискувания кокаин за изгаряне. Трябваше му опаковката.

Операцията трябваше да се проведе от британската АТОП и лондонската полиция. Двете институции разработиха план, чийто обект беше занимаваща се с внос на наркотици гангстерска банда, известна като Есекската шайка.

От известно време групата „Специални проекти“ към Скотланд Ярд знаеше, че Есекската шайка, предвождана от прословутия лондонски гангстер Бени Даниълс, е основен вносител и дистрибутор на канабис, хероин и кокаин, с репутация за склонност към крайно насилие, ако някой ѝ се изпречи на пътя. Единствената причина за името на бандата бе, че Даниълс бе използвал печалбата от престъпната си дейност, за да си построи голямо и много бляскаво имение в Есекс, източно от Лондон, северно от устието на Темза и в покрайнините на безобидния град Епинг, известен със своя пазар.

Още като млад хулиган в лондонския Ист Енд Даниълс си бе изградил репутация на жесток тип и я бе подплатил с дълъг списък престъпления. Но с успеха бе дошъл и краят на успешните дела срещу него. Беше станал прекалено едра риба, за да докосва с ръката си наркотиците, а свидетелите и без това не бяха много. По-плашливите сред тях бързо променяха показанията си, а по-смелите просто изчезваха, за да бъдат открити по-късно съвсем мъртви в крайречните тресавища или да не бъдат видени никога повече.

Бени Даниълс бе „белязана“ цел и в челото на списъка на най-желаните за залавяне престъпници в Лондон. Трябваше само да бъде намерен начин. Чаканата от Скотланд Ярд информация бе получена на база на списъка на „плъховете“, даден от вече покойния Роберто Карденас.

Великобритания бе имала късмета в този списък да попадне само едно британско служебно лице — митнически служител в пристанището Лоустофт, на източния бряг. Това означаваше, че директорите на митническата и акцизна служба бяха запознати със случая на най-ранна фаза.

Без много шум и в условия на пълна тайна бе сформирана работна група, екипирана с най-съвременна технология за проследяване и проследяване.

Службата на сигурност, повече известна със съкращението МИ-5, един от партньорите на АТОП, се включи с екип за проследяване, известен като Наблюдателите — смятаха ги за абсолютно най-добрите в страната.

Понеже вносът на едро на наркотици вече се смяташе за акт на тероризъм, на разположение бе предоставена и C019 на Скотланд Ярд — група за боравене със специално огнестрелно оръжие. Целият екип беше под командването на капитан Питър Рейнолдс от Скотланд Ярд, но най-близо до подкупния служител бяха колегите му в митницата. Малцината, които знаеха за неговите престъпления, изпитваха към него скрита, но откровена неприязън и тъкмо те бяха хората, които

можеха най-добре да наблюдават всеки ход на въпросното лице, което се казваше Краудър.

Един от старшите служители в Лоустофт получи язвена криза и трябваше да излезе в отпуск по болест.

Това позволи да бъде „заместен“ от специалист по електронно проследяване. Капитън Рейнолдс не искаше да се задоволи с ареста на само един подкупен служител и конфискуването на само един камион с кокаин — той искаше да използва Краудър, за да сложи край на цялата дейност по внасянето на наркотика. За тази цел бе готов да прояви търпение, дори на цената на съзнателното пропускане на няколко доставки.

Поради географското разположение на Лоустофт — на Съфъкското крайбрежие, северно от Есекс — той подозираше, че Бени Даниълс може да има някакъв пръст някъде, защото не вярваше, че ще пропусне да се облажи, и се оказа прав. Част от извършваната в Лоустофт дейност бе обслужване на грамадни RoRo^[1] контейнери, идващи през Северно море, и Краудър бе забелязан да проявява активен интерес в освобождаването без проверка на точно няколко такива контейнера. Само че през декември Краудър допусна грешка.

С ферибот от Холандия бе пристигнал камион с карго от холандско сирене, предназначено за известна верига супермаркети. Един от младшите митничари се готвеше да разпорежи инспекция на товара, когато Краудър се появи запъхтян, използва старшинството си и пусна камиона по бързата писта за освобождаване.

Младшият митничар не беше сред посветените, но заместникът наблюдаваше и успя да сложи малко джипиес проследяващо устройство отзад под бронята на камиона, докато той излизаше пред портала на дока. След това побърза да се обади по телефона. Три коли без отличителни знаци започнаха преследване, като се сменяха една друга, за да не привлекат вниманието на шофьора, които впрочем изглеждаше съвсем безгрижен.

Камионът прекоси половината Съфък и спря в една крайпътна отбивка. Там го посрещнаха хора, изсипали се от черен мерцедес. Една от проследяващите коли подмина мястото, без да спира, но взе номера. Секунди по-късно мерцедесът бе идентифициран. Принадлежеше на фиктивна компания, но преди две седмици беше регистриран да влиза в имението на Бени Даниълс.

Шофьорът холандец беше заведен по възможно най-приятелски начин в кафето зад отбивката. Двама от групата останаха с него през двата часа, през които камионът му бе взет. Когато го върнаха, дадоха на шофьора дебела пачка банкноти и той продължи по пътя си към рампата за разтоварване на супермаркета. Цялата процедура бе повторение на онази, която се използваше за прехвърляне на нелегални имигранти в Англия, поради което работната група се страхуваше да не се окаже накрая „спасител“ на неколцина объркани иракчани.

Докато холандецът пиеше кафе, другите двама от мерцедеса откараха камиона недалеч, за да разтоварят истинското съкровище — не търсещи нов живот иракчани, а един тон висококачествен колумбийски кокаин.

Камионът бе проследен на юг до навлизането в Есекс. Този път шофьорът и спътникът му внимаваха през цялото време, което принуди преследващите го коли да вложат цялото си умение в размяна на местата, изоставане и изпреварване, само и само да не събудят подозрение. Когато групата прекоси границата на графството, есекската полиция осигури още две коли без отличителни знаци, които да подпомогнат колегите им.

Накрая стигнаха крайната дестинация — стар и привидно изоставен хангар за самолети сред солните тресавища покрай естуара на река Блекуотър.

Околността бе толкова равнинна и пейзажът толкова безлюден, че Наблюдателите не посмяха да последват камиона. Наложиха се да извикат хеликоптера на пътната полиция, от който докладваха, че виждат вратите на хангара да се затварят. Камионът остана в хангара четиридесет минути, преди да излезе от него и да се върне при чакащия в кафенето холандски шофьор.

Към този момент камионът вече не представляваше интерес, но сред тръстиките на блатата се бяха скрили четирима въоръжени с мощни бинокли експерти по проследяване в извънградски условия. После от склада бе извършено телефонно обаждане, записано от АТОП и Правителствената щабквартира по комуникациите в Челтнам. На позвъняването отговори някой в имението на Бени Даниълс на трийсетина километра от това място. В разговора стана дума за вземане на „стоката“ на следващата сутрин и оставен без избор, Рейнолдс нареди атаката да бъде извършена същата нощ.

В съответствие с предишните искания на Вашингтон бе решено атаката да се проведе с реверанс към публичността, затова бе поканен ТВ екип на програмата „Краймуоч“.

Дон Диего Естебан също имаше проблем с връзките с обществеността, при това съвсем сериозен. Само че неговата „общественост“ бе ограничена до двайсетте му основни клиенти: по десет в Щатите и Европа. Той нареди на Хосе-Мария Ларго да направи обиколка из Северна Америка и да увери десетте най-големи купувачи там, че проблемите, преследвали дейността на Картела от лятото насам, ще бъдат преодоляни, а доставките — възобновени. Само че клиентите бяха истински ядосани.

Като десетте най-големи, те бяха и сред най-привилегированите и от тях се изискваше само 50% предплата. Но това означаваше по десетки милиони дола ри на банда. От друга страна, те трябваше да доплащат само половината от стоката при приемане на каргото.

Така че всяко прехващане, загубване или изчезване по пътя между Колумбия и някоя точка за доставка представляваше загуба за Картела. Благодарение на пораженията, нанесени от списъка на „плъховете“, американската митническа служба и щатската и градска полиция бяха извършили десетки успешни операции срещу депа и складове, а загубите вече започваха да болят.

Но имаше и друго. Всяка банда вносител разполага с огромна мрежа по-малки клиенти, чиито нужди трябва да бъдат задоволени. В този бизнес няма такова нещо като лоялност. Ако обичайният доставчик не може да осигури стока, а друг може, по-малкият дилър просто сменя навика си.

Най-сетне при само 50% удовлетворяване на търсенето беше напълно естествено да се оформи недостиг в национален мащаб. По чисто пазарни причини цените започнаха да се качват. Вносителите започнаха да разреждат пурото не шест или дори седем към едно, а десет към едно, за да увеличат изкуствено запасите си и да запазят клиентите си. Някои клиенти вече смъркаха едва седемпроцентова смес. Материалите за разреждане ставаха все повече и повече, а химици от всякакъв калибър започваха да добавят безумни количества заместващи наркотици като кетамин, за да заблудят глупаците, че са друсат с висококачествена дрога, вместо с голяма доза конски

транквилизатор, който само по една случайност изглежда и мирише като кокаина.

Недостигът доведе до още едно опасно развитие. Сред професионалните престъпници като зараза плъзна опасна параноя, която така или иначе си беше част от занаята. Големите банди започнаха да се подозират взаимно, че другите получават преференциално обслужване. Самата възможност, че тайното депо на някоя от бандите може да бъде нападнато от съперниците, създаде предпоставките за избухване на изключително жестока война в подземния свят.

Задачата на Ларго беше да успокои басейна с развилнели се акули чрез уверения за бързо възобновяване на нормалното обслужване. Трябваше да започне с Мексико.

Макар в Щатите да влизат какви ли не леки самолети, моторници, частни яхти, пътнически еърлайнери и „мулета“ с пълни стомаси — всички пренасящи контрабандно кокаин, — голямата болка е 5000-километровата извиваща се граница с Мексико. Тя се простира от тихоокеанския юг на Сан Диего и стига до Мексиканския залив. Минава по границите на Калифорния, Аризона, Ню Мексико и Тексас.

Южно от границата Северно Мексико от години практически е военна зона, като враждуващите банди се бият за върховенство или поне за място под слънцето. Безброй трупове на измъчвани и екзекутирани хора се хвърлят по улиците или в пустинята, защото шефовете на картели и водачите на банди използват абсолютно откачени главорези, за да унищожават съперниците, а хиляди невинни минувачи стават жертва на кръстосания огън.

Задачата на Ларго беше да поговори с шефовете на картелите като Синалоа, Залива и Ла Фамилия — всички силно разгневени от неизпълнението на поръчките им. Щеше да започне със Синалоа и с това да покрие по-голямата част от тихоокеанския регион. За негово нещастие, макар „Мария Линда“ да бе преминал, в деня, в който емисарят излетя на север, следващият кораб просто изчезна без следа.

Европа бе поверена на заместника на Ларго, завършилият университет Хорхе Калзадо, който освен родния си испански говореше и перфектен английски, а можеше да общува и на италиански. Той пристигна в Мадрид в нощта, когато АТОП нападна стария хангар в тресавищата на Есекс.

Операцията бе добре подготвена и щеше да е още по-успешна, ако бяха заварили там цялата есекска шайка или поне Бени Даниълс. Само че гангстерът бе прекалено умен, за да се намира наблизо до дрогата, която бе внесъл в Южна Англия. За тази цел той си имаше подчинени.

В прехванатото телефонно обаждане се споменаваха вземане и прехвърляне на съдържанието на хангара „на сутринта“. Облечен в черно и без използване на светлини, малко преди полунощ екипът тихо се изнесе на позиция и зачака. Имаше пълна забрана върху говоренето, фенерчетата, дори пиенето на кафе. Малко преди 4 часа сутринта по черния път към тъмната сграда се приближи камион с включени фарове.

Наблюдателите чуха громоленето на издърпваните плъзгащи се врати, после някой запали осветлението вътре, ако се съдеше по мъждивата светлина, виждана отвън. Понеже не се чуваше приближаване на друга кола, екипът се приближи. Стрелците на C019 трябваше да обезопасят склада. След това идеше ред на мегафоните, през които се разнесоха заплашителни команди, после на дърпащите се на каишките кучета, отзад снайперисти присвиваха очи в търсене на въоръжена съпротива, а най-отзад мощни прожектори обляха целта с ослепителна бяла светлина.

Изненадата бе тотална, особено при наличието на петдесет мъже и жени, клечащи сред тръстиката, отрупани с оръжие. Уловът беше удовлетворителен, ако се броеше дрогата, но разочароващ в броя на престъпниците.

Те бяха само трима. Двама бяха дошли с камиона. Веднага се виждаше, че са дребна риба — момчета за всичко от най-ниско ниво, членове на мидландската банда, за която бе предназначена част от дрогата. Останалата част трябваше да бъде пласирана от Бени Даниълс.

Нощният пазач бе единственият член на Есекската шайка, заловен от мрежата. Казваше се Джъстин Кокър, гонеше трийсетте, мургав хубавец с дълго криминално досие. Но в никакъв случай не бе основен играч.

Онова, което беше дошъл да вземе камионът, бе струпано на голия циментов под, където някога бяха обслужвали леките самолети

на отдавна несъществуващия авиоклуб. Дрогата беше около тон и все още бе опакована в пристегнатите с канап чувалчета от юта.

Камерите бяха допуснати вътре — една за телевизията и една за голяма новинарска агенция. Операторите заснеха квадратната купчина бали и проследиха как маскираният, за да запази анонимността си, старши митнически инспектор разрязва канапа и ютения чувал, под който се разкриха опакованите в полиетиленово фолио блокчета кокаин. Върху едно от блокчетата имаше дори хартиен етикет с номер. Всичко бе заснето, включително тримата арестувани с метнати връз главите им одеяла. Виждаха се само ръцете им в белезници. Но това беше повече от достатъчно, за да стане водещата новина по телевизията и да заеме челните страници на вестниците. Над есекските тресавища изгряваше розова зора. За полицаите и митничарите настъпваше един дълъг ден.

Пореден самолет бе свален източно от меридиана, съответстващ на 35° източна дължина. Придържайки се към дадените му инструкции, отчаяният млад пилот, не послушал съвета на по-старите от него да не лети натам, беше издавал къси и неразбираеми звуци по радиото като своеобразен „знак за живот“. Беше го правил на всеки петнайсет минути след напускане на бразилското крайбрежие. После бе спрял. Дестинацията му бе самолетна писта в неконтролиран от полицията район на Либерия, но той така и не бе пристигнал там.

Картелът разполагаше с приблизителни координати на мястото, където би трябвало да е свален, и изпрати самолет за наблюдение, който трябваше да прелети по същия курс, но през деня и ниско над водата, за да потърси някакви следи. Не бе открито нищо.

Когато даден самолет се забие в морето, но е цял или на няколко големи парчета, по повърхностна могат да се видят малки отломки, които след време потъват, напоени с вода. Това може да са облегалки на седалки, дрехи, книги с меки корици, пердета, изобщо всичко по-леко от водата, но когато самолетът се превърне в една голяма огнена топка от експлодирало на 3000 метра височина гориво, всичко горящо изгаря много бързо. В морето пада само металът, а металът потъва. Така че разузнавателният самолет не откри нищо. И това стана последният опит да се прелети над Атлантика.

Хосе-Мария Ларго излетя от Мексико за Щатите с частен чартърен самолет — ставаше дума за кратък полет от Монтерей до

Корпус Кристи в Тексас. Паспортът му беше испански и изглеждаше доста истински, носеше неговото име и беше получен с посредничеството на вече несъществуващата „Банко Гузман“. Трябваше да му свърши добра работа, но в действителност банката му направи лоша услуга.

Същият паспорт някога бе принадлежал на истински испанец, който доста приличаше на Ларго. Обикновеното сравнение на снимката с лицето на притежателя сигурно щеше да заблуди имиграционния служител на летището в Тексас. Само че бившият собственик на паспорта вече бе посещавал Щатите и бе поглеждал в обектива на камерата за разпознаване по ирис. Ларго направи същото. Ирисът на човешкото око е като ДНК пробата. Не може да излъже.

Нито мускул не помръдна по лицето на служителя. Той погледна екрана, прочете информацията на него и помоли бизнесмена да влезе в съседната стая. Последвалите процедури отнеха половин час. След това Ларго получи извинение и бе пуснат да си върви. Топката в стомаха му се отпусна. Беше преминал, без да бъде разпознат.

Но бъркаше.

Скоростта на комуникациите по компютърните мрежи е такава, че всички данни за посетителя бяха изпратени в ИМК^[2], ФБР, ЦРУ и, като се имаше предвид откъде идваха, в УБН. Обектът вече беше скрито фотографиран и образът му се показва на един от екраните на Арми Нейви Драйв, Арлингтън, Вирджиния.

Неизменно услужливият полковник Дос Сантос в Богота бе предоставил снимки на всички високопоставени членове на Картела, за които беше сигурен, и Хосе-Мария Ларго бе един от тях. Макар лицето от архива в Арлингтън да бе по-младо и по-слабо от това на посетителя, който обикаляше из Южен Тексас, технологията за лицево разпознаване го идентифицира за секунди.

Южен Тексас, определено най-оживената зона в борбата срещу кокаина в Щатите, е буквално пренаселен с агенти на УБН. Когато Ларго излезе от сградата на летището, влезе в наетата кола и напусна паркинга, зад него се намърда двуместна кола без надписи с двама агенти на УБН. Той така и не ги забеляза до края на престоя си, но колата го следваше по местата на всичките му срещи.

Беше инструктиран да установи връзка и да успокои трите най-големи изцяло съставени от бели рокерски банди, внасящи кокаин в

Щатите: Ангелите на ада, Разбойниците и Бандидос. Знаеше, че макар и трите да са склонни към психопатно насилие и взаимно да се мразят, никоя от бандите няма да е толкова глупава, че да направи нещо лошо на емисар на колумбийския картел, ако искат някога да видят още един грам кокаин от Дона.

Трябваше да се свърже и с двете изцяло чернокожи банди: Кървавите и Откачалките. Останалите пет в списъка му бяха испаноговорящи латино: Латинокралете, Кубинците, сънародниците му Колумбийците, Пуерториканците и определено най-опасните от всички — Салвадорците, известни още и като MS-13 и обитаващи основно Калифорния.

Прекара две седмици в разговори, спорове, убеждаване, успокояване и обилно потене, преди най-сетне да му позволят да избяга от Сан Диего и се върне в убежището на родната Колумбия. „При нас също има много жестоки хора — успокояваше се той, — но поне са на наша страна“. Посланието до Картела от клиентите му в Щатите бе пределно ясно: печалбата пада и са отговорни колумбийците.

Личната му преценка, която също сподели с Дона, бе, че ако вълците не бъдат удовлетворени с успешно пристигащи доставки, между бандите ще избухне война, която ще направи съседно Мексико да изглежда като селска вечеринка. И беше много доволен, че не се казва Алфредо Суарес.

Заклучението на Дона бе малко по-различно. Може и да се наложеше да се раздели със Суарес, но не това беше решението. Важното бе, че някой крадеше огромни количества от неговия продукт — непростим грях. Трябваше да открие крадците и да ги унищожи, защото иначе те щяха да унищожат него.

Предявяването на обвиненията срещу Джъстин Кокър пред съда в Челмсфорд не продължи дълго. Обвинението бе притежание с намерение да се продава наркотик клас А, за разлика от... и т.н. и пр.

Юрисконсултът към магистратурата изчете обвинението и поиска мярка „задържане под стража“, защото „както ваша чест добре разбира, в ход е полицейско разследване...“ и т.н. и пр. Всички разбираха, че това е само формалност, но адвокатът на обвиняемия стана и поиска освобождаване под гаранция.

Докато слушаше, мировият съдия — тя нямаше диплома — прелистваше „Закон за освобождаване под гаранция“ изд. 1976 г. Преди да се съгласи да стане съдия, тя в продължение на години беше директорка на голямо девическо училище и бе чувала почти всички възможни извинения, известни на човешката раса.

Кокър, също като своя работодател, беше роден в лондонския Ист Енд. Беше започнал като малолетен дребен престъпник, бе се издигнал до „печен пич“ и бе привлякъл вниманието на Бени Даниълс. Предводителят на бандата го бе взел в ролята на момче за всичко. Нямаше талант за бияч — Даниълс разполагаше в антуража си с няколко типа с телосложението на булдозери за тази цел, — но беше израсъл на улицата и ставаше за изпълнение на по-невинни задачи. Точно това бе причината да му бъде поверен за една нощ цял тон кокаин.

Адвокатът на защитата завърши безнадеждната си молба за гаранция и съдията му предложи бърза окуражителна усмивка.

— Връщане под арест за седем дни — каза тя. Кокър бе измъкнат от скамейката и избутан надолу по стълбите към килиите. Оттам бе отведен до бял ван без прозорци, съпровождан от четирима мотоциклетисти от групата за специален ескорт, просто като предпазна мярка, ако на Есекската шайка ѝ хрумнат идеи за измъкването му по време на транспортиране.

Но изглежда, Даниълс и хората му бяха уверени, че Джъстин Кокър ще си мълчи, защото бяха изчезнали без следа. Всички се бяха изпокрили.

В миналото беше правило британските гангстери да търсят убежище в Южна Испания, като си купуват вили в Коста дел Сол. Но след подписването на договора за бързо екстрадиране между Испания и Обединеното кралство Коста дел Сол загуби от притегателната си сила. Бени Даниълс си беше построил планинска хижа в Северен Кипър — една непризната минидържава, която нямаше договор с Великобритания. Имаше основателни подозрения, че е отлетял тъкмо там след операцията срещу хангара, за да остави нажежената ситуация да се охлади.

Скотланд Ярд обаче искаше Кокър по-наблизо в Лондон. Есекс нямаха възражения, така че от Челмсфорд той бе откаран в лондонския затвор Белмарш.

Историята за конфискуването на цял тон кокаин в склад из тресавищата беше добре приета от националната преса, а в местната стана направо сензация. „Есекс Кроникъл“ помести на цялата си челна страница снимка на купчината кокаин. До брикетите стоеше Джъстин Кокър с компютърно размазани очертания на лицето, за да се запази анонимността му, както изискваше законът. Разрязаните чували от юта също се виждаха, както и бледите „тухли“ под тях, а също и опаковъчната хартия с етикета, на който бе изписан номерът на партидата.

Обиколката на Хорхе Калзадо из Европа не бе по-приятна от тази на Хосе-Мария Ларго из Северна Америка. Отвсякъде го бомбардираха с гневни укори и настоявания за възстановяване на редовните доставки. Наличността беше нищожна, цените се качваха, клиентите се прехвърляха на други наркотици, а онова, което бе останало в ръцете на европейските банди, се разреждаше десет към едно и едва се усещаше.

Калзадо не трябваше да посещава галисийските банди, защото те вече бяха получили лични уверения от самия Дон, но имаше други важни клиенти и вносители, които бяха също толкова важни.

Макар в европейското пространство от Ирландия до границата на Русия да има над сто банди, доставящи и търгуващи с кокаин, повечето се запасяват от десетина гиганти, които имат преки отношения с Колумбия и разпределят между по-дребните доставчици стоката, след като тя безопасно пристигне на европейска почва.

Калзадо се свърза с руснаците, сърбите и литовците на изток, с нигерийските и ямайски „ярдита“, с турците, които макар териториално да се намираха на югоизток, доминираха в Германия, с албанците, от които косата му настръхна, и с трите най-големи престъпни групировки в Европа: сицилианската мафия, неаполитанската камора и калабрийската ндрангета.

Калабрия е на върха на ботуша, южно от Неапол, разделяна от Сицилия от Месинския пролив. Някога по тези изгорени от слънцето земи е имало гръцки и финикийски колонии, а местният език — почти чужд за другите италианци, има доловими гръцки корени. Името „ндрангета“ означава „почтено общество“. За разлика от широко популярната мафия от Сицилия или известната от по-нови времена

камора от Неапол, калабрийците се гордеят с практическата си неизвестност по света.

Само че това е най-многобройната и с най-голямо международно присъствие групировка. А и както италианската държава е установила на свой гръб, тя е най-трудна за внедряване, а също такава, в която клетвата за абсолютно мълчание, известна като омерта, остава ненарушена.

За разлика от сицилианците, в ндрангета няма „дон на всички донове“ и структурата ѝ изобщо не е пирамидална. Тя не е йерархична и членството е изцяло на семеен и кръвен принцип. Инфилтрирането от чужденец е абсолютно невъзможно, ренегатството — неизвестно, а успешните осъждания на членове — изключение. Това е вечният кошмар на римската комисия „Антимафия“.

Нейният дом, навътре в сушата зад провинциалната столица на областта Реджо ди Калабрия и основното крайбрежно шосе, е затворената за чужди погледи земя, осеяна със селца и малки градчета, опираща в планинската верига Аспромонте. В пещерите ѝ до неотдавна са държани заложници в очакване на плащането на откуп или смъртта и пак тук се намира неофициалната столица Плати. Всеки приближил се насам с кола чужденец бива засечен от километри и към него се отнасят много негостоприемно. Това място в никакъв случай не е магнит за туристите.

Но не тук пристигна Калзадо да се срещне с босовете, защото почтеното общество е превзело целия подземен свят на най-големия град на Италия, индустриалния гигант и финансов двигател Милано. Истинската ндрангета е мигрирала на север и е създала в Милано кокаиновия център на страната и може би за континента.

Няма бос на ндрангета, който да помисли да заведе дори най-важния емисар в дома си. Та за какво друго са ресторантите и баровете, ако не за това? Три от южните предградия на Милано са населени с калабрийци и точно в Лайънс Бар в Бучинаско стана срещата с човека от Колумбия.

Да изслушат извиненията и уверенията на Калзадо дойдоха капо локале и двама служители, единият от които бе контабиле — счетоводителят, чиито сметки нагледно показваха, че нещата отиват на зло.

Една от причините, поради които дон Диего Естебан бе дал на почетното общество честта да е негов основен европейски колега, бяха особените му характеристики, сред които потайността и безпощадната жестокост при налагане на ред. Именно благодарение на тези специални взаимоотношения обществото бе станало най-големият вносител и дистрибутор на континента.

Като се изключеше пристанището на Джоя, което ндрангета смяташе едва ли не за своя собственост, голяма част от доставките идваха по суша с автоколоните от Западна Африка през пустините до северноафриканския бряг срещу южното крайбрежие на Европа и от галисийците. На Калзадо бе обяснено, че и двата канала са силно засегнати, и му бе дадено много ясно да разбере, че калабрийците очакват колумбийците да направят нещо по въпроса.

Хорхе Калзадо се бе срещнал с единствените донове в Европа, осмеляващи се да разговарят с главата на Хермандад като с равен. Той се прибра в хотела си и също като по-старшия си колега Ларго очакваше с нетърпение да се завърне в Колумбия.

Полковник Дос Сантос рядко канеше на обяд журналисти, та дори да бяха главни редактори. В крайна сметка именно редакторите бяха онези с дебелите портфейли. Но сметката за обяда обикновено се озовава в ръцете на онзи, който очаква услугата. Този път това бе началникът на разузнаването към Полисия Худисиал. Нищо че го правеше за приятел.

Полковник Дос Сантос имаше добри работни отношения с ръководителите на американското УБН и английската АТОП в града. Сътрудничеството — станало много по-леко при управлението на президента Алваро Урибе — носеше дивиденди на всички. Макар Кобрата да бе запазил за себе си привилегията да борави със списъка на „плъховете“ — в крайна сметка той не засягаше пряко Колумбия, — имаше други находки, открити от камерите на вечно кръжация в небето „Мишел“, които се бяха оказали адски полезни. Но тази услуга бе за английската АТОП.

— Историята е добра — настоя полицаят, сякаш редакторът на „Ел Еспектадор“ не бе способен да различи добрата история, когато му попадне. Редакторът отпи от виното си и погледна листа с новината, която му беше предложена. Като журналист той имаше своите съмнения, но като редактор ясно виждаше ответна услуга, ако помогне.

Самата новина се отнасяше до полицейска операция в Англия, проведена срещу стар склад, където била открита партида новодоставен кокаин. Да, количеството бе голямо — цял тон, — но напоследък подобни прехващания бяха зачестили и постепенно бяха станали прекалено „ежедневни“, за да правят новините. А и всички толкова си приличаха. Балираните пакети, широко усмихнатите митничари, навъсените арестувани в белезници. Какво правеше по-добра новината от Есекс, да не говорим, че самото име не му говореше нищо? Полковник Дос Сантос знаеше, но не смееше да каже.

— В този град има един определен сенатор — прошепна полицаят, — който често посещава един дискретен... да го наречем дом на удоволствието.

Редакторът се бе надявал на нещо в замяна, но това просто бе нелепо.

— Сенаторите обичат момичетата — възрази той. — Кажи ми сега, че слънцето изгрява на изток.

— Кой спомена „момичета“? — попита Дос Сантос.

Редакторът с наслаждение пое въздух през носа.

Това вече миришеше на по-сериозна компенсация.

— Добре, историята на твоя гринго излиза утре на втора страница.

— На първа — настоя полицаят.

— Благодаря за обяда. Бях забравил колко е приятно да не плащам сметката.

Редакторът знаеше, че неговият приятел крие нещо, но не можеше да си представи какво би могло да е то. Снимката и надписът под нея идваха от голяма лондонска агенция. Тя показваше млад бандит на име Кокър, застанал до купчина бали с кокаин, една от които бе разкъсана така, че хартиената опаковка се виждаше. И какво? Но все пак снимката излезе следващия ден на първа страница.

Емилио Санчес не си купуваше „Ел Еспектадор“, а и по принцип прекарваше по-голямата част от времето си в джунглата — занимаваше се с рафиниране в различните си лаборатории и опаковане за транспорт. Но два дни след публикацията, на връщане от Венесуела, мина с колата си покрай стойка с вестници. Картелът беше изградил големи лаборатории във Венесуела, защото лошите отношения между Колумбия и превърнатата във феодално имение на Уго Чавес държава

бяха най-добрата протекция срещу вниманието на полковник Дос Сантос и неговата полиция.

Санчес каза на шофьора да спре край малък хотел в граничния град Кукута, за да ползва тоалетната и да изпие едно кафе. Във фойето имаше стойка с вече остарелия брой на „Ел Еспектадор“. Нещо в снимката го накара да се закове на място. Купи единствения останал брой и не престана да е угрижен по целия път до анонимния си дом в родния си Мед елин.

Малко са хората, които помнят всичко, но Емилио Санчес обичаше работата си и се гордееше с методичния си подход и манията си да поддържа безукорна отчетност. Само той знаеше къде се съхранява документацията и по съображения за сигурност му отне цял ден да отиде там и да направи справка. Взе със себе си лупа и след дълго виждане в снимката и собствените си документи в един момент се изправи бледен като платно.

За пореден път стриктните условия за безопасност на Дона забавиха срещата, която бе поискана. Минаха три дни в изплъзване от преследвачите — реални или измислени, — преди двамата да се срещнат. Когато Санчес свърши да разказва, Дона остана необичайно притихнал. Накрая взе лупата на Санчес и лично разгледа снимката във вестника.

— И няма никакви съмнения в това? — попита с неестествено спокойствие.

— Никакви, дон Диего. Тази маркировка се отнася само до карго, което е било изпратено преди месеци на галисийците с венесуелския рибарски кораб „Белеса дел Мар“. Само че каргото така и не пристигна. Изчезна безследно в Атлантика. А сега се оказва, че все пак е пристигнало. Няма съмнение — каргото е същото.

Този път дон Диего Естебан замълча за дълго. Когато Емилио Санчес отваряше уста да каже нещо, знак с вдигната ръка го принуждаваше да замълчи. Главата на колумбийския Картел най-сетне знаеше със сигурност, че някой краде кокаина му при транспортиране и го лъже, че не е пристигнал. Но за да действа решително, трябваше да знае още много неща.

Трябваше да е наясно колко време продължава всичко това, кой точно от клиентите му прехваща транспортния канал и се преструва, че товарът не е пристигнал. Нямахме никакво съмнение, че корабите му

се потопяват, а кокаинът му се краде. Но трябваше да разбере колко широка е мрежата на конспирацията.

— Искам от теб — каза накрая той на Санчес — да ми изготвиш два списъка. Единият да съдържа всички номера на изпратените партии, които са били транспортирани с кораб, който е изчезнал и повече не е виждан: трамперы, моторници, яхти, рибарски кораби... всичко, което не е пристигнало. И втори списък на всичко, което е пристигнало, с изброени партидните номера на балите.

Най-сетне боговете сякаш му се бяха усмихнали. Случили се бяха две неща в негова полза. На мексиканско-американската граница — американската митница в Ногалес, Аризона, бе заловила камион, преминал границата в мрака на нощта. Стоката беше конфискувана и оставена в охраняван склад в очакване на унищожаване. Събитието бе направено достояние по всички медии. Но охраната бе калпава.

Наложи се дон Диего да плати огромен подкуп, но в крайна сметка продажно длъжностно лице успя да вземе партидните номера на задържания кокаин. Някои от тях бяха транспортирани на борда на „Мария Линда“, който беше пристигнал непокътнат и екипажът бе предал балите на картела Синалоа. Други бали се бяха намирали на две моторници, изчезнали още преди месеци в Карибите. И те бяха предназначени за Синалоа. А сега се бяха оказали в ръцете на митничарите след залавянето при Ногалес.

Другото удачно за Дона стечение на обстоятелствата бе станало на територията на Италия. Този път ставаше дума за ТИР, пътувал през Алпите през Франция за Лондон, с италиански ризи от модна линия на известен милански дизайнер.

За нещастие камионът бе спукал гума в един алпийски проход и бе предизвикал гигантско задръстване. Карабинерите бяха настояли ремаркетото да бъде изтеглено встрани, но това означаваше частично разтоварване. Само че един от кашоните се бе скъсал и от него се бяха посипали пакети, увити в чували от юта, които никак не изглеждаха като нещо, достойно да украси гърбовете на младите брокери от Ломбард Стрийт.

Контрабандата бе незабавно конфискувана, а понеже ТИР-ът бе тръгнал от Милано, не беше нужно карабинерите да се допитват до Айнщайн, за да стигнат до името „ндрангета“. Местният склад бе посетен още през нощта и от него не бе взето нищо, но номерата на

партидите бяха записани и изпратени в Богота. Част от каргото се бе намирала на борда на „Бонита“, т.е. бе стигнала успешно до галисийския бряг. Други бали се бяха намирали в корпуса на „Арко Соледад“, който явно бе заловен с целия екипаж и Алваро Фуентес на път за Гвинея-Бисау. И двете доставки бяха предназначени за галисийците и ндрангета.

Дон Диего бе разкрил крадците и беше готов да ги накаже.

Нито американската митница в Ногалес, нито карабинерите в алпийския проход бяха обърнали голямо внимание на един тихо говорещ американец, чиито документи го бяха идентифицирали като служител на УБН и който се бе появил удивително бързо на двете места. Човекът говореше отличен испански и едва разбираем италиански. Беше слаб, жилест, във видимо добра физическа форма и с посребрели коси. Стойката му бе на ветеран от армията. Този човек си записа номерата на всички партии в заловените бали. Никой не се поинтересува какво смята да прави с тях. Любопитен агент на УБН, по една случайност също озовал се в Ногалес, бе позвънил в Централата в Арлингтън, но никой там не бе чувал за въпросния Декстър. Не че това изглеждаше подозрително. Агентите под прикритие никога не се казват както пише на картите им.

Човекът на УБН в Ногалес не направи нищо повече, а в Алпите карабинерите бяха много щастливи да приемат като знак на приятелство кутия скъпи и трудни за намиране хавански пури и да позволят на своя съюзник и колега да влезе в склада с конфискуваната стока.

Във Вашингтон Пол Деверо изслуша доклада много внимателно и попита:

— Значи и двата пъти всичко мина без засечка?

— Така мисля. Тримата така наречени мексиканци в Ногалес ще трябва да полежат малко в аризонския затвор, но мисля, че ще ги извадим бързо оттам. Италианският шофьор от американски произход на ТИР-а в Алпите ще бъде оправдан, понеже нищо не може да го свърже с товара, който е превозвал. Мисля, че всичките ни хора до две седмици ще са при семействата си с добро възнаграждение в джоба.

— Чел ли си за живота на Юлий Цезар? — попита Кобрата.

— Не бих казал, че много. Моето училище премина отчасти в каравана, отчасти по строителни площадки. Защо питаш?

— Веднъж той се сражавал с варварски племена в Германия. Заобиколил лагера си с големи трапове, върху които нахвърлял клони. По стените и дъната на ямите набил колове с насочени нагоре остри върхове. Когато враговете атакували, много от тях свършили с доста остър връх на кол между бузите. Задните имам предвид.

— Болезнено и ефективно — отбеляза Декстър, който бе виждал подобни капани, подготвени от Виетконг.

— Да, така е. Но знаеш ли как нарекъл тези колове?

— Нямам представа.

— Нарекъл ги „стимули“. Не мислиш ли, че Цезар е имал доста мрачно чувство за хумор?

— И какво?

— Да се надяваме, че нашите стимули ще стигнат до дон Диего Естебан, където и да се намира той.

А дон Диего се намираше в ранчо в провинцията, източно от Кордилиерите, и въпреки отдалечеността на мястото дезинформацията наистина бе стигнала до него.

Вратата на килията в затвора „Белмарш“ се отвори и Джъстин Кокър вдигна поглед от боклука, в който се бе зачел. Понеже се намираше в единична килия, той и посетителят му нямаше как да бъдат подслушвани.

— Време е да си ходиш — каза капитан Питър Рейнолдс. — Обвиненията са оттеглени. Не питай. Но имай предвид, че ще си като шпионин, освободен от плен. Когато историята се раздуха, с прикритието ти е свършено. Отлична работа, Дани, наистина се справи много добре. И знай, че тази оценка е не само от мен, а от самия връх!

След шест години работа под прикритие в лондонска банда за разпространение на наркотици детектив-сержант Дани Ломакс излезе „на светло“ и получи повишение като детектив-инспектор.

[1] RoRo — съкр. от английското roll-on roll-off — хоризонтален начин (без използване на кран) на товарене и разтоварване на такива контейнери — Б.пр. ↑

[2] Имиграционен и митнически контрол (Immigration and Customs Enforcement) — в миналото част от Службата за имиграция и натурализация (INS — Immigration and Naturalization Service) — Б.пр. ↑

ЧАСТ 4

ОТРОБА

Дон Диего Естебан вярваше в три неща: в своя Бог, в своето право на огромно богатство и в страшното наказание за онзи, който поставя под съмнение първите две.

След конфискуването в Ногалес на балите кокаин, за които се бе смятало, че са изчезнали от неговите моторници в Карибите, той беше сигурен, че е бил измамен от един от основните си клиенти. Мотивът бе ясен — алчност.

За кой точно ставаше дума можеше да се прецени въз основа на мястото и естеството на залавянето. Ногалес е малко градче на самата граница и център на малка зона, чиято мексиканска страна е изцяло в територията на картела Синалоа. От другата страна на границата е домът на аризонска улична банда, наричаща себе си Умниците.

Дон Диего се бе убедил — каквото бе и намерението на Кобрата, — че Синалоа ограбва кокаина му по море и така удвоява печалбата си за негова сметка. Първата му реакция бе да нареди на Алфредо Суарес анулиране на всички поръчки на Синалоа и прекратяване на всички чакащи доставки за тях. Това предизвика криза в Мексико, сякаш тази нещастна страна не се бе настрадала достатъчно.

Босовете на Синалоа знаеха, че не са откраднали нищо от Дона, При други това би станало причина за недоумение, но кокаиновите банди познават само едно чувство, освен самодоволството и то е ярост.

Най-сетне Кобрата чрез контактите си в УБН на територията на Северно Мексико пусна сред мексиканската полиция слуха, че Залива и съюзниците им от Ла Фамилия са издали преминаването при Ногалес на американските власти, което беше противоположното на истината — че всичко е измислено от Кобрата. Но понеже бандите плащаха на поне половината полиция, лъжата се прихваща.

За Синалоа това означаваше обявяване на война и те го направиха. Момчетата от Залива и другите от Ла Фамилия не знаеха каква е причината, понеже не бяха ограбвали никого, но нямаха друг

избор, освен да се бият. И като истински екзекутори въвлякоха Зета — банда, която предлага услугите си, когато става дума за най-зловещите убийства.

Преди да е изтекъл януари, бандитите на Синалоа бяха изстребени до крак. Мексиканските власти, армия и полиция просто се оттеглиха и само събираха трупове.

— Какво точно правиш? — попита Кал Декстър.

— Демонстрирам — отговори Пол Деверо — силата на съзнателната дезинформация, което някои от нас научиха по възможно най-трудния начин през четиридесетте години на Студената война.

Всички разузнавателни агенции през онези години бяха осъзнали, че най-унищожителното оръжие срещу дадена вражеска агенция — като се изключи внедряването на „къртица“ — е да накараш врага да повярва, че има такъв предател. В продължение на дълги години маниакалната увереност на предшественика на Кобрата, Джеймс Енгълтън, че в ЦРУ има внедрен агент, едва не разкъса Управлението на парчета.

От другата страна на Атлантика британците прекараха години в безрезултатни напъни да идентифицират Петия (в групата на Бърджис, Филби, Маклийн и Блънт). Колко човешки съдби бяха пречупени, когато подозрението бе падало върху грешния човек.

В израстването си от колежанин до „мандарин“ в ЦРУ Деверо бе гледал и се бе учил. А онова, което бе научил предишната година, и единствената причина да прецени, че задачата за унищожаване на кокаиновата индустрия може да се осъществи, макар други като него бързо да се бяха отказвали, беше, че има подчертани сходства между картелите и бандите, от едната страна на закона, и шпионските агенции, от другата.

— И двете са като затворени братства — обясни той на Декстър. — Имат сложни тайни ритуали на посвещаване. Единствената им диета е подозрителност, граничеща с параноя. Лоялни са с лоялните, но са жестоки към предателите. Всички външни са под подозрение поради простия факт, че се намират отвън... Способни са да не споделят дори със собствените си жени и деца, а още по-малко с приятели, което ги обрича да общуват само един с друг. В резултат на това всички слухове се разпространяват със скоростта на горски

пожар. Добрата информация е жизненоважна, случайната грешна информация е непростима, умелата дезинформация — смъртоносна.

Още през първите дни на своето изследване Кобрата осъзна, че ситуациите в Съединените щати и Европа се различават в едно много важно отношение: че входните точки за внос на наркотици в Европа са многобройни, а 90% от американските точки за достъп са от Мексико — страна, която в действителност не произвежда нито грам наркотик.

И докато трите мексикански гиганта и най-различни по-малки картели се самоизяждаха в несекваща конкурентна битка на приливи и отливи за намалелите количества и заради разчистване на сметки, на северната страна на границата онова, което първо начално бе недостиг, постепенно се превърна в суша. До онази зима американците с надежда бяха очаквали безумието южно от границата да си остане там. Но през януари то я прескочи.

Всичко, което Кобрата трябваше да направи, за да дезинформира мексиканските банди, бе да пусне една лъжа в мексиканската полиция. Те сами щяха да довършат работата. Но северно от границата нещата не бяха толкова прости. Само че в Щатите има два други преносителя за разпространение на дезинформация. Единият е мрежата на хилядите радиостанции, някои съмнителни и в действителност обслужващи подземния свят, другите предлагащи трибуна за изява на по-младите и неистово амбициозни скандални водещи, отчаяно желаещи да станат известни и богати. Те не дават и пет пари за точността на информацията и имат неутолим апетит за сензационни ексклузивни интервюта.

Другият преносител е интернет и странното му чедо — блогът. Кобрата използва гениалните възможности на Джереми Бишоп и създаде блог, чийто източник беше непроследим. Блогърът се представяше за ветеран на куп банди, подвизаващи се из Щатите. Твърдеше, че имал активни контакти във всички тях и дори в силите на реда и закона.

Като използваше преминаващата благодарение на президентския указ през него информация за УБН, ЦРУ, ФБР и още дузина агенции, блогърът беше в състояние да разкрива истински късчета информация, чието съдържание бе достатъчно, за да вцепени основните банди на континента. Някои от тези кратки информации бяха за самите тях, други — за техните съперници и врагове. Но с вярната информация се

пускаха и лъжите, които провокираха една истинска втора гражданска война — между бандите в затворите, по улиците и сред рокерите, които вкупом контролираха кокаина от Рио Гранде до Канада.

Още преди да дойде краят на месеца, скандалните радиоводещи четяха гангстерския блог на ставане и на лягане, възвеличаваха новините в него до библейски истини и с упоение ги излъчваха.

В рядък за него пристъп на хумор Пол Деверо нарече блогъра Кобрата. И започна с най-голямата и най-жестока от всички улични банди — салвадорската MS-13.

Тази гигантска банда води началото си от останките от страшната гражданска война в Ел Салвадор. Млади терористи, имунизирани срещу съжаление и угризения на съвестта, се оказали безработни и без перспективи да намерят работа и наименували бандата си Ла Мара на една улица в столицата Сан Салвадор. Когато престъпленията им надвишили мащаба на малката страна, те се разпрострели и в съседния Хондурас, където набрали членска маса от 30000 души.

Когато в Хондурас приели драконовски закони и вкарали зад решетките хиляди, водачите отпращили за Мексико, а като установили, че и тази страна е прекалено населена за тях, се изнесли в Лос Анджелис и добавили името на 13-а улица към своето.

Кобрата ги бе изучил в големи подробности: татуировките по цялото тяло, обличането в бледосиньо и бяло по цветовете на салвадорския национален флаг, вкуса им да насичат жертвите си с мачете, репутацията им. А тя беше такава, че дори в пъстрата общност на американските банди MS-13 нямаха нито приятели, нито съюзници. Всички се страхуваха от тях и ги мразеха. Затова Кобрата започна именно с MS-13.

Върна се към конфискацията при Ногалес и каза на салвадорците, че каргото е било за тях, но било спряно от властите. След това вмъкна две истини и една неистина.

Първата истина беше, че на екипажа в камиона е позволено да избяга, а втората, че конфискуваният кокаин е изчезнал при транспортирането му от Ногалес и местната столица Флагстаф, където трябвало да бъде изгорен. Лъжата бе, че е бил „освободен“ от Латинокралете, които по този начин го открили от MS-13.

Тъй като MS-13 имат клонове, наричани от самите тях „клики“, в стотици градове из двайсетина щата, беше невъзможно това да не стигне до тях, макар да беше излъчено само в Аризона. Не бе минала и седмица и MS-13 бяха обявили война на другата огромна латинобанда в Съединените щати.

Към началото на февруари рокерските банди сложиха край на дългогодишното си примирие — Ангелите на Ада се опълчиха срещу Бандидос и техните съюзници Разбойниците.

Седмица по-късно кръвопролитие и хаосът станаха ежедневие за Атланта — новата кокаинова столица на Щатите. Атланта се контролира от Мексиканците; Кубинците и Пуерториканците работят редом с тях, но са им подчинени.

Цяла мрежа магистрали тръгва от американо-мексиканската граница на североизток към Атланта, а друга мрежа се разпростира на юг към Флорида, където достъпът през морето е блокиран от постоянното присъствие на УБН в Кий Уест, и на север към Балтимор, Вашингтон, Ню Йорк и Детройт.

Захранвани с дезинформация, Кубинците се нахвърлиха срещу Мексиканците, защото бяха убедени, че те ги мамат и ги лишават от намаляващите доставки, процеждащи се през граничната зона.

Ангелите на Ада, след големи загуби, нанесени им от Разбойниците и Бандидос, се обърнаха за помощ към своите приятели от състоящото се изцяло от белокожи Арийско братство, което отприщи вълна от убийства из затворите в страна, където Арийците държат контрола. Това вкара в играта Кървавите и Откачалките, които пък са с изцяло чернокожа членска маса.

Кал Декстър бе виждал кръвопролития, така че не беше от гнусливите. Но когато броят на убитите ескалира, той постави под съмнение действията на Кобрата. Понеже уважаваше основния изпълнител на плановете си, Пол Деверо, който рядко споделяше каквото и да било с когото и да било, го покани на вечеря в Александрия.

— Калвин, в нашата страна има около четиристотин големи и малки града. И в поне триста от тях има сериозен проблем с наркотиците. Част от този проблем са марихуаната, канабисът, хероинът, метамфетамините или кристалният мет и кокаинът. От мен бе поискано да унищожа търговията с кокаин, понеже този порок се

разпространи в мащаб, който го изважда извън контрол. В по-голямата си част проблемът произтича от факта, че само в нашата страна кокаинът носи печалба от четиридесет милиарда долара годишно, а в световен мащаб сумата е двойно по-голяма.

— Чел съм справката — промърмори Декстър.

— Чудесно, но ти ми поиска обяснение.

Пол Деверо се хранеше, както правеше всичко останало — икономично, а любимата му кухня бе италианската. Вечерята бе тънка като лист хартия *ricata al limone*, полята със зехтин салата и чиния маслини. За по-лесно преглъщане имаше бутилка ледено „Фраскати“. Декстър си помисли, че на връщане няма да е зле да се отбие в някое заведение и да си вземе нещо варено в комбинация с нещо пържено.

— Така че тези главозамайващи пари привличат акули от всякакъв вид и калибър. Затова имаме около хиляда банди, разпространяващи този вид наркотик, и обща численост на бандите в национален мащаб около 750000, половината от тях наркомани. Та, значи, да се върнем на първоначалния ти въпрос: какво правя и как го правя? — Той доля двете чаши с бледожълтото вино и отпи, докато търсеше точните думи: — В страната има само една сила, способна да отхвърли двойната тирания на бандите и наркотиците. Не си ти, не съм аз, не е УБН, нито ФБР, а още по-малко някоя от другите ни многобройни и баснословно скъпо струващи агенции. Дори не е и самият президент. А най-малко от всичко е местната полиция, която прилича на онова холандско дете, което мушнало пръст в дигата, за да спре прилива.

— И коя е тази единствена сила?

— Самите те. Едни други. Калвин, какво мислиш правехме през последната година? Първо, създадохме с цената на значителни разходи кокаинова суша. Постигнахме го, но е невъзможно да го удържим за дълго. Онзи пилот изстребител в Кабо Верде. Двата кораба в морето. Това не може да продължава вечно, а в действителност дори не и още дълго... В мига, в който отпуснем натиска, потокът на търговията ще се възобнови. Нищо не може да се изпречи успешно на тази норма на печалбата. Това, което успяхме да постигнем, е да съкратим доставките наполовина и да създадем у клиентите неистов глад. А когато хищниците умират от глад, те се нахвърлят едни върху други... На второ място, установихме фалшив поток от доставки, който сега

използваме, за да провокираме зверовете да упражнят жестокостта си не срещу невинните граждани, а срещу себеподобните си.

— Но кръвопускането деформира страната. Заприличваме на Северно Мексико. Колко дълго трябва да продължават гангстерските войни?

— Калвин, насилието никога не е спирало. То само е било скрито. Залъгвали сме се, че е само по телевизията или на екрана. Е, сега излезе на открито. За известно време. Ако ме оставят да провокирам бандите да се самоунищожат, тяхната власт ще бъде съкрушена за поне едно поколение.

— А в краткосрочен план?

— Уви, ще трябва да се случат още много лоши неща. Знаем го от опита ни в Ирак и Афганистан. Дали онези, които ни управляват, и нашият народ ще имат куража да го приемат и тук?

Кал Декстър се замисли за онова, което бе видял да се стоварва върху Виетнам преди 40 години.

— Съмнявам се — каза той. — Чужбина е много по-удобно място за насилие.

Навсякъде из Щатите членовете на Латинокралете биваха безмилостно избивани от местните клики на MS-13, убедени, че са атакувани самите те, и настървени да завземат запасите и клиентелата на Кралете за себе си. Но след възстановяването от първоначалния шок Кралете отговориха по единствения начин, който им бе известен.

Разчистването на сметки между Бандидос и Разбойниците, от една страна, и Ангелите на Ада и расисткото Арийско братство, от друга, остави огромен брой трупове от бряг до бряг.

И четирите банди имаха огромно представителство в най-тежките американски затвори и треската да се убива подпали и тези места.

А в Европа отмъщението на Дона тепърва започваше.

Колумбийците изпратиха в Европа 40 подбрани убийци. Претекстът уж беше визита на добра воля при галисийците, но когато пристигнаха, те поискаха да бъдат въоръжени с най-различни оръжия от складовете на Лос Канеос. Желанието им бе изпълнено.

Колумбийците бяха пристигнали по въздух с различни полети в интервал от три дни, а една малка дошла предварително тук група им предостави достатъчно каравани. Екипирани по този начин, отмъстителите поеха на север към Галисия, която през този сезон бе брулена от бури и заливана от поройни дъждове.

Наближаваше Св. Валентин и срещата между емисарите на Дона и нещо неподозиращите им домакини се състоя в един склад в красивия исторически град Ферол. Новодошлите одобрително огледаха донесения им арсенал, сложиха пълнителите, обърнаха се и откриха огън.

Когато ехото от пукотевицата заглъхна, повечето галисийски бандити бяха избити. Дребният водач с бебешко лице, известен в родината си като Ел Анимал — Животното — се изправи над един от все още дишащите галисийци и го погледна.

— Нищо лично — каза му. — Просто никой не може да се отнася с Дона по този начин... — И му пръсна мозъка.

Нямаше нужда да остават тук. Наказателният отряд се качи по колите и отпраши през границата с Франция при Андай. Франция и Испания са членки на Шенгенското споразумение, което осигурява отворени граници без контрол по тях.

Като се сменяха на волана, колумбийците се придвижиха на изток покрай полите на Пиренеите, по Лангедокската равнина и през френската Ривиера, за да влязат в Италия. Колите им имаха испанска регистрация и никой не ги спираше. Отне им 36 часа усилено шофиране, за да стигнат в Милано.

След като бе видял с очите си партидните номера на кокаина, изпратен през Атлантика с „Белеса дел Мар“, но озовал се някак си в тресавищата на Есекс, дон Диего бързо бе научил, че цялото карго е стигнало до Есекс през Холандия, но чрез ндрангета, които снабдяваха есекската шайка. По този начин калабрийците, на които той лично бе дал ролята на основен снабдител за Европа, също се бяха опълчили срещу него. Възмездие то просто беше неизбежно.

Групата, изпратена да накаже виновните, бе прекарала часовете по време на пътуването, за да изучи географията на Милано и бележките, изпратени от живеещата там малка група от Богота за връзка с местните клиенти.

Така че хората на Дона знаеха как точно да намерят южните предградия Бучинаско, Корсико и Асаго, които калабрийците бяха колонизирали. За дошлите тук от дълбокия юг на Италия тези предградия бяха като нюйоркския Брайтън Бийч за руснаците — дом далече от дома.

А имигрантите бяха донесли със себе си Калабрия. Магазините, баровете, ресторантите, кафенетата — почти всичко тук носеше южняшки имена и предлагаше южняшка храна. По оценка на държавната комисия „Антимафия“ 80% от колумбийския кокаин влизат в Европа през Калабрия, но разпределителният център е в Милано, а „пунктът за управление“ са тези три квартала.

Убийците пристигнаха през нощта.

Никой от тях не хранеше никакви илюзии за жестокостта на калабрийците. Никой никога не ги бе нападал. Когато се биеха, беше само помежду си. Така наречената Война на ндрангета между 1985 и 1999 беше оставила след себе си стотици трупове по улиците на Калабрия и Милано.

Италианската история е поменик от войни и кръвопролития и зад кухнята и културата уличната настилка бе почервявявала много пъти. Италианците смятат Черната ръка от Неапол и сицилианската мафия за страховити, но никой не спори с калабрийците. До нощта, когато пристигнаха колумбийците.

Те разполагаха със седемнайсет частни адреса. Заповедта беше да отрежат главата на змията и да се изнесат извън страната, преди да бъдат мобилизирани стотици войници.

На сутринта водата в канала Навилио беше червена. Петнайсетима от седемнайсетте боса бяха заловени в домовете им и убити на място. Шестима колумбийци отидоха на Ортомеркато, където се намира „Кинг“ — любимият на младежите нощен клуб. Спокойно заобиколиха паркираните около входа ферарита и ламборгинита, ликвидираха четиримата пазачи при вратата, влязоха и откриха огън с къси откоси, които повалиха всички пиеси на бара и седналите да вечерят край четирите маси.

Колумбийците дадоха само една жертва. Барманът, в самопожертвувателен акт, извади изпод бара пушка и стреля, преди да умре. Прицели се в дребния мъж, който, изглежда, ръководеше нападението, и успя да го прониже с куршум в смешно присвитата

уста. След това умря от четирите улучили го куршума от картечен пистолет MAC-10.

Още преди изгрев-слънце беше вдигната по тревога групата за специални операции на карабинерите на улица „Виа Ламармора“ и гражданите на италианската столица на модата и търговията се събудиха от писъка на линейки и воя на сирените на полицейски коли.

Съгласно закона на джунглата и на подземния свят, ако кралят умре, всички застават зад новия крал. Почтеното общество съвсем не беше умряло и когато му дойде времето, щеше да отмъсти жестоко на колумбийците, без да се съобразява кой е виновен и кой невинен. Но Картелът от Богота имаше един много силен коз: кокаиновите наличности може и да се бяха свили до тънка струйка, но ръката върху кранчето на тази струйка беше на дон Диего Естебан.

Американските, мексиканските и европейските босове все още можеха да се опитат да разработят нови източници в Перу или Боливия, но западно от Венецуела Дона бе единственият, с когото можеше да се върши работа. Само онзи, когото той лично определише да получава продукта след възстановяването на доставките, щеше да го получава. И всяка банда в Европа и Щатите искаше да бъде този избраник. А единственият начин да докажеш, че ставаш за нов монарх, е да унищожиш другите принцове.

Шестте други гиганта бяха руснаците, сърбите, турците, албанците, неаполитанците и сицилианците. Латвийците, литовците, ямайците и нигерийците бяха готови, имаха желание и можеха да бъдат жестоки, но бяха малки. Щеше да им се наложи да чакат установяването на отношения с новия монарх. Местните германски, френски, холандски и британски банди бяха клиенти, а не гиганти.

Дори след миланското клане останалите европейски кокаинови трафиканти можеха да се въздържат от активни действия, ако не беше фактът, че интернет е международно достъпен и се използва по целия свят. Неидентифицираният и непроследим източник на като че ли верни новини за кокаиновия свят, създаден от Кобрата, публикува новината за възможно изтичане на информация от Колумбия.

Споменавахе се вътрешен източник от самия разузнавателен отдел на Полисия Худисиал. Информаторът твърдеше, че дон Диего на частна среща е споделил, че бъдещият му фаворит ще е ясният победител след разчистването на сметките в европейския подземен

свят. Това, разбира се, беше абсолютна дезинформация. Дона изобщо не беше казвал такова нещо. Но новината сложи началото на гангстерска война, която обхваща целия континент.

Славяните под формата на трите основни руски банди и сърбите сформираха съюз. Но те бяха мразени от балтийците от Латвия и Литва, които се обединиха, за да помогнат съвместно на враговете на руснаците.

Албанците, които бяха мюсюлмани, се съюзиха с Община (чеченците) и турците. Ямайските Ярдбърдс и нигерийците като чернокожи решиха, че могат да работят заедно. В Италия сицилианци и неаполитанци, които по правило са врагове, сформираха временно партньорство срещу всякакви натрапници и кръвопролитие започна.

И заля Европа така, както вече бе заляло Щатите. Нито една страна в Европейския съюз не правеше изключение, дори най-големите сред тях, и по този начин ударът бе понесен от най-богатите пазари.

Медиите се мъчеха да обяснят на своите читатели, слушатели и зрители какво става. Но вълната от гангстерски убийства продължаваше да са разгръща от Дъблин до Варшава. Туристи се хвърляха с писъци на подовите в барове и ресторанти, за да се спасят от автоматните откоси, които разчистваха сметки със седящите край масите.

В Лондон детегледачката на министъра на вътрешните работи намери труп в храстите, докато разхождаше малките си повереници. Трупът беше обезглавен. По улиците на Хамбург, Франкфурт и Дармщат всяка нощ цяла седмица се появяваха трупове. Четиринайсет трупа бяха извадени от френските реки само за една сутрин. Два от тях бяха на чернокожи, а анализът на зъбния статус установи, че останалите не са французи, а са от Изтока.

Но не всички участници в престрелките загиваха. Линейките на бърза помощ едва смогваха. От челните страници на вестниците изчезнаха всякакви новини за Афганистан, сомалийските пирати, глобалното затопляне и ненаситните банкери — заглавията „крещяха“ в изблик на безсилно възмущение.

Навсякъде властите привикваха полицейските началници, кастреха ги, после ги пращаха да се накарат на своите подчинени. Политици от двайсет и седем парламента в Европа, от Конгреса във

Вашингтон и от петдесетте щата се опитаха да изразят решителност, но не убедиха никого, защото безсилието им ставаше все по-ясно за избирателите.

Политическата реакция започна в Щатите, но бързо последва и в Европа. Телефонните линии на всеки кмет, представител или сенатор в Съединените щати прегряха от обаждания, които изразяваха страх или възмущение. Медиите по двайсет пъти на ден използваха всезнаещи експерти, но всички те изразяваха различни мнения.

Навъсените полицейски шефове даваха пресконференции, макар че биха предпочели да се скрият. Полицейските сили бяха безпомощни и това се отнасяше също до бърза помощ, моргите и съдебните лекари. В три града се наложи да се използват хладилни складове за месо, за да се приберат в тях труповете по улиците и от ледените води на реките.

Като че ли никой не бе предполагал способността на подземния свят да шокира, ужасява и отвращава обикновените хора от два континента, почти забравили какво значи истинско насилие.

Средният брой на жертвите надмина 500 души за всеки от континентите. Никой не скърбеше за гангстерите, освен техните близки и роднини, но за нещастие в престрелките падаха и съвсем безобидни граждани. Най-лошото бе, че това включваше и деца, което принуди пишещите в таблоидите да отворят речниците в търсене на още по-експресивни думи, за да изразят възмущението си.

Един тихо говорещ учен и криминолог обясни по телевизията причинно-следствената връзка зад гражданската война, която бе вкарала в потрес трийсет нации. Без излишни емоции той заяви, че е налице драстичен недостиг на кокаин и че вълците се бият за нищожните все още налични количества.

Алтернативите — скунк^[1], кристален мет и хероин — не можеха да запълнят празнината. Кокаинът бил прекалено леснодостъпен прекалено дълго време, обясни възрастният учен. Бил се превърнал не в удоволствие, а в необходимост за твърде широки слоеве на обществото. Бил направил прекалено много хора твърде богати и обещаващ много повече. Ученият обясни, че в момента умира индустрия за 50 милиарда долара годишно на всеки от двата континента, така че всички ние наблюдаваме гигантските предсмъртни гърчове на едно чудовище, живяло необезпокоявано сред нас твърде

дълго. Поразеният водещ едва се сети да благодари на професора, когато той стана, за да си тръгне от студиото.

Това обаче помогна да се избистри посланието от населението към управляващите. Сега то бе по-ясно: оправате нещата или се махайте.

Кризите възникват в обществата на различни нива, но никоя не е по-катастрофална от онази, когато политиците се почувстват застрашени да напуснат добре платените си работни места.

— Не ми затваряйте! — кресна началникът на кабинета в Белия дом.

— Изобщо не би ми хрумнало, господин Силвър — успокои го Пол Деверо.

И двамата бяха останали верни на старото официално обръщение — нещо нечувано в съвременен Вашингтон. Но никой от двамата не притежаваше таланта да е добросърдечен, така че и двамата бяха решили да не се преструват.

— Бихте ли... — към всеки друг подчинен Джонатан Силвър би продължил „домъкнали жалкия си задник“, но този път почти плавно продължи с: — ... дошли в Белия дом в шест тази вечер? Говоря от името на знаете кой.

— За мен ще е удоволствие, господин Силвър — каза Кобрата.

И прекъсна връзката. Нямаше да е удоволствие. Не хранеше илюзии по този въпрос. Но знаеше, че подобна среща е неизбежна.

Джонатан Силвър имаше репутацията на може би най-големия заядливец, обитавал някога коридорите на Западното крило. И още с влизането на Пол Деверо ясно даде да се разбере, че няма намерение да я опровергава.

Държеше брой на в-к „Лос Анджелис Таймс“ и го размаха пред лицето на по-възрастния мъж.

— Вие ли сте отговорен за това?

Деверо разгледа вестника с безстрастността на ентомолог, който изучава умерено интересна ларва. Първа страница бе заета от снимка със заглавие „Ад по Родео Драйв“^[2]. Снимката бе на ресторант, напълно опустошен от куршуми.

Сред седмината мъртви, казваше се в текста, имало четирима, идентифицирани като основни фигури от подземния свят, пешеходец, случайно минаващ в момента на стрелбата, и двама сервитьори.

— Не лично — отговори Деверо.

— Искам да ви осведомя, че в този град има много хора, които мислят иначе.

— Какво искате да ми кажете, господин Силвър?

— Искам да ви кажа, господин Деверо, че вашият проклет проект „Кобра“ донесе в подземния свят гражданска война, която превърна тази страна в костница, каквито през последното десетилетие сме виждали само в Северно Мексико. И това трябва да спре.

— Може ли да говорим по същество?

— Ако обичате.

— Преди година и половина нашият общ главнокомандващ ме попита, съвсем недвусмислено при това, дали би било възможно да се унищожи кокаиновата индустрия и търговия, които съвсем ясно бяха излезли от контрол и се бяха превърнали в национално бедствие. Отговорих му — нека напомня, след обстойно проучване, — че това би било възможно на определена цена, ако бъдат изпълнени определени условия... дай боже, в краткосрочен план.

— Но изобщо не споменахте, че по улиците на триста града ще потече кръв. Поискахте два милиарда долара и те ви бяха дадени.

— Това беше само финансовата цена на операцията.

— Не сте споменавали за цената, свързана с гражданското възмущение.

— Защото не сте ме питали. Вижте... тази страна харчи четиринайсет милиарда долара годишно за над десет официално съществуващи агенции и какво ни донесе това? Нищо. Защо? Защото кокаиновата индустрия само в Щатите — да не споменаваме Европа — струва четири пъти повече от тази сума. Наистина ли сте смятали, че производителите на кокаина ще се разтреперят от ужас, ако им кажем да спрат? Наистина ли сте допусkali, че американските банди — нека напомня, че те са сред най-жестоките на света — ще се заловят с търговия на сладкиши, без да им мине мисълта да се бият?

— Това не означава, че страната ни трябва да се превръща във фронтова зона.

— Напротив, означава точно това. Деветдесет процента от убитите са откачени до степен да бъдат клинично освидетелствани. Няколкото трагични невинни жертви са по-малко на брой от жертвите по пътищата през уикенда.

— Но вижте какво постигнахте, по дяволите! Ние винаги сме държали нашите ненормалници натикани в гетата, далече от другите. А вие ги извадихте на главните улици. Там, където живее обикновеният гражданин, избирателят. А тази година има избори. След осем месеца човекът в дъното на този коридор ще се обърне към хората да му гласуват доверие за още четири години. И аз не искам, господин Деверо, това доверие да му бъде отказано просто защото хората не смеят да напуснат домовете си.

Както обикновено гласът му се повиши до крясък. Минаващите зад вратата служители напругаха слух, за да разберат какво става. В кабинета само гостът запазваше леденостудено и презрително спокойствие.

— Няма да се стигне дотам — каза той. — В момента сме на около месец от практическото самоунищожение на американския бандитизъм или поне от разбиването му за поне едно поколение. Когато това се изясни, мисля, че народът ще разбере какво бреме е паднало от гърба му.

Пол Деверо не беше политик. Джонатан Силвър обаче беше. И знаеше, че в политиката не е важно какво е реално съществуващото. Важно е онова, което изглежда реално на лековерните. Защото онова, което изглежда реално, се разпространява от медиите и се купува от баламите. Той поклати глава и заби пръст в страницата.

— Това не може да продължава! Без значение каква ще е ползата в крайна сметка. То трябва да спре, без значение на каква цена.

Взе един лист от писалището си и го подаде на пенсионирания шпионин.

— Знаете ли какво е това?

— Не се съмнявам, че ще ви достави удоволствие да ми съобщите.

— Президентски указ. Ще му се противопоставите ли?

— За разлика от вас, господин Силвър, аз съм служил на няколко главнокомандващи и досега не съм си позволявал да не изпълнявам заповедите им.

Забележката накара началника на кабинета да почервенеет като домат.

— Много добре тогава. Защото този указ ви заповядва да прекратите операцията. Проект „Кобра“ приключи. Преустановен е.

Спрян е. Считано от този час. Върнете се в щабквартирата си и направете нужното, за да спрете работата. Ясен ли съм?

— Кристално ясен.

Пол Деверо, Кобрата, сгъна листа, сложи го в джоба си, обърна се и излезе от кабинета. Нареди на шофьора си да го откара до изоставения склад в Анакостия и покажа дадения му ПУ на смаяния Кал Декстър.

— Но ние бяхме толкова близко.

— Недостатъчно обаче. Ти беше прав. Нашата велика иначе нация може да убие един милион чужденци, но не дори един процент от този брой наши гангстери, без да й прилошее... Както обикновено ще оставя подробностите на теб. Изтегли двата кораба. Предай като дарение „Балморал“ на британския флот, а „Чесапийк“ на нашите „тюлени“. Приземете двата „ястреба“ и ги върнете на американските ВВС. С моите благодарности, разбира се. Нямам никакво съмнение, че тяхната удивителна технология е поглед в бъдещето. Но не и нашето. На нас ни беше платено. Мога ли да оставя всичко това в твоите ръце? Не забравяй за дрехите на долните етажи. Сега те може да се дадат на бездомните, нали?

— А ти? Ще мога ли да се свържа с теб в дома ти?

Кобрата се замисли.

— За около седмица, може би. След това може да ми се наложи да попътувам. Някои недовършени неща. Нищо съществено.

Дон Диего Естебан обичаше да се самозаблуждава, че макар да има частна църква в собственото си имение в ранчото в Кордилиерите, предпочита да се наслаждава на службата в църквата на най-близкото градче.

Това му даваше възможност да приема с мрачна учтивост поздравите на пеоните и техните загърнати с шалове жени. Можеше да се усмихва на изпълнените с благоговение босоноги деца. Можеше да слага на диска щедри дарения.

След като се съгласи да говори с мъжа от Америка, който бе пожелал да се види с него, той избра църквата, но пристигна сериозно охраняван. Всъщност тъкмо американецът бе предложил да се видят в божии храм, понеже и двамата се прекланяли пред един бог съгласно католическите ритуали. Това беше определено най-странното искане, стигало някога до Дона, и самата му оригиналност го заинтригува.

Колумбийският идалго пристигна пръв. Сградата вече бе проверена от охраната му, а свещеникът бе пратен да си върви. Диего Естебан топна два пръста в съда за светена вода, прекръсти се и се приближи до олтара. Седна на първата редица пейки, сведе глава и се помоли.

Когато се изправи, чу избелялата от слънцето врата зад него да изскърцва, усети притока на горещ въздух отвън и после чу глухия плътен шум на затварянето ѝ. Знаеше, че неговите хора са скрити в сенките наоколо с готово оръжие. Беше светотатство, но той можеше да се изповяда и да получи опрощение. Мъртвият не може да се изповядва.

Посетителят се приближи и седна също на първата редица, на шест седалки от дон Диего. И той се прекръсти. Дона погледна косо встрани. Американец... строен... на подобна възраст... аскетично облечен в безукорен кремав костюм.

— Сеньор?

— Дон Диего Естебан?

— Да, аз съм.

— Пол Деверо от Вашингтон. Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете.

— Чувал съм това-онова. Общи приказки, нищо конкретно. Но настоятелни. Слухове за човек, когото наричат Кобрата.

— Глупаво прозвище. Но да си призная, съм му задължен.

— Говорите испански перфектно. Позволете ми един въпрос.

— Разбира се.

— Защо да не наредя да ви убият? Имам стотина мъже навън.

— Аз пък мога да разчитам само на хеликоптерния си пилот. Но мисля, че притежавам нещо, което някога бе ваше и което може би съм в състояние да ви върна. Ако стигнем до споразумение. Кое не бих могъл да направя, ако съм мъртъв.

— Зная какво ми направихте, сеньор Кобра. Нанесохте ми сериозни щети. Без да съм ви направил лично нищо лошо. Защо го направихте?

— Защото страната ми поиска това от мен.

— И сега?

— През целия си живот съм служил на двама господари — на Бог и на моята Родина. Бог никога не ме предаде.

— А родината ви го стори?

— Да.

— Защо?

— Защото това повече не е родината, пред която дадох клетва за вяност като младеж. Тя стана корумпирана и користолюбива, слаба, но въпреки това арогантна, посветена на затлъстелите и глупавите. Връзката се прекъсна, предаността изчезна.

— Аз никога не съм се заклевал във вяност пред никоя страна. Дори пред родината си. Защото държавите се управляват от хора и най-често това са най-малко заслужаващите да го правят. И аз имам двама господари — Бог и Богатството. Моето богатство...

— И за второто, дон Диего, вие сте убивали много пъти.

Деверо нямаше никакво съмнение, че под лустрото на благородния външен вид и добрите обноски човекът на няколко крачки от него е психопат и крайно опасен.

— А вие, сеньор Кобра, не сте ли убивали за своята страна? Много пъти?

— Разбира се. Значи може би ние донякъде си приличаме.

Психопатите трябва да чуват комплименти. Деверо знаеше, че сравнението ще поласкае кокаиновия повелител. Сравняването на алчността за пари с патриотизма не може да обиди никого.

— Възможно е да е така, сеньор. Каква част от моята собственост се намира във ваше притежание?

— Около сто и петдесет тона.

— Липсващото количество е три пъти по-голямо.

— По-голямата част от разликата е конфискувана от митници, брегова охрана и така нататък и вече е изгорена. Друга част е на дъното на морето. Последната четвърт е у мен.

— На отговорно пазене?

— Много отговорно и надеждно. А войната срещу вас приключи.

— Хм... това е предателство.

— Нищо не ви убягва, дон Диего.

Дона се замисли за оцелелия кокаин. При увеличено производство в джунглата, сведени до минимум прехващания по море, възможност за възобновяване на транспортирането по въздух... да, той можеше да започне отново. Трябваше му готов продукт, с който да запълни пропастта, да умилюстиви вълците и да сложи край на

войната. Сто и петдесет тона изглеждаха достатъчни за тази краткосрочна цел.

— А цената ви, сеньор?

— Дойде и моят ред да се пенсионирам. Но далеч оттук. Вила на слънчево място. С моите книги. Официално мъртъв, разбира се. Това не може да е евтино. Един милиард долара, ако обичате.

— Моята собственост се намира на кораб, предполагам?

— Да.

— И ще ми дадете номерата на банковите сметки?

— Естествено. А вие ще ми кажете в кое пристанище искате кораба.

— Разбира се.

— И какъв е отговорът ви, сеньор?

— Мисля, сеньор, че можем да се споразумеем. Ще си тръгнете, без да ви се случи нищо. Уточнете подробностите със секретаря ми отвън. А сега искам да се помоля насаме. *Vaya con Dios*^[3], сеньор.

Пол Деверо стана, прекръсти се и излезе от църквата. След час беше във военновъздушната база в Маламбо, където чакащият го „Груман“ го върна във Вашингтон. В изградения хангар на стотина метра от мястото, където частният самолет рулира и застана на пистата за излитане, операторите на безпилотния самолет, известен като „Мишел“, бяха научили, че до седмица ще прекратят участието си в операцията и ще се върнат в Невада, натоварени с цялото посъществено оборудване на два тежки С-5.

Кал Декстър нямаше представа къде е началникът му, но не попита. Вършеше каквото му бе възложено и елемент по елемент унищожаваше сложната структура на проекта.

Двата кораба вече бяха на път — „Балморал“ за Лайм Бей в Дорсет, а „Чесапийк“ за Нюпорт Нюз. Британците бяха изказали благодарността си за даряването на „Балморал“, който щеше да им свърши отлична работа в действията срещу сомалийските пирати.

Двете бази за контрол на безпилотните самолети приземиха своите „ястреби“ за връщане в Съединените щати, но запазиха огромната база данни, създадена в резултат на многомесечното ШИНАМОТ — тя определено щеше да играе роля в бъдеще при използване на по-скъпите, управлявани от хора шпионски самолети.

Затворниците — 187 души — бяха върнати от остров Игъл, архипелага Чагос, с пригоден за далечно действие товарен самолет „Херкулес С130“ на американските ВВС. На всеки бе позволено да изпрати късо съобщение до своите загубили надежда близки.

Банковите сметки, вече почти изпразнени, бяха консолидирани в една, за да се покрият разходи, появили се в последната минута, а комуникационната мрежа, управлявана от склада в Анакостия, бе редуцирана за вътрешна употреба от останалия при своите компютри Джереми Бишоп.

И тогава един ден се появи Пол Деверо. Каза, че е доволен, и дръпна Кал Декстър встрани.

— Чувал ли си някога за Спиндрифт Кей? Както и да е, това е малък остров, едва-едва по-голям от коралов атол. Намира се в Бахамите. Един от така наречените „външни“ острови. Не е населен, ако не броим малко поделение американски пехотинци, закарани на острова за тренировка по оцеляване в екстремни условия. В центъра на Кей има палмова горичка, под която са струпани безкрайни редици бали. Можеш и сам да се сетиш какво има в тях. Трябва да се унищожат... всичките сто и петдесет тона. Поверявам ти тази задача. Имаш ли някаква представа каква е стойността на тези бали?

— Мисля, че мога да предположа... Няколко милиарда долара?

— Прав си. Трябва ми човек, на когото имам абсолютно доверие. Тубите с бензин са закарани там отдавна. Най-добрият начин да се добереш до това място е с хидроплан от Насау. Тръгвай, моля те, и направи каквото трябва да се направи.

Кал Декстър бе виждал какво ли не през живота си, но никога не бе виждал хълм на стойност милиарди долари, нито бе унищожавал такъв. Дори една-единствена бала, скътана в нечий куфар, означаваше доживотна обезпеченост. Излетя с редовен граждански полет от Вашингтон за Насау и се регистрира в хотел „Парадайз Айланд“. Попита на рецепцията и след кратък телефонен разговор успя да резервира хидроплан за следващата сутрин.

Спиндрифт Кей се намираше на сто и петдесетина километра и полетът продължи около час. През март времето вече се стопля и морето придобива обичайния си невъзможен син цвят между островите, като леко избледнява над пясъчните плитчини. Дестинацията бе толкова необичайна, че пилотът трябваше да направи

два пъти справка с джипиес системата, за да е сигурен, че лети към правилния атол.

Около час след изгрев-слънце направи вираж, посочи и извика над рева на двигателя:

— Ето го, господине!

Декстър погледна надолу. Гледката заслужаваше да е на пощенска картичка. По-малко от един квадратен километър площ с риф, обграждащ бледосиня лагуна, в която се влизаше пред единствен процеп в корала. Тъмна група палми в центъра, която по никакъв начин не издаваше смъртоносното съкровище под клоните.

В единия от плажовете стърчеше като забит паянтов пристан — явно там швартоваше корабът за доставки. Докато Декстър гледаше, двама души излязоха изпод скрития под камуфлажна мрежа лагер до палмите и се загледаха нагоре. Хидропланът започна да се спуска към водата.

— Оставете ме на пристана — каза Декстър.

— Не искате ли да си накиснете краката? — усмихнато каза пилотът.

— Може би по-късно.

Декстър слезе, стъпи на плавника и прекрачи на пристана. Наведе се, за да мине под крилото, и се озова очи в очи с главен сержант с изпъната по военному стойка. Зад него стоеше морски пехотинец. И двамата носеха пистолети.

— С каква цел сте тук, сър?

Учтивостта бе безупречна, но намекът прозрачен. „По-добре е да имаш основателна причина да си тук, защото иначе няма да направиш и крачка напред“. Вместо отговор Декстър му подаде писмо, което извади от вътрешния джоб на самото си.

— Прочетете това много внимателно, главен сержант, и обърнете специално внимание на подписа.

Ветеранът зачете и се вцепени; единствено годините самодисциплина му позволиха да не изрази по видим начин удивлението си. Безброй пъти беше виждал портрета на главнокомандващия, но никога досега не му се бе случвало да види саморъчния подпис на президента на Съединените щати. Декстър протегна ръка за писмото.

— И така, главен сержант, и двамата служим на един господар. Казвам се Декстър и съм от Пентагона. Но това няма значение. Писмото дава по-голяма власт от онази, която обикновен имам, от вашата, дори от тази на министъра на отбраната. И изисква вашето сътрудничество. Ще ми го дадете ли?

Пехотинецът застана в стойка „мирно“ и заби поглед над главата на Декстър към хоризонта.

— Тъй вярно, сър.

Пилотът — бе нает за целия ден — намери сенчесто място и седна, готов да остане колкото е нужно. Декстър и морският пехотинец отидоха по пристана до плажа. Там чакаха дванайсет загорели от слънцето млади мъже, които седмици наред бяха ходили за риба, бяха плували, бяха слушали радио, бяха чели евтини книжлета и бяха поддържали физическата си форма чрез изтощителни ежедневни упражнения.

Декстър забеляза тубите бензин, складирани на сянка, и тръгна към палмите. Горичката покриваше има-няма десетина декара и в нея беше изсечена пътека, водеща до центъра. От двете страни на пътеката, в сянката на палмите, бяха струпани балите. Бяха подредени в кубични купове, по стотина във всеки, по тон и половина на куп. Това беше резултатът от обикалянето от девет месеца по море и дейността на два тайни кораба.

— Знаете ли какво е това? — попита Декстър.

— Не, сър — отговори главният сержант. Не беше негова работа да знае, а и да знаеше, нямаше да каже.

— Документи. Стари досиета. Но свръхсекретни. Поради тази причина президентът не иска да попаднат в ръцете на врагове на страната. Овалният кабинет взе решение да бъдат унищожени. Затова е и бензинът. Моля, наредете на хората си да донесат тубите и да залейт всяка купчина.

Самото споменаване на враговете на страната беше предостатъчно за главния сержант.

— Слушам, сър! — отсечено каза той и с широка крачка се отправи обратно към плажа.

Декстър бавно продължи по пътеката между балите. Беше видял предостатъчно бали от юли предишната година досега, но нищо подобно на това струпване. Зад него се появиха морските пехотинци,

всеки помъкнал голяма туба с бензин. Момчетата започнаха да изливат бензина върху купчините. Декстър никога не бе виждал как гори кокаинът, но му бяха казали, че гори бързо, ако на запалването се помогне с нещо.

От много години носеше на ключодържателя си малко швейцарско ножче и понеже бе дошъл тук с официален служебен паспорт, не му го бяха взели на международно летище „Дълес“ във Вашингтон. От любопитство отвори широкото острие и го заби в най-близката бала. Какво толкова, помисли си. Никога не бе опитвал кокаин и със сигурност никога повече нямаше да се докосне до него.

Късото острие мина през опаковката и потъна. Той го изтегли. На върха имаше малко бял прах. Кал Декстър беше с гръб към морските пехотинци в началото на пътеката. Те така и нямаше да видят за какви „документи“ става дума.

Облиза върха на ножа. Завъртя език в устата си, изчака слюнката му да разтвори праха и да стигне до вкусовите му брадавички. Изненада се... този вкус му бе познат.

Отиде при друга бала и повтори операцията, този път с по-голям разрез и по-голяма мостра. И пак... и пак. Като младеж в армията, след завръщането си от Виетнам, беше изплащал таксите за следването на право във Фордам, Ню Йорк, с работа „на парче“. Веднъж бе прекарал близо месец в сладкарница. И оттогава знаеше много добре вкуса на содата за хляб.

Направи поне още десет разреза в различни бали, преди да ги залеят и над всичко да се разнесе тежката миризма на бензин. После замислено се върна на плажа. Дръпна една вече празна туба, седна на нея и се загледа към морето. След половин час се приближи главният сержант и се изправи до него.

— Работата е свършена, сър.

— Запалете ги — нареди Декстър.

Чу командата „Отдръпни се!“ и приглушеното „уумп“, с което парите поеха искрата. После над горичката се издигна облак дим. Морският бриз бързо превърна първите пламъци в огнен ад.

Декстър се обърна към палмите и видя и те, и скритото под тях да изчезват. На пристана пилотът бе скочил на крака и гледаше изумено. Морските пехотинци също се взираха в пожара.

— Кажете ми, главен сержант...

— Сър...?

— Как пристигнаха тук балите с документи?

— С кораб, сър.

— Всичко наведнъж?

— О, не, сър. Поне на десетина курса. През седмиците, откакто сме тук.

— С един и същи кораб? Винаги?

— Тъй вярно, сър. Един и същи.

Естествено. Трябваше да има и друг кораб. Спомагателните кораби, които бяха зареждали „тюлените“ и британските СВМС в открито море, бяха вземали със себе си боклука и затворниците. И бяха носили храна и гориво. Но конфискуваното карго не бе отишло в Гибралтар или Вирджиния. Кобрата се нуждаеше от етикетите, партидните номера и идентификационните кодове, за да заблуди Картела. Тези трофеи той бе запазил. Явно тук.

— Как изглеждаше корабът?

— Малък, сър. Трампер.

— Националност?

— Не мога да кажа, сър. На кърмата му имаше флаг. Нещо подобно на две запетаи. Едната червена, другата синя. А екипажът беше от жълти.

— Име?

Главният сержант смръщи вежди в напън да си спомни. После се обърна.

— Анджело!

Наложи се да извика, за да се чуе над рева на пламъците. Един от морските пехотинци се обърна и се приближи на бегом.

— Как се казваше трамперът, който докарваше балите?

— „Морски дух“, сър. Видях името на кърмата. С нова бяла боя.

— А отдолу?

— Отдолу, сър...?

— Пристанището на регистрация обикновено се изписва под името на кърмата.

— О, да... Пу... нещо си, сър.

— Пусан?

— Тъй вярно, сър. Пусан. Има ли още нещо, сър?

Декстър го освободи с кимване, стана и отиде в края на пристана, където можеше да остане сам и може би да влезе в обхват на телефона. Беше доволен, че го бе оставил да се зарежда през цялата нощ. За негово облекчение верният Джереми Бишоп както обикновено бе прекарал нощта пред стената с компютри — може би единственото притежание на проекта, което още не бяха сдали.

— Може ли някоя от консервните ти кутии да превежда на корейски? — попита Декстър.

Отговорът дойде ясен като звън на църковна камбана.

— На всеки език, ако пусна нужната програма. Къде се намираш?

— Няма значение. Единственият ми начин за комуникация е с този мобилен телефон. Как ще е на корейски „Морски дух“ или „Духът на морето“? И не ми изтощавай батерията.

— Добре. Затвори, ще ти се обадя.

След две минути телефонът иззвъня.

— Имаш ли лист и молив? — попита Бишоп.

— Не ми трябва. Просто ми кажи.

— Окей. Произнася се „Хай Шин“. По букви...

— Ясно как е по букви. Сега искам да ми откриеш един трампер. Малък. Името му е или „Хай Шин“, или „Морски дух“. Южнокорейски, регистриран в пристанището на Пусан.

— Дай ми две минути.

Бишоп си знаеше работата. След две минути пак му позвъни.

— Намерих го. Пет хиляди тона, товарен с общо предназначение. Име „Морски дух“. Името е регистрирано тази година. Какво те интересува за него?

— Къде се намира в момента?

— Задръж...

Някъде в Анакостия Джереми Бишоп яростно затрака по клавиатурата. После гласът му отново се разнесе в слушалката:

— Няма корабен агент и не регистрира курсове. Може да е навсякъде. Момент така... Капитанът е дал имейл адрес.

— Свържи се с него и го попитай къде се намира. С координати на картата. Курс и скорост.

Поредното чакане. Батерията му спадаше.

— Пратих му имейл. Зададох му въпроса. Той отказва да отговори. Пита кой си.

— Кажи му, че е Кобрата.

Пауза.

— Беше много учтив, но настоява да чуе „овластяващата дума“.

— Искане да каже „паролата“. Кажи му „Хай Шин“.

След малко Бишоп се обади явно впечатлен.

— Как се сети? Вече имам каквото ти трябва. Искаш ли да си запишеш?

— Не разполагам тук с никакви карти. Просто ми кажи къде се намира, по дяволите!

— Спокойно де. На сто морски мили източно от Барбадос, курс 270°, скорост десет възела. Да благодаря ли на капитана на „Морски дух“?

— Да. После провери разполагаме ли с военен кораб между Барбадос и Колумбия.

— Ще ти се обади пак.

Източно от Барбадос, курс точно на запад. През веригата острови Уиндуърд^[4], покрай Холандските Антили и направо в колумбийски води. Толкова далече на юг нямаше никакъв начин корейски трафикант да се върне на Бахамите. Беше взел последното си карго от „Балморал“ и после беше получил заповед къде да го закара. Триста морски мили означават трийсет часа. Утре следобед. Джереми Бишоп му се обади пак.

— Не става. Няма нищо в Карибите.

— Онзи бразилски майор още ли е в Кабо Верде?

— Мисля, че да. Учениците му се дипломират след два дни и той се съгласил да вземе участие в церемонията, после щял да се пенсионира и да си замине със самолета. Но двамата американски радисти вече са откомандировани. Доколкото знам, пристигнаха в Щатите.

— Можеш ли да ме свържеш с него? И по какъв начин?

— Мога да му пратя имейл или текстово съобщение на телефона.

— Направи и двете. Искам телефонния му номер и искам да ми отговори на позвъняването след точно два часа. Сега трябва да вървя. Ще ти се обади от хотелската си стая след сто минути. Просто ми намери номера му. Чао...

И се върна при хидроплана. Пламъците вече угасваха. Повечето палми представляваха овъглени пънове. Екологически погледнато това бе катастрофа. Той отдаде чест на строените на пясъка морски пехотинци и се качи.

— Пристанището на Насау. Колкото може по-бързо.

След деветдесет минути вече се намираше в хотелската си стая и изчака десет минути, за да се обади на Бишоп.

— Имам го — радостно съобщи гласът от Вашингтон и му продиктува номера. Декстър се обади веднага.

— Майор Жоао Мендоса?

— Да.

— Познаваме се от Скамптън, Англия. Аз съм човекът, контролирал вашите мисии през последните няколко месеца. Първо, искам да ви благодаря най-искрено и да ви поздравя. На второ място бих желал да ви задам един въпрос.

— Давайте.

— Помните ли какво направиха копелетата на малкия ви брат?

Настъпи дълга пауза. Ако го беше засегнал, можеше просто да му затвори. След малко плътният глас отново се разнесе в слушалката.

— Помня отлично. Защо?

— Имате ли представа колко грама са били нужни, за да бъде убито момчето?

— Няколко. Десетина, знам ли. И отново — защо?

— Има една цел, до която не мога да се добера. Но вие можете. Тя пренася сто и петдесет тона пуро. Достатъчни, за да бъде убит брат ви сто милиона пъти. Говоря за кораб. Ще ми направите ли услугата да го потопите?

— Местоположение и отстояние от Фого?

— Вече не разполагаме с безпилотни самолети. В базата ви няма американци. Нямаме насочване от Невада. Ще трябва сам да го откриете.

— Когато летях за Бразилия, изстребителите ни бяха с кабина с една седалка. Така го правехме. Дайте ми местоположението на целта.

Беше пладне в Насау. Пладне и в Барбадос. Щеше да се лети на запад със слънцето. Излитане и 2100 мили, значи... четири часа. Почти със скоростта на звука. В четири следобед е все още ден. Шест часа при десет взела за „Хай Шин“.

— Четиридесет морски мили източно от Барбадос.

— Няма да мога да се върна.

— Приземете се някъде там. Например в Бриджтаун, Барбадос, или Санта Лусия, Тринидад. Ще уредя формалностите.

— Дайте ми точните координати — градуси, минути, секунди, северно от екватора, западно от Гринуич.

Декстър му даде името и описанието на кораба, флага, под който плаваше, и координатите по карта, коригирани за шест часа плаване право на запад.

— Ще можете ли да го направите? — попита обезпокоено. — Без навигатор, без водене по радиото, на максимален обseg. Възможно ли е?

Изглежда, този път успя да засегне бразилеца.

— Сеньор, имам самолет, имам джиписес, имам очи и имам слънце. Аз съм пилот. Това ми е работата.

И това сложи край на разговора.

Трябваше да изтече половин час след като майор Мендоса прекъсна разговора по мобилния си телефон до тръпката от РПИ и усещането на тласъка в гърба от възпламеняването на последните две ракети в склада. Стариият „Буканиър“ щеше да излети в небето в последната си мисия.

Мендоса нямаше никакво желание да претупва предполетната подготовка, за да си спести няколко мили полет. Така че спокойно изгледа как британският му наземен екип зарежда „Бука“ с максимално възможните 10300 литра гориво, което му даваше 2200 морски мили или 4050 километра обseg на полета.

Оръдието бе заредено само с бронебойни снаряди. Нямаше никаква нужда от трасиране, защото щеше да стреля при дневни условия, нито от запалителни снаряди, понеже целта беше от желязо.

Майорът поработи над картите и отбеляза височината, скоростта и времето за стигане до целта по старомодния начин — с карта и далтънов компютър^[5]. Сгъна картата по широчина и я прихвана с ластик за дясното си бедро.

По прищявка на съдбата о-в Фого лежи на почти същата географска широчина от 15° като Барбадос. Така че курсът му също щеше да е 270°, т.е. точно на запад. Имаше точните координати на позицията на целта, както бяха съобщени на американеца преди точно

два часа. След четири часа полет на екрана на неговия джипиес щяха да се изпишат същите тези координати. След това трябваше да отчете шестте часа плаване, да се спусне ниско и да тръгне на лов с последните си литри гориво. Накрая трябваше да се добере до Бриджтаун, Барбадос, сигурно летейки само на останалите в резервоара изпарения. Елементарно.

Събра малкото си лични вещи, взе си паспорта и малко долари, натъпка всичко в чанта, сложи я в краката си, облегна се и излетя.

Ракетите на РПИ се възпламениха зад него, ускорението го ритна в гърба като магаре, но той удържа контрола, докато не видя под себе си сините разпенени вълни. После отне малко от тягата и полетя.

След няколко минути вече беше на 15-ия паралел и нагласи режима на максимален обseg при минимален разход. Когато набра височината, зададе скоростта и видя как джипиес системата започна да отброява изминатите мили.

Между Фого и Барбадос няма нищо интересно. Бразилският ас гледаше къдравите бели високи облаци под себе си. От време на време в пролуките между тях се виждаше тъмната синева на Атлантика.

След около три часа осъзна, че е малко по-назад, отколкото бе очаквал, и по това разбра, че насрещният вятър е по-силен. Когато системата му съобщи, че е на 200 мили зад целта и предполагаемата ѝ позиция, той отне малко от тягата и започна спускане към океана. Искаше да е на 150 метра на 10 мили зад „Хай Шин“.

На 300 метра изравни, намали скоростта и зададе най-икономичен разход на гориво. Скоростта вече не бе важна, сега му трябваше време за търсене, защото морето беше празно, а поради насрещния вятър бе изразходвал повече гориво, отколкото бе очаквал. И тогава видя малък трампер. Беше ляво на борд спрямо него, на шейсет мили от Барбадос. Наклони крило, наведе нос и започна вираж покрай кърмата, за да види името и флага.

На трийсет метра височина и при скорост от 500 км/час видя първо флага. Не го разпозна. В действителност това бе „флаг за удобство“ на Бонеър^[6] от Холандските Антили. От палубата го гледаха обърнати нагоре лица. Забеляза струпано карго — дървен материал, после зърна името. „Принс Вилем“. Изглежда, бе холандски кораб, натоварен с трупи за Кюрасао. Издигна се на височина 300 метра и провери оставащото му гориво. Нещата не изглеждаха добре.

Позицията, съобщавана от джипиес системата му „Гармин“, почти съвпаднаше с нанесената на картата позиция на „Хай Шин“ отпреди шест часа. Само че с изключение на холандеца, изостанал и смаляващ се встрани от него, не се виждаше никакъв друг трампер. От друга страна, не можеше да се изключи възможността корабът да се е отклонил от курса. Нямахме смисъл да пита сигурно гризящия ноктите си в Насау в този момент американец. Реши да рискува и да приеме, че корабът с кокаина е все още пред него, и да продължи по курс 270°. И се оказа прав.

За разлика от реактивния самолет, който на 10000 метра височина бе трябвало да се бори с насрещен вятър, „Хай Шин“ бе намерил попятно течение и се движеше с 12 възела, а не с очакваните 10. Откри го на 30 морски мили от един карибски курорт. Виращ покрай кърмата му показва двете капки — синя и червена — на южнокорейския държавен флаг и новото му име „Морски дух“. И отново на палубата изтичаха дребни фигурки да го проследят.

Майор Мендоса не искаше да избива екипажа. Затова избра да разкъса носа и кърмата на кораба, Изтегли се на разстояние, издигна буканиъра по-високо и реши да заходи към целта странично по широка дъга. Превключи оръдието от „Предпазител“ на „Огън“, направи виращ и спусна носа като за хвърляне на бомби. Нямахме бомби, но оръдието трябваше да свърши същата работа.

В края на 50-те години на миналия век Кралският флот бе поискал нов реактивен морски бомбардировач от нисък клас, който да се грижи за заплахата на някогашните кръстосвачи клас „Свердлов“ на СССР. Нещата стигнаха до търг, а резултатът щеше да се съобрази с предложението проект. „Блекбърн Еъркрафт“ предложи „Буканиър“ и бе направена малка поръчка. Първият полет бе през 1962 година и на самолета се гледаше като на временен заместител. През 1991 година обаче самолетът още бе на въоръжение и го използваша срещу Саддам Хюсеин, само че над суша като подкрепление за Кралските ВВС.

При създаването си компанията „Блекбърн“ едва бе свързвала двата края и в един момент бе стигнала дотам, че да произвежда метални кутии за съхранение на хляб. Така че ретроспективно погледнато „Буканиър“ бе почти гениално творение. Не беше красавец, но бе издръжлив и можеше да се адаптира. А най-важното бе, че беше

много надежден, защото двата двигателя „Спей“ просто не се повреждаха.

Девет месеца майор Мендоса го бе използвал като прехващач на средни височини, за да свали в небето 17 превозвача на кокаин и да изпрати на дъното на океана 20 тона бял прах. Но сега, когато Мендоса се насочи за атака към целта в морето, ветеранът „Буканиър“ се върна към основното си предназначение — убиец на кораби.

На разстояние 700 метра Мендоса натисна бутона за стрелба и проследи как следата от 30-милиметровите снаряди АР полита към носа на „Хай Шин“. Преди да вдигне пръста си и да прелети над трампера, видя снарядите да разкъсват носа му на парчета.

Корабът спря, сякаш се бе натъкнал на стена. В предните му трюмове нахлу огромно количество вода. Малките фигурки панически се втурнаха към спасителната лодка и безцеремонно смъкнаха брезентовото ѝ покривало. Буканиърът се издигна и направи вираж по нова широка дъга. Пилотът преценяващо гледаше жертвата си.

Вторият удар бе по кърмата. Майор Мендоса се надяваше инженерът да е напуснал машинния отсек, понеже целта бе право в прицела му. Вторият откос снаряди раздра кърмата, унищожи руля, винтовете, двата вала и двигателя и за броени секунди ги превърна в скрап.

Фигурките на борда бяха успели да спуснат спасителната лодка в морето и сега се изсипваха в нея. От 300 метра височина ясно се виждаше как „Хай Шин“ потъва едновременно с кърмата и носа. Сигурен, че корабът е невъзвратно загубен и че „Принс Вилем“ ще спаси екипажа му, майор Мендоса пое курс към Барбадос. И тогава единият от безотказните „Спей“, който при второто пикиране бе останал само на пари, угасна.

Бърз поглед към индикаторите за гориво му показва, че и вторият е на пари. Използва последните остатъци от гориво, за да се издигне, така че когато угасна и вторият двигател, вече беше на 1000 метра височина. Тишината, както винаги след стрелба, бе неестествена и тревожна.

Виждаше острова пред себе си, но бе извън обсег. Дори планер не можеше да стигне толкова далече.

Под носа му се виждаше малко бяло перо, оставящо след себе си пенеста диря. Рибарска лодка. Той пикира към нея, превръщайки

височината в скорост, насочи се към гледащите го лица, след това изтегли лоста назад, отново превръщайки скоростта във височина, дръпна ръчката за катапултиране и се изстреля през капака на кабината.

Господата Мартин-Бейкър си бяха разбирали от работата. Седалката го издигна встрани от умирация бомбардировач. Задействана от въздушното налягане система го отдели от стоманената седалка, която безобидно цопна във водата и го остави увиснал на парашута под топлото слънце. Няколко минути по-късно го извадиха от водата, кашлящ и плюещ.

На две мили от тях в морето изригна гейзер — буканиърът се бе забил с носа напред в Атлантика. Пилотът лежеше между три вече умрели уаху и една риба меч. Двамата американци, наели лодката за едnodневен риболов, се наведоха над него.

— Добре ли си, приятел? — попита единият.

— Да, благодаря. Отлично. Но трябва да се обадя на един човек на Бахамите.

— Няма проблем — каза по-възрастният риболовец, сякаш нямаше нищо необичайно в това върху него да се сипят пилоти на морски бомбардировачи. — Ето ти телефона ми.

В Бриджтаун майор Мендоса бе арестуван. Служител на американското посолство издейства освобождаването му още преди залез и му донесе дрехи да се преоблече. Барбадоските власти приеха разказаната им история за уж тренировъчен полет от американски самолетноносач далеч в открито море, по време на който един от двигателите катастрофално отказал. Пилотът, макар и бразилец, бил командирован в американския флот. Дипломатът, леко озадачен от дадената му заповед, отлично разбираше, че това са пълни глупости, но пък дипломатите са научени да лъжат убедително. Барбадос не създаде усложнения и позволи на бразилския пилот да отлети за дома си на следващия ден.

[1] Хибриден продукт, резултат от кръстосването на два сорта канабис (*Cannabis sativa* и *Cannabis indica*) — Б.пр. ↑

[2] Една от най-известните и най-скъпи пазарни улици на света, където пазаруват звездите от Холивуд — Б.пр. ↑

[3] Вървете си с Бога (исп.) — Б.пр. ↑

[4] Верига острови, образуващи най-източната граница на Карибския басейн — Б.пр. ↑

[5] Кръгова сметачна линия (Е-6В), използвана в авиацията за планиране на полет, изчисляване на разхода на гориво, корекцията на вятъра, полетното време и др. Разработена от морски лейтенант Филип Далтън в края на 1930-те години. — Б.пр. ↑

[6] Бонеър — една от петте островни територии в състава на Холандските Антили — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Скромната малка лека кола навлезе в градчето Пенингтън, Ню Джързи.

Южно от кръстовището, маркиращо центъра на градчето, шофьорът подмина старата бяла къща, чиито стени бяха обшити със застъпващи се дъски, и погледна табелата: Калвин Декстър, адвокат. Къщата беше позанемарена — също като практиката му, — но той знаеше, че ще оправи и двете.

На пряката на Мейн и Уест Деллауер Авеню — сърцето на Пенингтън — Декстър се поколеба какво да предпочете: силно черно кафе в „Къп оф Джо“ или нещо по-солидно в пицарията „При Вито“. После забеляза новия магазин за хранителни стоки и си спомни, че ще му трябват провизии за дома му на Чесапийк Драйв. Паркира колата, купена от автогараж близо до летището в Нюарк, където бе кацнал, и влезе в магазина.

Напълни количката с връх и отиде на касата. Там стоеше младеж, сигурно студент, който явно трябваше да заработва образованието си, както и на Декстър му се бе налагало някога.

— Нещо друго, господине?

— А, да — сети се Декстър. — Смятах да си купя няколко бутилки газирана вода.

— Ето там, в хладилния шкаф. Днес кока-колата е на промоция.

Декстър помисли малко.

— Е, може би следващия път.

Тревогата вдигна свещеникът на „Света Мария“ на Саут Ройъл Стрийт. Беше сигурен, че неговият енорияш е в Александрия, защото беше видял икономката му Мейси да се прибира с пълна с провизии количка. Но господин Деверо беше пропуснал две проповеди, което не бе правил никога. Така че след утринната служба свещеникът извървя късото разстояние до елегантната стара къща на ъгъла на Саут Лий и Саут Феърфакс.

За негова изненада вратичката в оградата около градината, макар да изглеждаше както винаги добре затворена, се отвори след леко бутване. Това вече бе странно. Г-н Деверо имаше навика първо да се осведомява кой го търси по интеркома и едва след това да натиска бутона, за да отвори.

Свещеникът тръгна по застланата с розови плочи пътека. Входната врата също беше отворена. Той надникна предпазливо вътре и се прекръсти, като видя Мейси — тя никога не бе направила никому нищо лошо, — просната на теракотените плочки в коридора с малка дупка от куршум в сърцето.

Посегна да извади мобилния си телефон и да се обади на 911 за помощ, но видя, че и вратата на кабинета е открехната. Вече треперещ от страх надникна.

Пол Деверо седеше зад бюрото в креслото си с опори за ръцете. Високата облегалка продължаваше да поддържа гърдите и главата му. Главата му всъщност беше отметната назад, а безжизнените му очи с лека изненада гледаха към тавана. По-късно съдебният патолог щеше да установи, че причината за смъртта са двете близко разположени рани в гърдите и най-вече онази в челото — явен белег, че работата е на професионалист.

Никой в Александрия, Вирджиния, така и не разбра защо. Когато научи от вечерната емисия новини по телевизията в дома си в Ню Джързи, Кал Декстър разбра. Нямаше нищо лично в случилото се, разбира се. Просто никой не можеше да се отнася с Дона по този начин.

> Интервю с Фредерик Форсайт за „Кобрата“

„Има два начина да свършиш работата — ми каза някога шефът на бюро в новинарска агенция. — Може да не ти пука и да оплескаш нещата, но може и да се потрудиш и да се справиш както трябва. В моя офис се справяме“.

Беше добър журналист и ме научи на много неща. Дори когато от чуждестранен кореспондент станах писател, не забравих този урок. Макар да става дума за измислица, опитвам се да си върша работата добре.

Както и да е... В наше време читателите са виждали какво ли не и са пътували къде ли не. Да не забравяме за съществуването на интернет. Ако искат да те проверят, могат да го направят. Следователно, ако става дума за непроверими неща, можеш да си измисляш на воля, но ако могат да се проверят — трябва да са верни. Поради тази причина обикалям, вниквам, интересувам се, разпитвам и разговарям на най-различни места, докато не се уверя абсолютно, че и най-дребният детайл, който описвам, е такъв, какъвто наистина е.

Това налага посещаването на странни места. За „Кобрата“ — едно гмурване надълбоко в мрачния свят на кокаина, контрабандистите, бреговите охранители, полицаите и гангстерите — има такива задължителни места, които трябва да видиш с очите си: Централата на УБН във Вашингтон, задните улици на Богота, кръчмите по кейовете на Картахена. Но колкото повече навлизах в темата, толкова по-ясно изпъкваше едно име — Гвинея-Бисау.

Някогашната португалска западноафриканска колония Гвинея-Бисау преживя 18 години на война за независимост и почти още толкова на гражданска, които оставиха след себе си унищожение и разруха. И нищо не се е променило оттогава. А кокаиновите картели откриха в това място идеалната разтоварна точка за кокаина по пътя му от Южна Америка към Европа. Настаниха се там, започнаха да плащат на всеки по-високопоставен държавен служител и невъзмутимо се заловиха да прехвърлят тонове „пуро“ от Колумбия в Европа. Трябваше да видя това с очите си, така че заминах за Гвинея-Бисау, като се представих за човек, който изучава навиците на птиците (местните блата и тресавища са място за зимуване на европейските водоплаващи птици).

Не беше моя вината, че кацнах там по средата на поредния държавен преврат. Той бил започнал още докато съм летял от Лисабон за Бисау. Когато пристигнах, местният ми контакт се чудеше какво да прави, но показва дипломатическия си пропуск и това ми спести формалностите по влизането в страната. Впрочем беше два през нощта и бях плувнал в пот.

— Закъде сме се разбързали? — поинтересувах се, докато той прищпорваше джипа по осеяното с дупки шосе към града.

— Погледни зад нас — отвърна той.

Хоризонтът в огледалото за обратно виждане беше осветен от фарове на коли. Настръхналата за отмъщение армия също се бе насочила към града. В осем и половина предната вечер някой сложил кофа семтекс под военния министър. После трябвало да го изстъргват от тавана. Армията обвинявала за това президента — различни племена и отколешни вражди. Така че сега идвали за разплата.

Бях в хотела към три сутринта, но не можех да заспя, така че запалих лампата. Хотелът беше единственият модерен в града и имаше собствен генератор. В Бисау няма такова нещо като централно електроподаване. В четири и половина — мъчех се да чета — чух оглушителен тътен на около половин километър от хотела. Не гръм и не трясък, а голямо количество мощен експлозив. Чуеш ли веднъж този звук, не можеш да го забравиш. По-късно се разбра, че армията изстреляла ракета в прозореца на спалнята на президента.

Само че експлозията не убила стария хитрец — той беше на седемдесет и една — защото се бил шмугнал под леглото. Сградата се срутила върху него, но той пак оживял и изпълзвал изпод руините. Войниците обаче го чакали. Простреляли го с три куршума в гърдите и понеже отказвал да умре, разбрали, че имал „жужу“, което го прави неуязвим за куршумите.

Само че „жужу“-то е безсилно срещу мачетето — това е всеизвестно. Насекли го на парчета. Най-сетне издъхнал.

Следващият ден се оказа спокоен, като се изключат сновящите из улиците джипове със стърчащи от тях калашници — войниците търсеха убийците на висшия си началник. Контактът ми размахваше дипломатическия си пропуск, а аз лъчезарно се усмихвах и раздавах подписани снимки на също така усмихнатата кралица Елизабет с уверенията, че тя им желае всичко най-хубаво (Третият свят обожава Нейно величество, та дори и подписът ѝ да е само факсимиле). Общо взето ни махваха да си продължаваме пътя.

Летището беше затворено, както и границите, разбира се. Не можех да напусна, но и никой не можеше да пристигне. В моя занаят на това му казват „ексклузивност“. Отмъкнах мобилния телефон на моя домакин и продиктувах в хиляда думи резюме на ситуацията за лондонския „Дейли Експрес“. Накарах ги те да ми позвънят и издиктувах целия разказ на някаква дама в Лондон със слушалки на

ушите. Старомодно, но гарантирано срещу подслушване, поне така си мислех.

Само че АНС във Форт Мийд, Мериленд, бяха чули всичко и го бяха предали на ЦРУ. Що се отнася до превратите в Западна Африка, моето отношение на лондонски кокни е „Това не сме ли го чували?“. Бях написал „Кучетата на войната“ преди много години точно на същата тема.

След публикуването на кореспонденцията половината медии в западния свят се надпреварваха да се свържат с мен, но аз бях по заливите в оглед на луксозната вила на колумбийците, увесили на вратовете си масивни златни вериги и фучащи в джипове с тъмни стъкла. Когато се върнах в Бисау Сити, на телефона ме сгаци изключително разговорливата ми съпруга Санди.

Оказа се, че се опитала да резервира обяд с близка приятелка, на която обяснила в имейл: „Свободна съм за обяд, защото Фреди е в Гвинея-Бисау“. Груба грешка. Имейлът изчезнал от екрана ѝ недописан. Пощенската ѝ кутия се изпарила. Базата данни се оказала изтрита. На екрана се появил надпис: „Не отваряйте този файл. Прекъснете опитите за изпращане или ще се намесим“.

В главата ми премина налудничавата картина на сутрешна оперативка в Лангли: ъглов апартамент, седми етаж, старата сграда.

— Как вървят работите в Африка, Чък?

— Преврат в Гвинея-Бисау, господин директор. Неколцина убити. Като нищо може пак да е онзи британец.

— Не можем ли да го разкараме оттам?

— Не е ясно как. Заврял се е някъде из джунглата.

— Добре, тогава анулирайте всички резервации на жена му за обеда. Ще види той!

Същата вечер посетихме ресторант с няколко приятели и мой съсед на масата се оказа възрастен холандец.

— Тук ли работите? — попитах го.

— Да. Трета година съм в командировка. Съдебен патолог съм — началник на моргата.

Единственият бизнес, който върви в Бисау Сити, е разпределянето на помощите от развития свят. Холандците са построили най-съвременна морга и много съобразително са я разположили до местната болница. Умно, наистина, понеже никой не

напуска тази болница, освен на количка с краката напред на път за моргата.

— Много ли е работата? — поинтересувах се съчувствено.

Той кимна и се начумери.

— Днес например не можах да вдигна глава цял ден. Заших парчетата на президента.

Оказа се, че правителството искало да спази благоприличието и да положи президента в ковчега му цял. Замислено боднах в чинията си с козя яхния.

Минаха три дни, преди суматохата да се поуталожи и да отворят летището. Взех първия възможен полет за Лисабон и оттам за Лондон. На „Хийтроу“ служителят на паспортния контрол прегледа печатите, повдигна вежда и даде паспорта ми на своя колега, който на свой ред изпитателно огледа документа и собственика му, помисли малко, върна ми го и попита възпитано:

— И как беше в Гвинея-Бисау, господин Форсайт?

— Отменете си почивката — посъветвах го. — Няма да ви хареса.

Излязох в чистия утринен въздух на 1 март 2009. Прохладата беше разкошна. А усещането, че съм си у дома — неописуемо.

Разбира се, Западна Африка ми го върна — тя винаги има последната дума. След двайсет дни късно левият ми крак се поду като градинска тиква, достойна за Книгата на Гинес. Плътта стана тъмночервена. Болеше ме зверски. Първият лекар реши, че е тромбоза на дълбока вена. Глупости на търкалета. Дори аз знаех, че подобна тромбоза се получава веднага след продължителен полет в самолет и че до оток не се стига.

Вторият хирург направи ехография и реши проблема: ухапване, ужилване, одраскване или нещо подобно. Само че се стигна до тежка стафилококова инфекция, наричана още септисемия или отравяне на кръвта.

И така долуподписаният попадна в спешното, а от него и в интензивното отделение. Напомпах ми през катетър достатъчно амоксицилин, за да потопи самолетоносача „Саратога“, и спасиха крака ми, макар едва да не се стигна до това да почнат да точат ножа.

Изписаха ме след три седмици и прекарах остатъка от лятото в довършване на проучванията за книгата сред нашите Специални сили.

После написах романа — от октомври до декември. Сега си чака реда при издателя и трябва да стигне до книжарниците през средата на август 2010.

Така че ако съм те заинтригувал, драги читателю, ще намериш подробностите в „Кобрата“. Свърталищата на Картахена, „тюлените“ на американския флот, британските им колеги от Специалните военноморски сили, безпилотните самолети и — как иначе? — скъпата на сърцето ми Гвинея-Бисау. И всичко е истина. Всъщност... добре, не всичко е истина. Все пак става дума за роман. Но подробностите са верни.

Издание:

Автор: Фредерик Форсайт

Заглавие: Кобрата

Преводач: Иван Златарски

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-144-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3213>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.